r o m a n

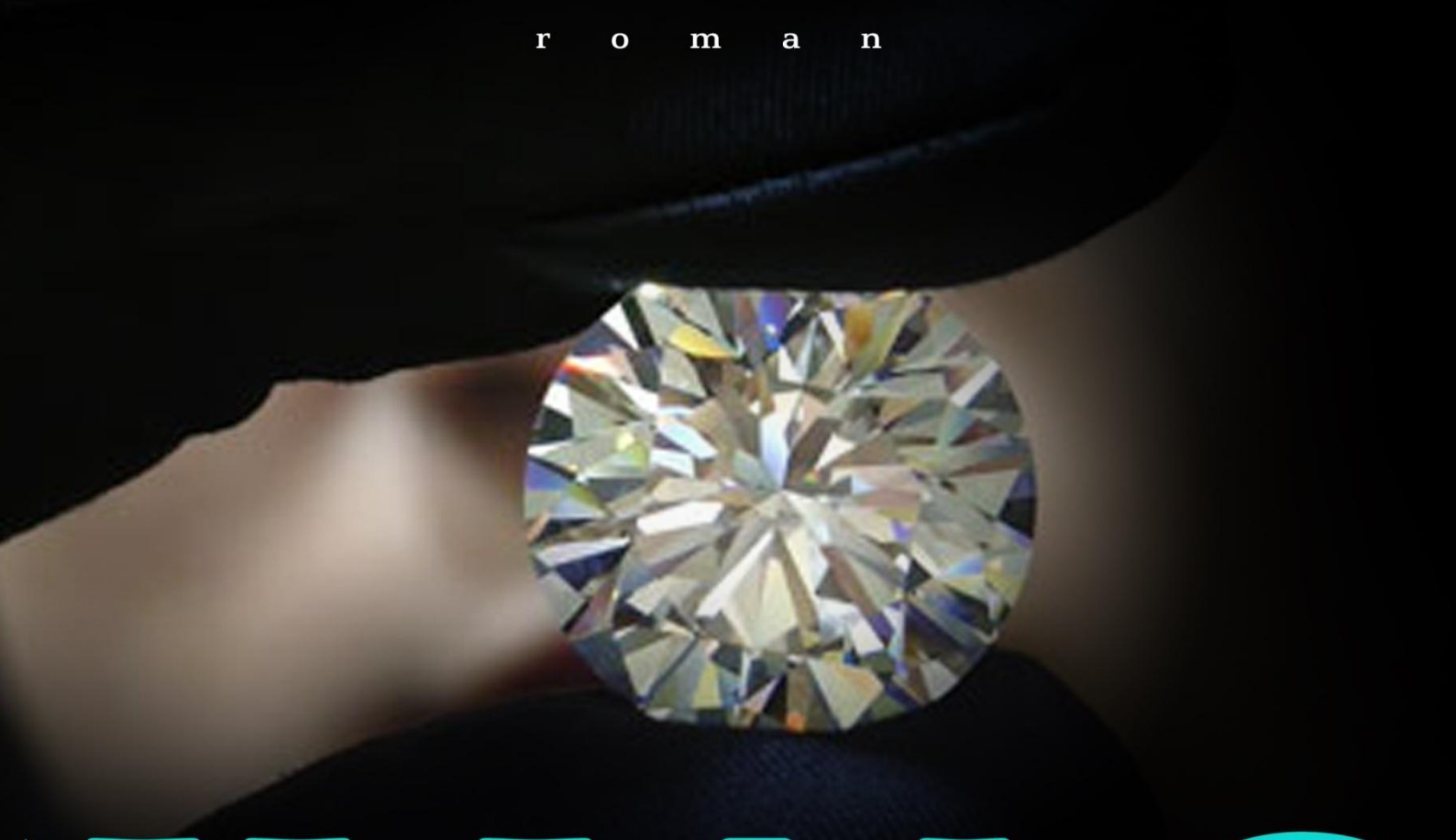

anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

BLESTEMUL DIAMANTELOR

Equinox

ANTHONY KING

BLESTEMUL DIAMANTELOR

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 7
CAPITOLUL 3 13
CAPITOLUL 4 18
CAPITOLUL 5 23
CAPITOLUL 6 28
CAPITOLUL 7 34
CAPITOLUL 8 39
CAPITOLUL 9 44
CAPITOLUL 10 48
CAPITOLUL 11 56
CAPITOLUL 12 60
CAPITOLUL 13 65
CAPITOLUL 14 71
CAPITOLUL 15 75
CAPITOLUL 16 79

CAPITOLUL 1

— Spune-mi cifrul, boşorog nenorocit, dacă vrei să mai trăieşti!

Cuprins de groază, cu gura plină de sânge de la loviturile primite, bătrânul nu putu articula niciun cuvânt. O nouă serie de pumni se abătu asupra capului său.

— Spui sau te trimit pe lumea cealaltă cât ai zice „peşte”?

— Nu mă omorî! — reuşi victima să bolborosească. Nu ți-am făcut nimic!

— Ticălosule! Dacă nu-mi dai colecția de diamante, înseamnă că îți baţi joc de mine! Iar în acest caz, te voi tortura până când îți vei da ultima suflare.

Agresorul scoase un stilet din buzunar, trase pătura de pe bătrân şi voi să-l înțepe, pentru ca acesta să-l ducă la seiful în care-şi ținea bijuteriile, în acel moment văzu colierul în mâna lui.

— Ia uite ce minunăție ascundea împuțitul sub cearşaf! Dă-l repede încoace! — zise bărbatul, înțepându-şi victima în braț.

Aceasta deschise pumnul, dând la iveală o superbă piesă de colecție, lucrată manual în diamante de mari dimensiuni. Valora pe puțin un milion şi jumătate de dolari.

Samuel Lee Donovan, în vârstă de 78 de ani, făcuse un adevărat cult pentru prețioasa lui colecție de odoare, dar mai ales pentru colierul care acum se afla în mâna tâlharului. În fiecare seară deschidea seiful, îşi lua valoroasa bijuterie şi o mângâia înainte de culcare. Apoi o aşeza cu evlavie pe perna de alături, adormind de fiecare dată cu ea în gând. Deşi iubea această podoabă mai mult decât lumina ochilor, reuşi cu greu să articuleze, ştiind că totul este pierdut:

— Ia colierul, dar cruță-mi viața!

— Ca să mă torni pe urmă la poliție, şmechere?

— N-am s-o fac, crede-mă! Ia tot ce vrei din casă şi lasă-mă în pace!

— Nu te las decât dacă-mi dai şi restul colecției pe care ştiu că o ții sub cheie!

— Asta nu se poate!

— Nu? — se miră banditul. Atunci ține!

Şi începu să-l înțepe pe bătrân cu stiletul în piept şi în burtă.

La primele două răni, victima gemu stins, dar încă un pumn primit în gură îl reduse la tăcere. Sângele prinse a-i înroşi pijamaua albă ca zăpada.

— Opreşte-te! Îți dau tot, dar nu mă mai chinui. Sunt prea bătrân pentru atâta suferință.

— Aha! Deci te-ai hotărât să cooperezi?

— Da! — abia rosti Samuel, suspinând din adâncul sufletului.

— Foarte bine! Atunci îți aduc automobilul, iar tu mă conduci la seiful pe care-l vei deschide de bunăvoie şi nesilit de nimeni, râse agresorul sarcastic.

Cu mare greutate, bătrânul reuşi să se instaleze în scaunul său electric cu rotile, cu ajutorul căruia se deplasa de mai bine de trei ani de zile. Apoi acționa

butonul de înaintare, îndreptându-se încet spre celălalt capăt al dormitorului. O nouă comandă făcu un mic dulăpior să se mişte lateral, scoțând la iveală uşa metalică a unui sofisticat seif, protejată de un geam de plexiglas. După această operațiune, bătrânul îşi deplasă căruciorul cu un metru înapoi.

Banditul se lăsă pe vine, studie de la distanță seiful şi se ridică nervos, croindu-i victimei alte lovituri în cap cu mânerul pumnalului.

— Îți bați joc de mine sau ce? Mă consideri imbecil? Crezi că nu mi-am dat seama că orice atingere a geamului de protecție va declanşa sistemul de alarmă? Pentru ultima oară îți spun, porcule! Ori îl deschizi imediat, ori îți iei adio de la viața ta mizerabilă!

Bătrânul începu să înțeleagă faptul că trăia ultimele sale clipe de viață pe acest pământ. Din păcate, niciodată nu fusese un om prea curajos, întotdeauna detestase suferința fizică. În situația în care se afla, era în stare să renunțe la însemnata sa avere doar pentru a mai trăi măcar un an. Era conştient că nu va lua absolut nimic cu el în mormânt. Cine ştie prin ce miracol, dacă reuşea să câştige ceva timp, poate avea să fie salvat... Aşa că spuse cu glasul stins:

— Nu mă mai lovi, că îți dau tot ce vrei!

După care îşi lipi palma mâinii drepte de geamul de protecție şi o deplasă lateral, cu tot cu ecranul din plexiglas. Spre bucuria tâlharului, nu se declanşă nicio alarmă.

— Vezi, ți-am făcut pe plac! — zise victima, încercând să mai tragă de timp. Lasă-mă în viață şi îți promit că vei avea numai de câştigat!

— Gata cu trăncăneala, boşorogule! Formează imediat cifrul şi deschide seiful! Ai consumat deja întreaga răbdare pe care o aveam.

Cu gesturi făcute cu încetinitorul, bătrânul se execută, numărând în gând secundele pe care le mai avea de trăit.

Stânga 5, dreapta 7, stânga 2 şi, în sfârşit, dreapta 4. Se auzi zgomotul unui declic bine uns şi bătrânul se deplasă din nou înapoi, cu ultimele sale puteri.

Banditul, străbătut de fiorii nerăbdării, îşi împinse victima cu putere, făcând căruciorul cu rotile să se răstoarne împreună cu ocupantul acestuia. Apoi roti clanța circulară spre dreapta şi trase cu putere, deschizând seiful. Înăuntru se găsea o cutie destul de mare, capitonată cu pluş de culoare grena şi câteva teancuri de hârtii de 100 dolari. Fără a lua în seamă banii, bărbatul apucă cutia şi o deschise. Frumos aranjate în câteva compartimente, se găseau mai multe inele, brățări, o broşa, două diademe şi câteva perechi de cercei, toate piesele de colecție fiind confecționate din diamante lucrate manual de acelaşi meşter.

Cuprins de emoție, tâlharul îşi trecu degetele tremurânde pe deasupra lor, mângâindu-le. Cât de mult visase la această inestimabilă comoară! — se gândi el. Şi iată că, în cele din urmă, reuşise să pună mâna pe ea. Diamantele erau numai ale lui din acel moment. Inclusiv săculețul de piele din fundul seifului, pe care abia acum îl zărea. Şi acesta era plin cu nestemate. Să tot fi fost vreo 300 de grame de diamante! Acum se putea declara într-adevăr bogat.

Adună bijuteriile din cutie şi le introduse în săculețul de piele, moment în care îşi aduse aminte de fostul lor proprietar. Acesta căzuse pe o parte şi se uita țintă la el. Trebuia neapărat să-l suprime. Apucă stiletul şi, cu o mişcare plină de

ură, îl înfipse în inima bătrânului, răsucindu-l, fără însă a mai provoca vreo reacție din partea acestuia.

Milionarul Samuel Lee Donovan nu putea fi ucis încă o dată. Suferise deja un atac de inimă fatal, care-i curmase viața în câteva secunde.

CAPITOLUL 2

James Springfield îşi şterse fruntea de sudoare cu dosul mâinii, poposind în locul în care valurile spălau nisipul. Venea cel puțin de două ori pe săptămână în acest golf de pace şi linişte, pentru a scăpa de stresul cotidian. La ora 10:00, strălucirea soarelui era puternică, aşa că el regretă lipsa ochelarilor. În acea zi întârziase, încălcând regula de a veni la plajă dis-de-dimineață, din pricina unor probleme de serviciu.

Din fericire, doar retinele sale erau congenital sensibile. Pielea lui rezista foarte bine la soare, reuşind să se bronzeze rapid. Nu se putea spune că nu seamănă cu tatăl său, un american solid cu tenul arămiu şi părul negru ca pana corbului.

Ciuli urechile şi auzi din nou acea melodie ciudată, de astă dată puțin mai puternică decât de obicei. Probabil că fenomenul se datora configurației golfului. Ecourile s-ar fi putut justifica, însă, şi prin vechimea locurilor ce se pierdeau în negura vremurilor. Un trecut milenar plin de înecuri şi dispariții misterioase. Când Pacificul răpea o femeie, un copil sau un bărbat, supozițiile se limitau la fatalista opinie a accidentului, ca forță dezlănțuită a unui nefast destin. Dar, astăzi, viteza vântului şi zgomotul valurilor — destul de zbuciumate, ce-i drept — se pare că nu erau suficiente pentru producerea fenomenului perceput auditiv de James.

Bărbatul avea clara impresie că o voce de femeie tânără îngâna o melodie melancolică, tânguitoare şi îmbătătoare în acelaşi timp, neverosimil de atrăgătoare. De aceea, îşi proteja ochii cu mâna pusă streaşină la frunte şi observă o siluetă neasemuit de grațioasă care plonja cu uşurință în valurile oceanului, ca apoi să se înalțe ca un puf deasupra lor.

— Cred că te prefaci! Doar nu ai asurzit...

— Dar îți jur că nu aud absolut nimic! Poate e din cauza vântului sau a valurilor.

Pepino coborî pentru o clipă binoclul şi o țintui pe Susanne cu privirea. Părea destul de sinceră. Poate că nu râdea de el ca de obicei. Puştiul ştia că fata se săturase de povestirile lui neverosimile, care îi atrăseseră faima de mincinos incurabil. Lui îi era absolut imposibil să reziste tentației de a înflori adevărul, de a broda intrigi pe marginea unui subiect banal, ba chiar de a minți cu neruşinare atunci când realitatea era una cenuşie, fără conținut. Era ceea ce s-ar numi un mitoman, totuşi nu unul nesuferit.

Dar, ceea ce unii dintre adulți numesc „obiceiuri foarte proaste” îi fuseseră foarte utile în viață, pentru a compensa în ochii prietenilor talia lui mică, aproape sfrijită. Din cauza acestei siluete fusese poreclit Pepino, iar vina principală o purta chiar Susanne. Nimeni nu îl striga pe adevăratul său nume, cu excepția profesorilor de şcoală şi a bunicului său care, în copilărie, se confruntase cu acelaşi gen de probleme.

Chiar şi în Long Beach, unde îşi petrecea vacanţele de vară, Susanne şi ceilalţi din bandă îi numeau Pepino, astfel încât se obişnuise cu neplăcuta poreclă.

— Trebuie să fie o sirenă! — îi spuse prietenei lui cu un aer misterios.

— Pepino, dacă îţi închipui că poţi să mă mai îmbrobodeşti cu poveştile tale absurde, ei bine, te înşeli! — îl apostrofă ea.

Fata de lângă el avea 14 ani şi o frumuseţe rar întâlnită printre colegele de aceeaşi vârstă. Sânii îi erau destul de împliniţi, la fel şi coapsele, iar buzele ei aveau un gust extraordinar, feciorelnic. Era normal ca tânărul să accepte a fi luat peste picior, din când în când, de aşa o făptură.

Totuşi, astăzi era sincer cu adevărat. Prima dată auzise acel cântec cu trei zile în urmă, într-o dimineaţă, când se afla singur pe stâncile din apropierea plajei. Fusese un cântec straniu, care se amestecase ciudat cu vântul şi zgomotul valurilor înspumate, auzindu-se perfect în ciuda acestora. A doua zi îşi reluase pânda, împrumutând binoclul bunicului şi fu încântat de accentele melodioase care îi desfătară timpanele dinspre albastrul Pacificului. De astă dată văzu limpede o prezenţă graţioasă unduindu-se deasupra valurilor, ca apoi să dispară din nou în adâncuri, iscând împrejur mici stropi de apă.

Seara îi povestise Susannei cele întâmplate, însă — aşa cum era de aşteptat — fata nu-l crezuse. Ba mai mult, îi râsese în nas, convinsă fiind că el făcea pe interesantul, ca în multe alte ocazii de acest gen.

— Dar este absolut adevărat tot ce-ţi spun!

— Fugi de-aici, că nu te cred, mincinos mic ce eşti!

Jignit, Pepino reuşi, totuşi, să-i smulgă o întâlnire pentru ziua următoare, chiar acolo pe plaja pustie şi neamenajată, convins fiind că sirena îşi va face din nou apariţia şi el va triumfa. Iar Susanne trebuia să plătească într-un fel pentru neîncrederea ei. Adolescentul, de la „distanţa” celor 15 ani împliniţi, nu avusese încă ocazia de a atinge o pereche de sâni…

— Doar nu pretinzi că nici acum n-ai auzit nimic! — începu el a două zi, după ce îşi ocupară postul de observaţie din spatele stâncilor.

Rămasă interzisă, Susanne îşi duse o mână căuş la ureche, încreţindu-şi năsucul şi mijindu-şi ochii.

— Ce-i drept, parcă aud ceva, aşa, ca un cântec.

— Sigur, un cântec, sau mai degrabă eu i-aş spune cânt.

— Încetează cu prostiile, Pepi! Sirenele nu există decât în povestirile pornite din imaginaţia şi starea euforică a unor marinari beţi. Ori cu minţile duse cu sorcova de prea mult navigat.

— Nu mai spune! Şi pe asta care iese din apă cum o numeşti? — se burzului puştiul, întinzându-i binoclul cu o mină triumfătoare.

— Bine, dar e… imposibil! — se bâlbâi fata, tot chinuindu-se să focalizeze cât mai bine imaginea. Dacă aş fi ştiut!

— Draga mea — făcu Pepino pe maturul — o grămadă de lucruri pe care tu nu le ştii sunt posibile. Trebuie să te împaci cu acest gând. Eu, vezi bine, ţi-am

demonstrat că nu te-am mințit. Şi bunicii noştri credeau că ne tragem din maimuță, dar s-a adeverit până la urmă că nu este aşa.

Pe parcursul discuției lor, melodia îşi continua vraja. Profitând de un moment de neatenție a fetei, tânărul îi cuprinse talia şi obținu sărutarea de mult aşteptată. Era binemeritata lui răsplată pentru că nu o mințise.

Chiar şi ținându-şi ochii închişi, soarele era prea violent pentru sensibilitatea lui. Deja simțea o pânză incandescentă în jurul retinelor, ceea ce ştia că înseamnă un tratament de câteva zile cu Colir. Pe bâjbâite, James Springfield îşi căută cămaşa şi îşi acoperi ochii cu ea. Ameliorarea fu imediată, iar reporterul se bucură în continuare de razele soarelui care îi încingeau întregul trup.

Cântecul cel straniu încetase de câteva minute. Probabil că vântul îşi schimbase direcția şi fenomenul nu se mai producea, se gândi el. Cazul la care lucra îi reveni obsedant în minte. Când va ajunge la finalul anchetei, va începe un serial în cotidianul Los Angeles Times şi va realiza o emisiune TV. Amândouă vor zgudui întreaga Americă. Ştia că urma să aibă loc o cotitură importantă în cariera sa de jurnalist, cu toate că nici acum nu îi mergea deloc rău din punct de vedere profesional.

Răsfățat ani de zile de un public fidel, se bucura acum de o popularitate de invidiat. Pe deasupra, avea un contract de exclusivitate cu cel mai important post de televiziune din zonă, pentru o emisiune explozivă de trei ore în fiecare săptămână. În general, se ocupa cu dezvăluirea unor afaceri murdare în care erau implicate nume sonore ale vieții publice sau chiar mafioți urmăriți de Departamentul Poliției din Los Angeles (LAPD) şi Biroul Federal de Investigații (FBI). Crimele şi traficul cu stupefiante ori armament erau alte infracțiuni cu a căror dezvăluire se ocupa. Iar din treaba asta îi ieşeau o grămadă de bani.

Deodată, reporterul simți prezența unei persoane în imediata lui apropiere. Îşi eliberă privirea de cămaşa ce-l proteja de soare, întredeschise ochii şi gemu de durere.

Aflată încă în apă până la genunchi, o siluetă grațioasă şi impudică, la fel de goală ca şi el, îl studia fără pic de pudoare. Avea ochii verzi, două mici gropițe în obraji, părul blond, iar dintre buzele ei uşor surâzătoare izvora suavă cunoscuta melodie cu accente tragice care, acum, deşi creatura se afla la doi paşi de el, abia se mai auzea.

Ca fermecat, incapabil să se mişte, James nici nu îşi dădu seama când intră în erecție. Una sănătoasă, totală şi adevărată...

— Ai văzut? Este cineva acolo, la marginea apei!

— Face nudism sau ce? — întrebă băiatul.

— Exact! Iar din apă iese o femeie goală-puşcă.

— Lasă-mă şi pe mine să mă uit! — se impacientă Pepino, având grijă în acelaşi timp să nu-şi deplaseze mâna, care mai avansase doi centimetri în decolteul Susannei.

Ea parcă era hipnotizată. Privea cu nesaț la dimensiunile monstruoase care se ridicau dintre pulpele bărbatului şi nu îi venea să creadă că poate exista aşa ceva. Nu ar fi cedat pentru nimic în lume binoclul în acele clipe incandescente, pe care le trăia pentru prima dată în viața ei.

La insistențele tot mai susținute ale lui Pepino, catadicsi, în cele din urmă, să lase liber un ocular. Băiatul acceptă mulțumit oferta, temându-se de fapt să nu o sperie pe fata care ar fi putut să-l îndepărteze de lângă ea.

Îşi lipiră capul unul de celălalt, obraz lângă obraz, cu şuvițele de păr amestecate, amândoi cu buzele întredeschise şi încercând să-şi țină cât mai mult respirația. El mai avansa cu două degete sub sutienul fetei, astfel că doar doi-trei centimetri îl despărțeau acum de sfârcul mult visat.

James rămase inert, cu o singură excepție: mădularul său, care se înălța impetuos spre cer, aşa cum se afla el întins pe spate. Iar ochii, care-l usturau (lasă că îşi va pune acasă Colir), se mişcau alene, pendulând alternativ între propriul sex şi pântecele superb al sirenei care avansa, parcă plutind, spre el.

Buzele ei continuară să surâdă promițător, însă murmurul cântecului nu se mai auzea. Era aproape lângă el şi, dacă s-ar fi concentrat puțin, ar fi putut percepe zvâcniturile irezistibile pe care le încerca James. Sau poate că sirena chiar le ghicea...

Îngenunche alături şi, fără o vorbă, îi puse uşor o mână pe testiculele congestionate de dorință. Apoi, cu două degete, alintă membrul erect, până ce văzu pielea coborâtă complet şi sfârşi când ajunse la scrotul pe care începu să-l maseze.

Reporterul gemu de satisfacție şi mângâie unul dintre şoldurile diafane ale sirenei. Avea o piele de o finețe şi o elasticitate uluitoare. Nu mai întâlnise la nimeni aşa ceva. Îşi ridică mâna încet, învăluind un sân, după care captură între degete fraga acestuia. Apoi explora şi sânul pereche, dar foarte repede reveni la primul, care îi oferea o poziție şi o privelişte optime.

Blonda avea pieptul mai degrabă mic, dar de o fermitate impresionantă, demnă de toată lauda. Desigur, n-ar fi suportat niciun fel de sutien; prea era perfect.

După o vreme, mâna bărbatului alunecă spre pântecele ei. Aflată în genunchi, parcă anticipându-i gestul, sirena basculă uşor spre spate, depărtându-şi larg coapsele una de cealaltă, pentru a-i face loc. Pilozitatea ei discretă, cu fire foarte delicate tunse scurt, ascundea sub ea rotunjimea perfectă a sexului care se oferea fără rezerve bărbatului întins pe nisip. El se jucă puțin cu acest puf, apoi îşi introduse arătătorul cu blândețe. Ea scânci aproape imperceptibil, depărtându-şi mai mult coapsele, cuprinsă de pasiune.

James îi cercetă îndelung intimitatea cu degetul, în timp ce ea îl masturba alene, zâmbitoare şi totodată pasională, acum încercuindu-i membrul cu toate degetele. Reporterul simți pentru un moment dorința feroce ca ea să i-o ia cu gura şi încercă să o tragă de ceafă în jos. Dar fata, scuzându-se cu un zâmbet, îşi încalecă partenerul şi îşi trecu mâinile în spatele propriilor fese pentru a şi le depărta din nou, într-un gest semnificativ. Se ghemui şi se aşeză încet, astfel încât

organul lui inflamat să se proptească în crăpătură. Pe urmă, lăsându-şi capul blond pe spate, avansa din ce în ce mai mult spre el. În fine, inelul ei rozaliu cedă şi se destinse, aşa fel încât James putu pătrunde în acel loc secret şi privat până la garda penisului său.

Trasă în țeapă, sirena îi strivea scrotul cu fesele sale aflate într-o profundă vibrație. Reporterul o prinse de ceafă cu o mână şi o obligă să se aplece deasupra lui, pentru a o săruta. Avea un gust plăcut de sare şi nişte buze moi, de o finețe remarcabilă. Aproape imediat, ea se redresa, îi luă mâinile pentru a i le aşeza pe proprii sâni şi acceleră mişcările de du-te-vino, în sus şi în jos, în timp ce, cu degetul arătător al mâinii drepte, începu să-şi alinte sexul de una singură.

Era irezistibilă. Motiv pentru care James explodă în profunzimea intimității sirenei, apucând-o strâns de şolduri şi trăgând-o înspre el cât putu de tare.

Femeia se cabra spasmodic, începând să descrie, convulsiv, mici cercuri din cap şi din talie, îl prinse cu ambele mâini de piept, iar când simți că lichidul seminal o inundă, îl ciupi de sfârcuri şi gemu din nou, satisfăcută de plăcerea lui nedisimulată. Apoi, fără a se elibera din perversa îmbrățișare, se aşeză alene pe el şi amândoi se pierdură într-un prelung şi amețitor sărut.

— Ce mai chestie! — îngăimă Susanne cu vocea sugrumată de emoție şi vizibil excitată.

Pepino se abținu să comenteze cele văzute. Era „mult mai familiarizat" decât ea cu variațiunile sexuale, grație magazinului de recuzită porno în apropierea căruia locuia bunicul său. Ori de câte ori avea chef şi bani, putea viziona acolo câteva filme porno de ultimă oră. Uneori mai lua casete şi acasă, când ştia că bunicul era plecat cu treburi.

Văzând ciudata expresie din ochii fetei, se gândi că, în fond, ceea ce simțea ea nu se deosebea prea mult de ceea ce perturba în mod extrem propriul său metabolism. Fără a mai sta pe gânduri, îşi extrase mâna din sutienul ei, îi cuprinse ceafa delicată şi îşi potrivi buzele pe ale Susannei. Concomitent, mâna lui stângă, înnebunită, se adânci în slipul fetei, căutând disperat printre firele de păr ceva care ştia că trebuie să fie neapărat umed, date fiind circumstanțele.

Cum ea nu ripostă în niciun fel, mâna lui dreaptă îi dezgoli un sân, în vreme ce buzele i se striveau de ale ei. Contactul cu mamelonul întărit, aflat acum în palma sa, îmbinat cu bucuria limbii ce o atingea pe a Susannei îl apropie de paradisul pe care-l cunoştea numai de unul singur.

— Drace! — exclamă el deodată, strângându-şi cu putere pulpele.

Umilit de ejacularea sa precoce, puştiul îndreptă spre fată o privire tâmpă.

Perplexă pentru moment, Susanne pricepu în cele din urmă ce păți se prietenul ei şi îi zâmbi încurajatoare. În final, amândoi râseră cu poftă de întâmplarea prin care tocmai trecuseră.

— Fii atent! Parcă vor să facă baie. Tânărul privi din nou spre plajă, pitindu-se la adăpostul stâncilor. Sirena se eliberase din sexul bărbatului, se ridicase şi îi întindea o mână pentru a-l atrage spre valuri. El o urmă în tăcere, fără a opune nici cea mai mică rezistență.

— Dacă îl îneacă? — se sperie adolescenta, cu vocea gâtuită de emoție.

— Vezi-ți de treabă! După sex, baia se face în doi, se arătă Pepino cunoscător. Apoi se fumează o țigară, se bea un păhărel, iar în urma acestui ritual amorul este reluat, de astă dată în alte poziții.

— Tu crezi că mă interesează cunoştinţele tale erotice? — îl persifla Susanne, preferând să urmărească în linişte bălăceala celor doi.

Fetei i se părea că reporterul nu prea dorise să facă baie în ocean atunci şi acolo. După cum se vedea, nici nu era un înotător prea bun, iar din acest motiv îngrijorarea ei creştea. Râsul arătării venite din adâncuri ajungea până la cei doi tineri.

Sirena se agăța de gâtul bărbatului, etalând o fericire ireală, în acelaşi timp forțându-l să înainteze din ce în ce mai mult în apele oceanului.

Susanne ridică binoclul şi putu constata cu îngrijorare că, de la o vreme, ori de câte ori capul bărbatului se ridica deasupra apei, grimasa de pe chipul lui nu prevestea nimic bun. Era evident că intrase în panică, dar sirena nu părea dispusă să observe acest lucru. Îl forța tot mai susținut să se cufunde în apă, apăsându-l de umeri cu ambele mâini.

— Pepino, se bâlbâi fata, îndrăgostiții nu mai apar la suprafața apei!

El nu răspunse, cu toate că observase cu ochiul liber ciudatul joc al celor doi.

Aşteptară, numărând un minut, apoi două, după care nu mai ținură evidența timpului scurs de la dispariția cuplului. Consternați, tinerii se uitau unul la celălalt şi nu puteau rosti niciun cuvânt. Fata avea deja lacrimi în ochi. În cele din urmă, rupse tăcerea:

— Tu crezi că...?

— Da, aşa mi se pare! Trebuie să anunțăm poliția!

Şi plecară grăbiți, părăsind postul lor de observație dintre stânci.

CAPITOLUL 3

Casa de licitații de pe San Diego Avenue era asaltată de o sumedenie de milionari la ora aceea. Patronii celebrei Spaceland House aveau de ce să fie mândri şi fericiți. În urma tranzacțiilor din acea zi, câştigul lor fusese evaluat la minimum 1,5 milioane de dolari. Vânzarea a două piese de colecție — un colier şi o broşa din diamante — erau punctele forte ale licitației programate cu o lună în urmă. Identitatea celor care se hotărâseră să renunțe la aceste splendori era secretă, dar directorul de vânzări-cumpărări al casei de licitații cunoştea cine sunt. Actualii proprietari ai podoabelor, doi frați de origine italiană, aveau mare nevoie de bani pentru a-i investi în alte afaceri. Vânzarea bijuteriilor fusese condiționată de două lucruri: să fie scoase la licitație împreună, iar suma minimă de strigare să nu se situeze sub două milioane de dolari. O grămadă de bani, dar numai diamantele luate separat, fără lucrătura lor manuală, făceau aceşti bani.

— Cine oferă două milioane de dolari pentru două piese de colecție din diamante, confecționate la începutul secolului al XX-lea? — se auzi în sală vocea maestrului licitației.

Participanții avuseseră timp berechet pentru a studia calitatea podoabelor şi a atestatelor care certificau originalitatea acestora, deoarece piesele fuseseră expuse timp de trei săptămâni înaintea licitației.

— S-au oferit două milioane şi jumătate! Cine dă mai mult?

Sala fu cuprinsă de rumoare şi toți ochii se îndreptară spre bărbatul cu părul grizonat din primul rând, care ridicase discret două degete, licitând dintr-o dată cu 25% mai mult decât prețul de strigare al diamantelor. O linişte apăsătoare cuprinse asistența şi maestrul de ceremonii îşi scoase batista pentru a-şi şterge fruntea transpirată, dând astfel ocazia altor licitatori să se gândească la noi oferte. Degetul unei doamne în vârstă se îndreptă în acel moment spre tavanul încăperii, iar vocea speaker-ului se auzi din nou:

— 2,6 milioane de dolari o dată! Cine dă mai mult?

Nu trecură nici trei secunde, că mâna aceluiaşi bărbat misterios se ridică din nou, de astă dată cu degetele răşchirate.

— Trei milioane pentru colierul şi broşa din diamante confecționate la începutul secolului al XX-lea, o dată! Oferă cineva mai mult?

Milionarii începură să vorbească între ei, majoritatea întrebându-se cine putea fi misteriosul domn din primul rând.

— De două ori! — se auzi iar vocea celui care conducea licitația.

Nimeni nu îndrăznea să ofere mai mult, nu neapărat pentru că era în joc o sumă enormă sau pentru că bijuteriile nu făceau banii. Asistența sesizase că misteriosul personaj era decis să câştige şi nu merita să te iei la întrecere cu un om care ştia cu exactitate ce voia. În plus, mai exista riscul de a te trezi la mijlocul licitației singur, gata să plăteşti o sumă exorbitantă pentru ceva care nu îți era neapărat necesar.

— Adjudecat! — se auzi pentru a treia oară glasul omului de la microfon, însoțit de o lovitură în pupitrul său.

Din sală se desluşiră în acea clipă zeci de răsuflări uşurate şi zgomotul foilor pliantelor cu obiectele scoase la licitație în acea zi. Misteriosul bărbat se ridică tacticos — să tot fi avut vreo 35-40 de ani — îndreptându-se spre ieşire cu bărbia în piept şi privirile ațintite înaintea paşilor săi.

Agentul FBI Georges Scotty, din San Francisco, îşi stropi fața cu apă minerală rece şi câteva picături i se prelinseră pe abdomen, până ce ajunseră în pilozitatea sexului său. Femeia de lângă el înjură canicula care se instalase prea de timpuriu şi căută pe jos telecomanda, rămânând întinsă, goală, pe covor. Avea impresia că la nivelul podelei căldura era mai suportabilă.

Ecranul televizorului se lumină, prezentând o emisiune plină de haz pentru adolescenți. Dar ea nu avea chef de acest gen de fleacuri şi comută pe alt canal, care propunea vizionarea unui spectacol de circ. O îmblânzitoare neînfricată pocnea din bici în mijlocul unei mulțimi de animale formate din tigri şi lei, ce păreau destul de fioroşi.

Asta îi amintea de afacerea de care se ocupase în urmă cu un an împreună cu partenerul ei, detectivul Eric Black. El se întorsese în acea dimineață din insulele Cayenne, unde consimțise, finalmente, să petreacă o săptămână de binemeritat concediu. Peste două zile urmau să se întâlnească la sediul LAPD, în birourile afectate Diviziei „Cazuri Speciale” din care făceau parte.

Tovarăşul ei de zile negre îi lipsise în mod considerabil, în lipsa lui se simțise de parcă ar fi avut membrul amputat. Din fericire, perioada în care el lipsise din Los Angeles nu fusese una garnisită cu „cazuri speciale”. Poate că şi răufăcătorii îşi luaseră concediu, cine ştie?!

Cât despre ea, abia pentru începutul toamnei îşi planificase câteva zile de justificată relaxare: o săptămână întreagă la Miami, împreună cu actualul ei amant, care pretindea că are o vilişoară de vis la Oceanul Atlantic. Rămânea de văzut dacă nu se vor înstrăina până atunci, mai cu seamă că ea nu avea nici cea mai mică intenție de a se eterniza în cearşafurile lui.

Îmblânzitoarea de fiare sălbatice cedase locul unui duo de contorsionişti asiatici, când telemobilul începu să sune de undeva de sub pat.

— Detectiv Heron?

Era vocea căpitanului Corky West, superiorul ei ierarhic.

— Da, domnule!

— Te rog să mă scuzi că te deranjez înainte de terminarea week-end-ului!...

— Presupun că este vorba de ceva grav! — îl întrerupse Jane, ştiind că boss-ul detesta acest lucru.

— Foarte grav, într-adevăr! Sergentul Steve Mann se află deja la locul unde a avut loc tragedia şi îți solicită prezența pentru acest caz enigmatic. Ai un avion care pleacă din San Francisco peste exact o oră şi zece minute. Mi-am permis să îți rețin un loc la zborul 326. Biletul te aşteaptă la agenția companiei Boeing Airlines din aeroport.

— Nicio problemă, domnule căpitan, dar puteți să-mi spuneți în două cuvinte despre ce este vorba?

— Scuză-mă! E în legătură cu reporterul James Springfield, care avea o reşedință în Long Beach.

— Şi acum nu o mai are sau nu se mai află pe această lume?

— Se zice că s-a înecat ieri, aproape de orele prânzului. Până acum am reuşit să păstrăm discreția, dar asta nu va dura prea mult. Ştii cum sunt ziariştii, ca hienele turbate!

— Şi credeți că această nefericită întâmplare face parte dintre cazurile speciale de care ne ocupăm noi?

— Circumstanțele morții sunt foarte suspecte. Nu poate fi vorba despre sinucidere, căci omul lucra intens la un caz mai deosebit, iar, în paralel, pregătea o emisiune de investigații pentru postul de televiziune SNN, al cărei conținut se pare că era scandalos.

— Şi mai-marii postului ce zic?

— Bineînțeles, susțin că nu sunt la curent cu investigațiile lui Springfield, dar cine are timp să creadă aşa ceva?! În plus, se pare că există şi doi martori ai tragediei.

— Înțeleg! Presupun că nu este de dorit ieşirea la iveală a unor detalii picante, care ar putea deranja unele personalități...

— Oricum, ceea ce urmează vom vedea.

— Fac un duş rapid şi sar într-un taxi pentru a prinde avionul.

Închise telefonul, iar duşul îl preferă rece, pentru a se mai întrema după înverşunatele partide de sex pe care le trăise în ultimele ore.

Jane Heron îl observă pe detectivul Eric Black în sala de aşteptare a aeroportului Los Alamos. Cu țigara în colțul gurii, acesta îi făcea vesel cu mâna, zâmbind triumfător spre ea. Luată prin surprindere, îşi dădu încă o dată seama că îi fusese dor de partenerul ei, motiv pentru care se îndreptă în grabă spre el şi îi sărută amândoi obrajii bronzați.

— Aşadar, nu te poți întoarce din concediu fără să îți intri în atribuțiuni. Sau întâmpinarea mea la aeroport ai comis-o din plăcere?

— Desigur că nu m-a pus nimeni să vin să te aştept. De-aia mă întreb: nu cumva mă tachinezi pentru că eu m-am distrat o săptămână întreagă, iar tu numai o jumătate de week-end? — zise detectivul, aprinzându-şi un Camel fără filtru de la mucul țigării pe care tocmai o terminase.

Râzând, ieşiră la braț din clădirea aeroportului şi se îndreptară spre parcare. Detectivul se opri în fața unui Ford Mondeo nou-nouț de culoare bleumarin.

— Asta ce mai e? Te plimbă Ministerul Apărării mai nou?

— Nu, primăria a ținut să ne mecanizeze divizia din parcul propriu de maşini, dar numai pe perioada anchetei pe care o avem de dus la bun sfârşit. Pe urmă o returnăm proprietarului de drept.

— E fantastic cât de cooperante sunt autoritățile locale de la o vreme! — remarcă Jane, aruncându-şi sacul de voiaj pe bancheta din spate a automobilului şi instalându-se lângă colegul ei.

— Cooperante pe dracu'! Primarul a fost coleg de facultate cu tatăl reporterului dispărut şi a intervenit pe lângă directorul nostru, Larry Tillman, pentru a fi sigur că ne ocupăm de caz cu mare atenție. Şi cum delicatul meu Ford Scorpio se află la reparat, mi s-a dat această limuzină în interes de serviciu.

— Eric, căpitanul West nu m-a lămurit prin telefon în legătură cu toate datele problemei ce privesc acest caz. Ai putea tu să faci mai multă lumină în mintea mea?

— Treaba e destul de simplă. Din declarațiile celor doi martori oculari ai tragediei, rezultă că reporterul James Springfield a sucombat din cauza farmecelor unei sirene apărute din valurile înspumate ale Pacificului. Mai clar, după ce au făcut schimb de secrețiii intime, s-au îmbăiat împreună şi el a dat ortu' popii. Martorii susțin că a fost „ajutat" din plin pentru a trece bariera către celălalt tărâm...

— Nu mai spune! Deci i-a tras-o unei sirene!

— Da, dar o sirenă care, în loc de coadă de peşte, era dotată cu două picioare de toată frumusețea şi absolut funcționale. La fel şi ceea ce se găsea între ele... Martorii sunt categorici în acest sens.

— Îmi tot vorbeşti de martori, dar mă laşi fără amănunte. Sunt de încredere?

— Virginali! Băiatul are 15 ani, iar prietena lui doar 14. Se pare că lui Pepino îi place foarte mult să fabuleze, dar de astă dată nu este cazul de aşa ceva.

— Adică?!

— Fata a confirmat cuvânt cu cuvânt depoziția lui. Chestia cu sirena este, de fapt, o poveste locală. Probabil că, din pricina cine ştie căror fenomene atmosferice, când bate vântul se aude în golf un fel de cântec jelit de femeie. Întrebarea e dacă a adăugat şi sirena cu picioare lungi ceva folclor la acest spectacol...

— Efectiv, această întâmplare nu mi se pare deloc banală, comentă Jane. Ai luat legătura cu colegii de breaslă ai lui Springfield?

— Fii sigură că nu reporterii vor descoperi misterul. I-am telefonat însă tatălui reporterului şi acesta s-a dovedit foarte interesat de descoperirea celor vinovați de moartea fiului său. Ne-a permis chiar să ocupăm vila lui James, pe care el i-a făcut-o cadou în urmă cu doi ani.

— Asta înseamnă că putem locui la Long Beach până la finalizarea anchetei? Dar e minunat! De ce manifestă bătrânul atâta solicitudine?

— James era unicul său fiu şi milionarul ține neapărat să se facă lumină în acest caz. El n-a fost niciodată de acord cu meseria pe care tânărul a îmbrățişat-o după ce şi-a tocit coatele la Harvard, dar n-a reuşit să-l facă să-i urmeze vocația şi să devină un mare bancher.

— Dr. Butch Harrison a efectuat necropsia cadavrului?

— Nu. Cu toate că niciunul dintre amorezi nu a fost văzut ieşind din apă, nu avem cadavre. Scafandrii au găsit doar brățara de aur a lui Springfield, agățată de grilajul unui iaht ancorat în imediata apropiere a țărmului, adică la vreo trei kilometri distanță. Atât.

— În concluzie, este posibil ca leşul prezentatorului să fi fost tras de curenți în larg. Dar cum se face că nici fata nu a reapărut?

— Probabil că este o înotătoare de invidiat, dacă nu cumva s-a înecat şi ea. Ar mai fi ceva. Springfield înota prost, după cum am putut afla de la tatăl său.

Motorul Ford-ului Mondeo torcea ca o pisică. La vest, albastrul Pacificului începea, sub soarele care sta să apună, să devină portocaliu-însângerat. Eric îşi aprinse o nouă țigaretă Camel, suflând fumul pe geamul complet coborât.

CAPITOLUL 4

Când au plecat de la plajă, tocmai se înnopta. Detectivii se hotărâră să servească masa de seară la cel mai apropiat restaurant. Localul Fish Fresh, cu specific pescăresc, era minuscul, dar cochet şi destul de curat. O înghesuială de mese şi scaune desperecheate strica însă ambianța.

Un tip solid, cu şorț — probabil proprietarul — făcea pe chelnerul. Acesta le propuse autoritar caracatiță şi rechin la grătar, cu mere coapte şi pătrunjel, de vreme ce altceva tot nu mai avea. După puțin timp apăru cu preparatele care miroseau îmbietor.

— Sunteți în vacanță? — întrebă el indiscret.

— În interes de serviciu, îi răspunse laconic Eric Black.

Personajul nu mai interveni în timpul cinei, dar când veni cu nota de plată, se interesă:

— Sunteți polițişti, nu-i aşa?

— E scris pe frunțile noastre? — ripostă Jane Heron, însă, privindu-şi partenerul, observă că tocul pistolului acestuia îi ieşea de sub haină.

— E cumva în legătură cu misterioasa dispariție a reporterului?

— Ei bine, da, îl informă detectivul pe chelner. Ne poți ajuta în vreun fel?

— Dacă considerați că vă deranjez, eu pot tăcea mâlc. Nu mi-o luați în nume de rău! Cred, totuşi, că nu este bine să vă luați de Pepino şi Susanne. Sunt doar doi copii şi nu au nici în clin, nici în mânecă cu tragedia petrecută. Aş fi foarte curios să aflu părerea dumneavoastră: ce credeți despre povestea sirenei din adâncuri, care a mai făcut o victimă?

Jane se simți luată peste picior şi zise:

— Oare considerați că puteți emite vreo părere matură în acest sens?

Celălalt încetă ostilitățile şi le făcu cu ochiul.

— Hai, nu mi-o luați în nume de rău! Sper cu sinceritate că veți descurca afacerea. Noi îl iubeam pe Springfield, considerându-l o celebritate a noastră. Îi citeam toate articolele şi îi urmăream emisiunea săptămânală de pe postul SNN. Dacă îl veți depista pe făptaş, eu vă felicit anticipat.

— Mulțumim!

— Sigur, n-o să vă fie uşor, însă ceva îmi spune că sunteți perfect conştienți de asta. Bine ați venit la Long Beach!

Acestea fiind zise, se întoarse la cratițele lui.

La prima vedere, vila lui James Springfield nu părea cine ştie ce în comparație cu locuințele din jur. Era, mai degrabă, modestă. Totuşi, după unele detalii discrete, de un gust rafinat, banii „apăreau” printre pietre. Suprafețe întregi de perete fuseseră renovate şi, probabil, întinerite cu inserții de beton. De asemenea, lemnăria uşilor şi a ferestrelor era nouă şi elegantă, înscriindu-se în linia arhitecturală a cartierului. O antenă parabolică triplă strălucea în lumina lunii,

ceea ce dovedea că James Springfield era în permanență conectat la sateliții de televiziune.

Detectivul Black scoase din buzunar o garnitură de chei, găsind-o repede pe cea care se potrivea la uşa principală. Odată intrat, decuplă dispozitivul de alarmă, conform codului aflat de la Henry Springfield, tatăl reporterului. Privind luxul din interior, Jane oftă:

— Ia spune-mi! Ce căutăm noi în poliție? Frumoşi, tineri şi deştepți cum suntem, am fi tocmai buni pentru TV.

— Oare? Nu ştiu cum e cu tine, cât despre mine, cu greu mă văd în compania producătorilor graşi, duhnind a havane de la o poştă. Dacă tu te-ai simți în apele tale printre ei, nu e un motiv de jenă. Uite, nu o să te părăsc mămicii tale!

— Bine, şmechere, lasă! Mai bine spune-mi de unde începem cu cotrobăiala?

— Eu zic că se impune să ne relaxăm cu câte un pahar în mână, lângă piscină, în curtea interioară.

— Aha, facem o partidă de înot, după care ne băgăm în scutece până dimineață!

— Eu ştiu?! Mă simt destul de extenuat. Nici nu-ți imaginezi cât de solicitantă e o vacanță de o săptămână, atunci când nu eşti obişnuit cu aşa ceva!

— Vrei să spui că ai avut parte şi de o întâlnire explozivă, brunetă şi apetisantă?

— Una? Ce vorbeşti? Mă subestimezi! O mulțime, vrei să spui! Şi toate alergau doar după mine...

Într-adevăr, găsiră piscina, iar alături de ea, o mică terasă cu trei măsuțe şi câteva fotolii din paie.

— Misiune îndeplinită! — se bucură polițista. Dacă tribul tău de amante ți-a mai lăsat vreun strop de energie, ți-a venit rândul acum să cauți barul şi să scoți aerul din două pahare cu nişte whisky, sifon şi gheață. Eu voi plonja în adâncuri până atunci.

Jane îşi lepădase deja blugii şi tricoul, ezitând doar o secundă înainte de a-şi scoate cu grație chiloței şi sutienul în fața partenerului ei, în această ordine. Apoi, goală-puşcă, se aruncă în apa răcoroasă, cu sânii săltându-i obraznic, spre sincera admirație de moment a privirilor lui Eric. Ajunsă în partea mai puțin adâncă a bazinului, începu să facă pluta cu o plăcere copilărească, cufundându-şi ochii în cerul înstelat de deasupra ei. Ce miraj mai trăia!

— N-ai putea să fii un pic mai decentă? — se burzului detectivul de la distanță, venind cu paharele pline în mâini şi un prosop pe umeri.

— De ce?

— Ia să vedem dacă ghiceşti!

— Bine, bine, căpcăun hidos care violezi fecioare şi sodomizezi femei măritate! — glumi Jane, ieşind cu dezinvoltură din apă şi luând prosopul, în care se înfăşură.

Se răstigni apoi pe un fotoliu din paie, cu paharul de whisky în mâna stângă. Nu fu deloc deranjată de faptul că prosopul i se ridicase până aproape de buric, lăsându-i pulpele dezvelite. Ba mai mult, cu mâna rămasă liberă, prinse a-şi gâdila părul pubian, aşa, ca pentru a-l zvânta. Luă o înghițitură zdravănă din

pahar, iar căldura care îi inundă trupul o făcu să se întindă ca o pisică, strângându-şi cu putere picioarele şi încordându-şi provocator bazinul.

— N-ai putea, totuşi, să îmbraci ceva?

— Nici vorbă! Mă simt prea bine aşa cum sunt! Dacă magnifica reprezentație a superbului meu trup îți pune probleme existențiale, nu ai decât să priveşti în altă parte. Eşti sigur că ai comis atâtea cuceriri cu câte te lăudai mai devreme?

Detectivul mormăi ceva intraductibil şi îşi înmuie buzele însetate în lichidul rece ca gheața. Asta îl făcu să-şi mai vină puțin în fire...

— Dă-l dracului, Luigi! Nu vezi că nu putem scoate nimic de la el?

— Poate ar trebui să îl drogăm puțin, nu crezi?

Legat fedeleş de un scaun, cu fața plină de sânge închegat, James Springfield realiză faptul că doar o minune îl mai putea salva de la moarte. Mafioții care îl răpiseră cu ajutorul perversei sirene nu aveau nici pe departe un temperament milos. Chiar dacă le-ar fi spus unde se găsesc probele adunate împotriva lor, tot l-ar fi ucis. Aşa că, fiecare secundă ce trecea reprezenta o prelungire a timpului pe care îl mai avea de trăit.

O nouă lovitură primită în nas îi curmă seria gândurilor.

— Spune, câine ce eşti, unde ai ascuns dovezile?

— N-am niciun fel de probe împotriva voastră. Nici nu ştiu despre ce vorbiți, minți reporterul destul de neconvingător.

— Vrei să spui că nu te ocupai cu urmărirea noastră, javră ce eşti?

— Ba da, însă nu am ajuns la nicio concluzie. Altfel aş fi publicat-o.

— Asta cam aşa e, Vittorio!

— Şi-atunci de ce nu-l terminăm şi gata?

— Dacă imbecilul nostru de văr ne-ar fi spus despre proveniența bijuteriilor, nu s-ar fi ajuns aici. Cândva va trebui să-i dăm o lecție care să-l usture, ca altădată să nu se mai joace cu noi.

— Aici ai dreptate, dar acum ce facem?

— Ai de gând să spui cine ți-a furnizat informația că noi suntem cei care am scos blestematele alea de diamante la licitație? — zise Luigi, cărându-i reporterului alți pumni în figură.

— Stai, nu mai da! Directorul de vânzări-cumpărări de la Spaceland House mi-a dezvăluit identitatea voastră pentru suma de 3000 dolari.

— Adriano Carucci? Las' că-i arătăm noi şi ăstuia!

— Bine, dar cu împuțitul ăsta de ziarist ce facem?

— Eu ştiu? Tu ce propui?

— Dacă nu ai altă idee mai bună, îl strângem de gât şi gata. Pe urmă nu ne mai rămâne decât să-l ducem noaptea în larg şi să-i aruncăm stârvul în Pacific. Refluxul îi va aduce cadavrul la țărm, dacă nu va fi devorat de rechini până atunci, îți dai seama că poliția îi caută trupul neînsuflețit cu disperare. Aşadar, să le dăm copoilor satisfacție!

Şi, zicând acestea, Luigi petrecu o sârmă oțelită în jurul gâtului lui James Springfield şi începu să strângă cu putere de ea. Victima se zbătu cât putu, dându-

şi seama că, dacă mai dorea să trăiască preț de câteva secunde sau minute, trebuia să mărturisească imediat unde se aflau probele strânse împotriva lor. Din nefericire, lațul care îl sugruma îl strângea prea tare şi nu mai putu să articuleze niciun cuvânt. Cu ochii îngroziți, reporterul începu să se zbată din ce în ce mai puțin, iar limba îi ieşi afară din gură în căutarea aerului care nu-i mai putea pătrunde în plămâni. Apoi, o pânză neagră îi acoperi privirea, iar corpul lui se destinse într-o renunțare absolută la tot ce era pământesc.

— Scularea! Cafeaua e gata! — strigă Eric din uşa dormitorului în care se odihnise Jane.

Ea picotea încă, în pielea goală, răstignită impudic pe cearşafurile de culoare bleu.

Era a dracului de frumoasă aşa! — constată cu simpatie partenerul ei. Apoi scăpă o înjurătură printre dinți. Organul sexual i se verticalizase spontan, făcându-l să se simtă jenat. Desigur — gândi el ca şi în seara trecută — era vorba doar despre o normală reacție fiziologică, dar ar fi fost neplăcut ca ea să observe acest lucru. Ce l-ar mai fi tachinat!... Cine ştie ce şi-ar fi închipuit despre el...

Relația profesională pe care o avea cu Jane Heron era una puternică, ba chiar afectivă. Dar asta nu însemna că degenerase vreodată într-un raport intim. Exista între ei un fel de înțelegere tacită în acest sens. În primul rând, pentru că prietenia lor era de preferat pentru bunul mers al anchetelor pe care le desfăşurau împreună. Iar în al doilea rând, deoarece amiciția era mai necesară echilibrului reciproc, decât o banală aventură erotică, fie ea şi durabilă.

Eric înhață în trecere cana fierbinte de cafea şi ieşi pe terasa unde pregătise un mic dejun frugal: ouă fierte, pâine prăjită unsă cu unt de arahide şi câte un pahar cu suc de portocale. Peste câteva minute apăru şi Jane, învelită tot în prosopul din seara anterioară. De data asta bine.

Trăgând aer în piept, bărbatul îi arătă ceaşca fierbinte, ispitind-o:

— Cafea arăbească, ouă fierte moi şi toast ca la mama acasă. Doamna e servită!

— Mulțumesc, colega! Eşti un dulce! Te-ai mai uitat prin casă?

— Destul de sumar, de ce să nu recunosc?! Nu pot să întreprind ceva, atâta vreme cât ştiu că nu am şanse de reuşită.

Se întinse din nou pentru a-şi dezmorți oasele, dar de astă dată prosopul nu îi mai dezveli sexul, ca în seara trecută. Nici el nu ştiu de ce, însă acum îi păru rău pentru priveliştea de care era frustrat.

Ea mormăi:

— Hmmm, de mult nu am mai dormit atât de bine! Ai cercetat casa?

— Nu îndeajuns ca să găsesc ceva interesant. Vom vedea mai târziu. Deocamdată, am convingerea că cineva a cotrobăit pe aici înaintea noastră, dar a făcut eforturi pentru a nu lăsa niciun fel de urme.

— Şi nu crezi că ar fi cazul să chemăm o echipă de criminalişti?

— Nu cred deloc. Tipii ăştia sunt cu siguranță profesionişti, aşa că nu avem ce descoperi. Mai bine am face o plimbare prin împrejurimile locului în care a dispărut reporterul.

— Mai bine am face o baie în piscină!

— Numai la distracții îți stă gândul, Jane! — o apostrofă el în glumă. Aş vrea să merg pe plajă, în locul în care cei doi au făcut amor sub ochii puştiului şi ai Dulcineei lui. Ce zici?

— Nu zic nimic. Am senzația că între urechile mele se află un amestec de frişca, whisky şi rechin la grătar. Mă laşi să fac o baie?

Cum detectivul nu spuse nimic, polițista fu gata-gata să-şi scoată din nou prosopul de pe ea, pentru repriza de înot de dimineață. Dar se opri la timp, îndată ce-i zări privirea îngrijorată.

— Bine, bine, am înțeles! Voi aştepta să te evapori.

Când el se ridică, Jane mai luă o gură de cafea, îşi lepădă prosopul şi alergă spre apa plină de promisiuni îmbietoare. Plonja, descriind o curbă perfectă, iar stropii de apă pe care îi iscă împrejur zburară în toate părțile, chiar şi pe mal.

El rezistă cu greu tentației de a nu întoarce capul, limitându-se la a ridica o mână în aer în semn de rămas bun. Intrat în living-room, se răzgândi să mai plece singur şi aşteptă ca partenera lui să-şi termine îmbăierea. Tot mai bine era să fie împreună! Cine ştie ce fel de probleme aveau să mai apară.

CAPITOLUL 5

Locuința lui Pasquale Oriatti, bunicul lui Pepino, era situată în afara stațiunii Long Beach, care număra circa un milion de locuitori. Nici Susanne Otis nu locuia prea departe, după cum fuseseră informați de sergentul Mann. Detectivii se hotărâră să-l viziteze mai întâi pe băiatul căruia îi plăcea să înflorească adevărul, după cum aflaseră.

Pe veranda casei, un bătrân se odihnea într-un şezlong, savurând prima țigaretă de foi din acea zi. Cu cât trecea mai mult timp de la moartea soției sale, cu atât mai bună i se părea alegerea pe care o făcuse şi anume aceea de a se stabili în afara oraşului, departe de zbuciumul cotidian al aglomerației urbane.

Îi zări pe detectivi apropiindu-se. Un tip înalt, cu o țigaretă fără filtru în colțul gurii şi un nas prea lung pentru ochelarii de soare pe care îi susținea era însoțit de un ciuf de păr negru, cu picioare lungi şi indecent de drepte. Bărbatul scoase o legitimație şi făcu prezentările:

— Suntem detectivii Eric Black şi Jane Heron de la LAPD, Divizia „Cazuri Speciale”. Domnul Pasquale Oriatti?

— Chiar el.

— Îl căutăm pe nepotul dumneavoastră, Roby Nichols.

— De ce zâmbiți? — interveni polițista. Colegul meu a spus ceva caraghios?

— Vă rog să mă iertați! Puțini oameni folosesc numele adevărat al lui Pepino. În tinerețe şi eu eram mic de statură, iar copiii îmi spuneau în râs „Uriaşul”. Noroc că între timp am mai crescut. Robertino nu-i acasă, dar dacă se află unde cred eu, ați putea împuşca doi iepuri dintr-un foc. Susanne a venit de curând cu bicicleta şi au plecat acolo unde pot fi găsiți aproape zilnic, adică pe plajă.

— Mulțumim pentru informație! — zise Eric Black, dar nu apucă să continue, pentru că fu întrerupt de jovialul bătrân:

— Nu păreți deloc surprinşi că sunt la curent cu ceea ce s-a petrecut ieri. Desigur, credeți că Pepino nu şi-a ținut gura, aşa cum i-a promis polițistului care i-a luat declarația cu descrierea evenimentului.

— Nu, şi nici nu ne prea interesează acest lucru. Mai mult primăria vrea să păstreze discreția asupra întâmplării. Pe curând, domnule Oriatti şi scuzați-ne pentru deranj!

— Sunteți oricând bineveniți!

Parcară Fordul Mondeo cât mai aproape de stâncile destul de abrupte ale golfului şi începură să urce o cărare care apoi cobora spre plajă. Probabil că acelaşi traseu era folosit şi de reporter când venea la plajă, acesta neavând de unde şti că, într-o bună zi, va fi ultimul lui drum.

La jumătatea urcuşului, Eric îşi scoate batista, pentru a-şi proteja începutul de chelie de razele amenințătoare ale soarelui. Jane zâmbi larg la observarea acestui

gest, însă nu zise nimic. Dacă ancheta se va desfăşura în asemenea condiții, colegul ei va avea neapărat nevoie de o şapcă adecvată, se gândi ea. Una cu un desen al lui Mickey Mouse...

Ajunseră în vârf şi se opriră pentru a contempla peisajul. Şi pentru a se odihni, având în vedere că transpiraseră din abundență.

— Era bine să fi luat cu noi măcar nişte apă, se plânse Jane.

Mişcarea în natură fără băuturi răcoritoare ar trebui interzisă prin lege, îşi zise polițista.

În cele din urmă, detectivii observară un tricou roşu îmbrățişat de două brațe gingaşe. Detectivul tuşi zgomotos, pentru a le atrage atenția tinerilor. După o tresărire, deasupra tricoului purpuriu al lui Pepino apăru capul adolescentei şi un sutien bleu în mare dezordine. Eric îşi prezentă legitimația de copoi, încercând un surâs cât mai liniştitor. N-avea nici cea mai mică intenție să-i sperie pe copii.

— Sunteți polițişti adevărați? — se entuziasmă Pepino. Chiar din Los Angeles?

— Veritabili! — răspunse Jane. Cred că ştiți cu exactitate ce ne-a adus aici!

Susanne Otis părea destul de absentă, regretând probabil întreruperea explorării sânilor ei de către iubit. Dar Pepino trăia unul dintre momentele cele mai importante din viața lui de până atunci. Doamne, ce o să le mai povestească prietenilor şi colegilor de şcoală! Şi tot ce le va spune se va confirma în presa scrisă şi audio-vizuală. Poate va ajunge chiar celebru! Ce, Napoleon n-a fost mic de înălțime? Avea dreptate tatăl său când îl încuraja cu asemenea exemple pozitive din istorie.

— Deci aici s-a petrecut scena amorului la care ați fost martori şi baia ulterioară a celor doi? — se interesă detectivul, indicând locul cu mâna.

— Da, acolo jos, pe nisip! — se grăbi tânărul să confirme. Mai întâi au făcut sex ca-n filme, anal, şi pe urme s-au aruncat în ocean, pentru a se spăla de... păcate.

— Şi voi ați stat tot timpul aici?

— Nu, puțin mai sus, în spatele stâncilor de colo. Altfel ar fi fost posibil să ne vadă.

— În depoziția ta, spui că misteriosul cântec s-a auzit încă din zilele anterioare...

— Este absolut exact! — îl întrerupse Pepino. De aceea, am împrumutat binoclul bunicului pentru a descoperi de unde provenea muzica. În dimineața respectivă eram cu Susanne, pe care cu greu am convins-o că spuneam adevărul. A văzut totul cu ochii ei, nu-i aşa, dragă? — o solicită puştiul, petrecându-i protector un braț pe după umeri.

— Aşa e!

— Până la urmă, totuşi, n-a fost vorba despre o sirenă! — încercă Jane o nevinovată ironie.

Pepino ridică din umeri, fără a părea afectat:

— Ştiu că nu există sirene decât în basme, însă am încercat şi eu să-mi impresionez prietena. Este foarte probabil ca originea cântecului să provină din

contactul dintre vânt şi stânci, aşa cum susține — de altfel — şi bunicul. Aici avem de-a face, însă, şi cu ceva foarte adevărat. Fata cânta, v-o jur!

Susanne catadicsi să confirme şi ea această ipoteză printr-o uşoară aplecare a capului.

— În primele două zile ai venit singur în acest loc? — continuă Eric seria întrebărilor.

— Da. Reporterul respectiv îşi făcea deseori apariția pe plajă, însă, de obicei, venea mai devreme ca în ziua fatală. Poate că se cunoscuse cu sirena mai demult şi îşi dăduseră întâlnire. Dar mie nu prea îmi vine să cred una ca asta.

— De ce?

Fu rândul fetei să răspundă:

— Reporterul părea la fel de surprins ca şi noi de ciudata apariție sexy.

— Ați putea să ne arătați gesturile lor atunci când făceau baie împreună? — îi solicită Jane, în încercarea de a aduna cât mai multe amănunte despre cele petrecute.

— O.K.! Facem reconstituirea!

Pepino se ridică, o aşează pe Susanne în fața lui şi îi luă mâinile, aşezându-i-le pe proprii umeri. Pe urmă flexă genunchii de câteva ori, mimând o grimasă de panică ce-i deforma obrazul. În acelaşi timp, puştoaica se ridică pe vârfuri, îşi înălță coatele şi spori progresiv presiunea asupra umerilor partenerului ei.

— Am înțeles! — îi scuti Jane de eforturi. Mulțumim, copii, ne-ați fost de mare ajutor! O să mai stăm de vorbă zilele astea.

— Dacă vă mai amintiți ceva — zise Eric, scoțând o carte de vizită din buzunar — ne puteți suna la aceste numere de telefon. Dar, aveți grijă! Nu suflați nicio vorbă presei. Ancheta este secretă în continuare, aşa cum v-a spus şi sergentul Mann, cel căruia i-ați dat primele declarații.

— Am înțeles! — răspunse complice tânărul. Oricând la dispoziția dumneavoastră, comisare! — adăugă Pepino cu gravitate, dar în culmea încântării.

Nu-i uşor să ai de-a face cu copoii, ba chiar să le mai stârneşti şi interesul! — îşi mai spuse el. Şirul gândurilor puştiului fu întrerupt de astă dată de Jane:

— Acum vă părăsim! încercați să nu vă apropiați prea mult de apă! Mai ales tu, Susanne!

— Nicio grijă! — ripostă tânăra, voluntară. Oricum, Pepino nu are un gabarit care să-i dea posibilitatea de a mă obliga să fac ceea ce nu doresc. Acesta este şi motivul pentru care îmi aleg iubiți mai mici de statură: riscurile sunt mai scăzute!

Readus destul de brutal cu picioarele pe pământ, cel vizat roşi până în vârful urechilor şi îi aruncă fetei o privire asasină. Ca să nu pufnească în râs, detectivii se îndepărtară în grabă, coborând spre plajă.

Aici, totul fusese trecut prin sită. Existau prea puține şanse să descopere ceva.

— Te gândeşti la ceea ce mă gândesc şi eu? — întrebă Jane.

— Cred că da. Dacă sirena a cântat vreme de două zile înainte de crimă, chiar şi atunci când viitoarea ei victimă nu era de față, înseamnă că avea un motiv bine întemeiat de a proceda aşa.

— Vrei să spui că a preparat terenul? L-a reperat pe puşti şi s-a asigurat că acesta va fi martor la scena finală? Ipoteza nu prea stă în picioare, dragul meu!

— Ştiu. Şi, totuşi, altceva mai bun nu-mi vine în minte.

— Hai să bem ceva, căci mi-e o sete de moarte, se plânse polițista.

— De acord!

Pe drum, detectivul mai spuse:

— Bănuiesc că nici portretul-robot al criminalei nu ne va ajuta prea mult. Nimfa era udă şi n-avea haine pe ea, iar dacă ar revedea-o, cei doi tineri ar putea s-o recunoască dintr-o mie de subiecți. Dar dacă n-o zăresc pe undeva, tot degeaba...

— E clar că cineva încearcă să ne ducă de nas pe baza unui plan bine stabilit!

A doua zi de dimineață, Eric fu trezit de țârâitul celularului său.

— Prietene, o echipă de criminalişti condusă de „Specialist" a plecat deja spre Long Beach.

La aparat era colegul şi prietenul lor, sergentul Steve Mann, omul care reuşea adesea să-i scoată din încurcătură, atunci când aveau nevoie de informațiile cel mai greu de obținut.

— Băieții vor să vadă cum ne-am instalat sau ce?

— Se pare că a fost descoperit cadavrul lui James Springfield.

— Nu mai spune! Unde?

— Pe plajă, bineînțeles! Cam la 1500 m. distanță de locul în care reporterul se bronza de obicei.

— Mulțumesc că ne-ai anunțat! Am zburat într-acolo!

Primul pe care-l văzură fu Dr. Butch Harrison, zis „Specialistul", şeful Laboratorului criminalistic, care ocupa mai multe funcții: medic legist, criminalist şi cercetător ştiințific.

— Salutare, Butch! Dacă te-ai deplasat tocmai tu până aici, înseamnă că eşti destul de preocupat de cazul la care lucrăm, nu-i aşa?

„Specialistul" nu se obosi să răspundă, mulțumindu-se a ridica nepăsător din umeri.

— Ați ajuns de mult? — îl întrebă Jane, după ce-l salută la rândul ei.

— De vreo cinci minute. Când ne terminăm treaba, ar fi bine să veniți şi voi la sediu. Căpitanului i s-a făcut dor de detectivii lui preferați.

Zicând acestea, Dr. Harrison îşi deschise trusa cu instrumente, îşi trase în mâini o pereche de mănuşi din plastic şi se aplecă deasupra cadavrului pentru primele investigații. Jane şi Eric se îndepărtară câțiva metri, în aşteptarea concluziilor preliminarii ale acestora.

Corpul destul de umflat de apă fu întors cu fața în sus. Figura celui ce fusese James Springfield prezenta multiple leziuni, hematoame şi chiar o fractură a osului nazal.

— Curios lucru pentru un om care s-a înecat, îşi dădu Eric cu părerea. Doar nu a fost maltratat sub apă de vreun peşte boxer...

— Într-adevăr, îi răspunse Jane, urmele de pe fața lui indică faptul că a fost torturat înainte de a muri, iar martorii nu ne-au vorbit absolut nimic despre aşa ceva. Foarte curios!

— Priviți aici! — le spuse „Specialistul”. După urmele pe care le prezintă la mâini şi la picioare, rezultă că victima a fost imobilizată. Pun prinsoare pe zece dolari că reporterul James Springfield n-a murit înecat, dar voi fi mai sigur după autopsie.

— Vrei să spui că cineva l-a răpit? — se miră detectivul. Atunci cum se face că martorii n-au văzut nimic, cu toate că erau dotați cu un binoclu?

— Eu am câteva păreri, însă asta e treaba voastră să aflați, nu credeți?

— Ba da, ba da!..., făcu Eric nemulțumit.

— Vedeți şanțul acesta circular de la baza gâtului, de sub cartilajul tiroid? El indică faptul că Springfield a fost strangulat. Dacă s-ar fi spânzurat, urma ar fi fost situată mult mai sus şi nu s-ar fi imprimat de jur împrejurul gâtului. La examenul intern voi descoperi cu siguranță şi fracturi ale cartilajelor laringelui sau ale osului tiroid.

— Stai puțin, doctore! — îl întrerupse Jane Heron. Să încercăm un mic scenariu! Deci, reporterului i s-a înscenat o moarte prin înec, pentru ca noi să fim induşi în eroare. Apoi a fost torturat pentru a-i fi smulsă o mărturisire, după care a fost strangulat cu un laț. A urmat aruncarea cadavrului în ocean, ca noi să credem cu totul altceva decât s-a petrecut în realitate. Am raționat bine?

— După probele pe care le deținem la această oră, eu cred că da. Restul amănuntelor...

— Ştiu. După autopsie.

— Exact. Aici nu mai avem ce face. Haide la sediu! — îî îndemnă Dr. Harrison.

CAPITOLUL 6

Tamara Ralphs aşteptă să se stingă ultimul acord al melodiei interpretate de formația Captain Beefheart and the Magic Band şi închise radioul. Era un lucru cert pentru persoana ei: cântând, lumea devenea mai bună. Din nefericire, ea nu s-a putut realiza în domeniul muzical. Aşa a vrut soarta.

La 16 ani, când i se promitea o carieră de cântăreață talentată, viața i se păruse prea burgheză şi abandonă atât Conservatorul din San Francisco, cât şi casa părintească. Pentru o vreme a fost tentată de dorința de a face actorie, iar paşii i s-au îndreptat spre Los Angeles, citadelă care o ispitea cu aventuri excitante pentru vârsta ei fragedă. Dar fete care suspinau în culisele hollywoodiene erau mult mai multe decât vocile educate. Tamara Ralphs nu a reuşit să obțină mai mult de un rol secundar într-un serial TV erotic.

Toată viața ei s-a schimbat când l-a întâlnit pe Dennis, un agent secret al FBI, care lucra mai mult sub acoperire, fiind angrenat în lupta împotriva traficanților de droguri şi mafiei, în special. Cu o dezinvoltură care acum o uimea, s-a lăsat racolată în colecția de informatori a acestuia şi a căpătat imediat misiuni dintre cele mai delicate.

La 19 ani era considerată deja o „marfă" rară, dovedindu-se deosebit de pregătită din punct de vedere intelectual, dar mai ales sexual. Totodată, reuşea să afle secrete de la diverşii subiecți cu care se culca, fără prea mari eforturi. În naivitatea ei adolescentină, considera că îşi oferă trupul pentru o cauză nobilă şi lupta neabătut în paturile bărbaților lumii interlope, obținând rezultate remarcabile. În afara superbului fizic cu care era înzestrată, mai poseda un atu la fel de important: era poliglotă, vorbind cursiv italiana, franceza şi germana, limbi care-i fuseseră absolut necesare pentru interpretarea partiturilor din repertoriul impus la conservator.

Pe urmă, totul s-a deteriorat. Dennis Moore, un tip venal şi influențabil prin definiție, s-a lăsat tentat de bani şi a devenit un agent corupt. Când superiorii săi au descoperit adevărul, fostul ei amant a dispărut fără urmă. Fugit, executat, cine ştie?! Ei i s-a cerut doar să demisioneze din calitatea de informatoare şi, cuprinsă de o spaimă teribilă, fata a acceptat pe loc.

Trei săptămâni mai târziu s-a apucat de filme porno pentru a-şi câştiga existența, iar peste două luni a dat norocul peste ea: l-a cunoscut pe Giordano Mantini (pe care nu l-a iubit niciodată), iar modul de viață pe care acesta i l-a propus i-a convenit de minune. De atunci nu s-au mai despărțit. Desigur, nu totul era roz în viața ei şi adesea era nevoită să închidă ochii pentru ca relația lor să meargă înainte. Din fericire, avea muzica şi înotul subacvatic, grație cărora putea uita, se putea relaxa şi reuşea să viseze cu ochii deschişi ori de câte ori avea chef.

Prima dată când a făcut amor cu Giordano, acesta a supus-o la sex oral, imediat ce a aflat că ar fi putut să devină cântăreață.

Se auziră paşi. În momentul în care apăru silueta amantului ei în uşă, Tamara alergă să-l îmbrățişeze. Cu toate că nu avea nicio pasiune pentru acest macaronar, se potriveau de minune din punct de vedere sexual. Iar prelungitele lui absențe îi stimulau din plin libidoul.

Giordano era singurul capabil să o propulseze la cota cea mai înaltă a plăcerilor erotice, iar Tamara nu voia să scape din mână această cloşcă cu pui de aur.

Bărbatul nu fu la fel de bucuros cu ocazia revederii lor. Era încruntat şi, în acelaşi timp, îngândurat. O respinse tandru, dar ferm, spunându-i:

— Din câte îmi dau seama, se pare că totul s-a petrecut aşa cum trebuia. Conform planului.

Cine ştie din ce motiv, vocea lui era tensionată. Femeia îl corectă:

— S-a petrecut de minune, în cel mai mic amănunt, te asigur!

— Nu e nevoie să insişti! Acum sunt convins că scenariul nostru a păcătuit tocmai prin abuzul de detalii. Era mult mai bine dacă am fi făcut un plan mai simplu.

— De ce?

— Pentru că acum am intrat în colimatorul Diviziei „Cazuri Speciale” din cadrul Departamentului Poliției Los Angeles.

— Şi e grav?

— Eu cred că da. Dar, ia spune-mi! Reporterul te-a regulat bine înainte de plonjonul final?

— Nu prea rău, trebuie să mărturisesc!

— Chiar în comparație cu mine?

— Nu înțeleg ce răspuns aştepți?

— Pe o scară de 1 la 10, ce notă i-ai da?

— Cred că 8, în comparație cu tine, care obții întotdeauna câte un 10 cu felicitări.

Tamara ştia că exagerează, însă asta îl stimula pe Giordano. În acel moment, fu străbătută de un fulminant gând erotic şi îşi desfăcu halatul, lăsându-l să-i cadă de pe umeri pe covor. Pe dedesubt purta numai un pantalonaş roşu din mătase, bine ajustat pe fesele ei gingaşe în aparență, însă robuste în realitate.

Se apropie galeşă de el, legănându-şi bazinul şi bombându-şi pieptul nu prea dezvoltat, oferindu-i spectacolul unor sfârcuri excitante, avântate impetuos la atac. Ajungând aproape, se lipi cu coapsa dreaptă de şlițul pantalonilor lui.

Nu trecură nici cinci secunde şi femeia constată cu satisfacție că, sub stofă, membrul amantului ei era prezent la întâlnire. Privirea lui deveni sticloasă de dorință şi Tamara începu să se frece din ce în ce mai puternic de Giordano, pe care îl dorea atunci şi acolo.

El nici nu îi pusese bine mâinile pe umeri, că ea se şi aruncă în genunchi, fără niciun fel de inhibiții sau comentarii de prisos. Îi desfăcu centura elegantă, apoi fermoarul pantalonilor şi îi trase pantalonii în vine. Cu slipul avu puțin de furcă,

fiindcă organul lui inflamat deja nu îi permitea un acces prea facil în acel loc intim. În cele din urmă, reuşi să degajeze „sceptrul celor 10 porunci ale Mesei Plăcerii”.

Privite de sus, buzele frumos conturate ale Tamarei păreau încă şi mai primitoare. Furia care cuprinse sexul lui Giordano îi provocă femeii o satisfacție de nedescris. Ea ştia că nu trebuie să se grăbească în asemenea împrejurări, însă nu mai putea rezista tentației, aşa că deschise larg gura şi se năpusti asupra organului erect, fără a-l atinge prea mult cu buzele.

Ghilotina dinților ei începu să acționeze asupra victimei umflate şi învinețite, în vreme ce degetele femeii strângeau concomitent scrotul destins, imprimându-i o mişcare de torsiune pe care nici un alt bărbat nu ar fi putut s-o suporte. Rezultatul eforturilor ei nu se lăsă aşteptat.

Bărbatul, ale cărui tendințe masochiste nu mai constituiau un secret pentru ea, gustă în mod extrem durerea, iar în scurtă vreme ejaculă.

Docilă şi scâncind de satisfacție, Tamara îşi continuă mişcările de du-te-vino ale capului până la final. În acelaşi timp, îşi ascunse o mână în pantalonaşii de mătase, oprindu-se între buzele umede ale florii ei.

În cele din urmă, îi redă bărbatului libertatea, îi ridică slipul şi se răstigni pe covor, cu picioarele depărtate. Dar mâinile ei aveau treabă în continuare. După ce îşi eliberă mijlocul de singurul obiect vestimentar care o încătuşa, o mână se avântă din nou între propriile picioare, iar cealaltă se aşeză cuminte pe unul dintre sfârcurile îmbățoşate, ciupindu-l cu dragoste. Femeia gemea la intervale regulate, iar în ochii ei se putea citi o mare dorință, căreia şi un orb i-ar fi putut desluşi tâlcul.

— Sunt atât de încordată încât nu pot juisa, oricât m-aş străduI! — se plânse Tamara la un moment dat. Nu vrei să mă ajuți?

O asemenea făptură în călduri era greu de refuzat. De aceea, Giordano se aplecă deasupra ei, îi luă sfârcul rămas liber în gură, iar mâna sa pricepută prinse a-i alinta sexul din ce în ce mai rapid.

— Mai tare, şi mai tare! — nu se putu ea abține să nu şoptească de câteva ori.

Apoi juisă cu ochii strânşi, mulțumind din inimă bărbatului care o ajutase.

Prologul fiind consumat, puteau trece la lucruri mai serioase. El se dezbrăcă de tot, îndreptându-se pe urmă spre baie. La nici două minute, complet refăcută, Tamara se afla alături de el sub duş. Era clar că nu se putea opri în acel moment, îl sărută pe gură cu pasiune, bucurându-se să-l simtă mult mai puțin reticent ca la început, apoi observă cum mădularul lui revine din nou la viață şi abia îşi putu suprima un zâmbet şăgalnic. Ce femeie n-ar fi fost fericită în locul ei?

— Întoarce-te cu spatele! — îi ordonă Giordano la un moment dat.

Apoi îşi aşeză sexul în sus, pe crăpătura delicată a feselor ei, luându-i ambii sâni în mâini şi strângându-i cu pasiune.

Efectul apei calde care cădea asupra lor şi excitația datorată partidei anterioare de amor îl făcură să devină mai bărbat ca la început. Aşadar, venise vremea unei noi desfătări.

Tamara se ridică puțin pe vârfuri, duse o mână la spate (după un ritual cunoscut), îl prinse de sex, iar cu cealaltă îşi depărta una dintre fese. Apoi îşi propti

penisul în dreptul rozetei şi fu fericită când bărbatul se lăsă mai jos, îndoindu-şi puțin genunchii. Acum se putea încontra în el. Se aplecă în față, țipă scurt când organul lui îşi făcu loc între superbele ei fese şi se împinse înapoi cu multă hotărâre, supunându-se cu docilitate sodomizării pe care şi-o dorise din toată inima.

Şalele, care i se ofereau fără prejudecăți, îl excitară pe armăsarul din spatele ei, iar loviturile acestuia deveneau, de la o clipă la alta, din ce în ce mai puternice. Plescăitul provocat de atingerea trupurilor lor ude îi excita încă şi mai tare pe amândoi. Ea îi oferea totul şi asta o umplea de fericire.

Deodată, Tamara simți ceva tare în față. Era imposibil! Nu putea fi acelaşi membru care se afla încă în interiorul fundului ei primitor. Se dumiri repede. Giordano îşi vârâse un deget al mâinii drepte în sexul ei, îndeplinind rolul unui penis în miniatură. Asta îi plăcea la el: era un amant care nu ținea cont numai de propriile plăceri. Femeia se gândea la acest aspect în vreme ce mădularul din spate îi provoca o oarecare durere. Dar ce durere!...

Când el explodă, răvăşindu-i măruntaiele, ea gemu prelung şi voluptos.

— Te iubesc aşa de mult! — articulă Tamara, cu gândul doar la sexul care îi provocase atâta plăcere.

Cât de mult adora fanteziile erotice!...

— Am onoarea, domnule căpitan! — zise Eric încă de la uşă, dându-se apoi la o parte, pentru a-i face loc lui Jane să intre prima.

Ca de fiecare dată în situațiile încordate, Corky West sugea o acadea cu gust de cafea, în încercarea sa disperată de a renunța la viciul care îi afecta sănătatea.

— Stați jos! — îi invită superiorul, fără niciun pic de bunăvoință în glas. Să vedem cum stăm!

— Vorbeşte-i tu, colega! — se eschivă detectivul, după cum îi era obiceiul.

— Prea multe n-ar fi de spus, începu polițista. După cum văd eu datele problemei, asasinarea reporterului a avut loc aşa cum urmează. Probabil că el a deranjat pe cineva atât de tare, încât acel cineva l-a torturat pentru a obține o mărturisire, după care i-a făcut de petrecanie, înscenând un înec. De fapt, acest înec a fost cusut cu ață albă şi eu cred că întregul scenariu pus la cale n-a avut alt scop decât acela de a ne induce pe noi în eroare. Cu cât afacerea este mai încurcată, cu atât mai greu îi pot fi descoperite dedesubturile.

— Are idee vreunul dintre voi care ar putea fi mobilul acestei crime? — îi întrebă căpitanul West.

— Trebuie să fie ceva legat de activitatea jurnalistică a lui Springfield, fu de părere detectivul Black. Reporterul se afla în plină ascensiune, fiind foarte bine cotat la cotidianul la care lucra.

— Iar pe deasupra mai avea şi o emisiune TV de trei ore, o dată pe săptămână, la SNN, pentru care primea o grămadă de bani.

— Aşadar, la această oră nu aveți altă pistă?

— Nu, din păcate, răspunse Jane. Dar vom încerca să dăm de urma misterioasei sirene.

— Ar fi minunat să aflăm şi la ce caz lucra Springfield, o completă detectivul. Date fiind circumstanțele morții lui, cred că este vorba despre o afacere destul de importantă.

— I-ați percheziționat locuința?

— Da, dar superficial, fiindcă se pare că au făcut-o alții înaintea noastră.

— Încercați la ziar! Poate că îşi ținea şi acolo diverse dosare.

— Aşa vom face, şefu'! Dar spuneți-mi de ce trebuie să lucrăm din nou în mod neoficial la această anchetă?

— Tatăl defunctului, Henry Springfield, este un milionar cunoscut în California. Pe deasupra, el a fost coleg de facultate cu directorul nostru, Larry Tillman. L-a rugat pe acesta să intervină pentru ca rezolvarea cazului să se desfăşoare cu maximum de discreție. Nu vrea ca numele său să fie târât în noroi de sălbatica noastră presă.

— Înțeleg!

— Bun, atunci la treabă! Mă țineți în permanență la curent cu toate noutățile care apar. Dr. Harrison a efectuat autopsia?

— Cred că la asta lucrează acum. Îi vom face o vizită înainte de a pleca. Vrem să stăm de vorbă cu el între... şase ochi.

La ieşirea din biroul şefului, sergentul Mann le făcu semn să se apropie.

— Eric, dacă dai o bere, îți spun câte ceva despre viața particulară a lui James Springfield.

— O să mă aduci în sapă de lemn până la urmă, îi zise detectivul în glumă. Dar pe Jane de ce n-o tapezi de bani?

— Fiindcă berea primită de la tine este cea mai bună...

— Hai, spune-ne ce ai aflat! — interveni polițista nerăbdătoare. Mai avem o sumedenie de lucruri de rezolvat până diseară.

— OK. James era unicul fiu al aristocratului Henry Springfield şi a fost născut în 1968, în apropiere de Denver, Colorado. La vârsta de doi ani, mama lui a decedat, iar băiatul a fost crescut de o slujnică tânără, probabil amanta stăpânului. Copilăria şi adolescența au trecut fără evenimente deosebite, iar studiile pe care băiatul le-a urmat au fost strălucite, spre imensa bucurie a tatălui său. James s-a dovedit a fi un tânăr cu un caracter frumos şi cooperant. Imediat după ce şi-a terminat studiile la Harvard, însă, nu a urmat cariera bătrânului său în domeniul bancar, optând pentru jurnalism. El a devenit în scurt timp o tânără speranță şi a fost angajat de Los Angeles Times, în Secția Investigații. Într-un an de zile a reuşit să aibă un statut independent în cadrul departamentului, iar după încă unul a pus mâna pe o emisiune TV la postul SNN.

— Parcă ziceai ceva de viața lui intimă...

— Aceasta poate fi zugrăvită în aceeaşi notă de simplitate. Câteva amante pasagere, două, trei relații mai durabile, dar niciun scandal şi nicio dramă nu i-au umbrit existența. În tot acest timp, tatăl lui a continuat să-l susțină din punct de vedere moral, dar mai cu seamă financiar. Ceea ce este şi mai interesant, James pregătea un nou concept pentru emisiunea sa televizată având în prim-plan subiecte explozive.

— Adică?

— În general, dezvăluiri. Omucideri, corupție, trafic de droguri şi armament, evaziuni fiscale de proporții şi alte asemenea. Cam asta ar fi tot.

— Şi pentru atâta lucru vrei tu să bei o bere de la mine? — glumi Eric din nou.

— Dacă informațiile nu ți se par interesante, nu vreau. Dar dacă vă vor fi de folos, cred că nu mă vei lăsa cu buza umflată, nu-i aşa, stimate Columbo[1]?

„Specialistul" îi rugă pe detectivi să mai aştepte cinci minute, pentru a introduce în performantul său computer concluziile asupra autopsiei reporterului. Apoi se întoarse spre ei.

— Ce vânt v-aduce în catacombele mele?

— Parcă n-ai şti! — se răți Jane la el.

— Ei bine, supozițiile mele inițiale s-au adeverit. James Springfield a fost torturat, apoi strangulat şi aruncat în ocean.

— Cred că nu e cazul să te întreb încă o dată dacă eşti absolut sigur că n-a murit înecat, nu-i aşa, Butch? — zise Eric.

— Nu mai e cazul, da' văd că m-ai întrebat. În mod normal, dacă am avea de-a face cu un înec în Pacific, lucrurile ar sta cam aşa: apa, fiind sărată, ar fi trebuit să nu treacă din alveole în sânge, ci invers, mărind asfixia. De asemenea, cadavrul unui înecat rămâne pe fundul apei până la apariția putrefacției care, datorită gazelor, ridică trupul la suprafață. Ori noi nu ne confruntăm cu un corp intrat în putrefacție. Totodată, prezența apei în plămâni şi în stomac la un înecat este un semn de înec vital, ori în corpul reporterului s-a găsit foarte puțină apă, cu toate că era destul de umflat. La acestea se adaugă şi urmele de pe corpul bărbatului, care ne indică clar că a murit strangulat.

— Despre criminal ne poți spune ceva?

— Nu, din păcate. Apa a îndepărtat eventualele urme lăsate de asasin, cu excepția loviturilor şi a cablului oțelit cu care a fost strangulat. Dar astea nu ne pot spune mare lucru.

— Oricum, noi îți mulțumim! — încercă Jane să fie binevoitoare.

— Am mai avut asemenea execuții în ultima vreme? — îi veni detectivului ideea să întrebe, ştiind că legistul studia cu mare interes criminologia comparată, având o vastă bancă de date cu crime petrecute în ultimii zece ani.

— Acest mod de ucidere a victimei nu-mi spune nimic, dar îmi voi consulta computerul. Cu şanse minime, desigur.

[1] Nota Editurii electronice Equinox: Columbo este actorul principal din filmul cu acelaşi nume, care cuprinde 68 de episoade în 13 sezoane. Vezi Cinemarx.ro

CAPITOLUL 7

Detectivii se pregăteau să părăsească sediul poliției, pentru a bea o cafea la barul preferat, Monica's, când sergentul Mann veni în fugă după ei.

— Când erați la Butch, a sunat Pepino. Vrea să stea de vorbă cu voi de urgență.

— A spus unde-l găsim?

— La locul în care a avut loc crima, pe plajă.

— Bine, plecăm într-acolo. Dacă mai sună, spune-i că ajungem în circa 45 de minute. Asta dacă nu ne opreşte pe drum niciun echipaj al poliției pentru depăşirea limitei de viteză.

Pe măsură ce se apropiau de puşti, acesta arbora o mină din ce în ce mai încruntată, care distona flagrant cu febrilitatea lui neobosită, juvenilă, precum şi cu ochii jucăuşi şi şmecheri. Detectivul Black îl salută în glumă, milităreşte:

— La raport, comisare Robert! Ceva noutăți? Pepino zâmbi şi îi întinse detectivului o casetă video, iar acesta îl întrebă:

— Este un rod al investigațiilor tale?

— Mai degrabă al întâmplării. Ei bine, am să vă spun tot adevărul! — îşi luă puştiul inima-n dinți. Câteodată mai închiriez şi eu câte o casetă porno, doar aşa, pentru a mă informa în unele chestii sexuale. Să nu credeți altceva despre mine!

— La vârsta ta e cât se poate de normal, îl încurajă polițista. Continuă!

— Televizorul bunicului meu nu este programat pe canale cu filme mai deocheate, care se difuzează după miezul nopții. Aşa că mai închiriez şi eu cât un film erotic, atunci când am timpul şi fondurile necesare. Ieri l-am luat pe acesta şi l-am vizionat. Rolul principal feminin este interpretat, cu mult talent aş spune, de sirena care l-a „ajutat" pe reporter să se înece. Am recunoscut-o imediat şi nu am niciun dubiu în această privință, cu toate că în film ea este brunetă. Acțiunea începe într-o piscină, veți vedea.

Este interpreta cu ochi verzi şi sâni mai micuți decât ai celorlalte protagoniste.

— Comisare Nichols, eşti un colaborator foarte prețios al poliției, se înflăcără Eric, dar fu întrerupt de îngrijorarea puştiului.

— Îmi veți înapoia repede caseta, nu-i aşa? O voi plăti eu integral din economiile mele, spunând la centru că am pierdut-o...

— Şi vrei despăgubiri din partea poliției?

— Nu, dar tare aş dori să o arăt şi prietenilor mei care, nu ştiu de ce, sunt foarte neîncrezători în ceea ce priveşte povestirile mele adevărate...

Detectivul Black împinse caseta în aparatul video aflat în sufrageria vilei defunctului Springfield şi se aşeză pe sofa plin de curiozitate, alături de partenera lui. Filmul era semnat de un realizator italian, specializat în producții hard, după

cum aflară polițiștii mai târziu şi data din anul 1996. Pelicula începea într-o piscină în care trei nimfe se zbenguiau în pielea goală. Spectatorii o reperară imediat pe femeia care îi interesa. Celelalte erau nişte „animale" foarte blonde, atât sus cât şi jos, utilate cu enorme perechi de sâni în formă de obuze.

Camerele subacvatice, montate profesionist în unghiuri diferite, surprinseseră toate evoluțiile interesante ale trioului lesbian. Sirenei i se spunea Sally. În acel moment, Jane opri banda şi puse mâna pe telefon, sunând la secție.

— Steve, te-aş ruga să ne ajuți într-o problemă!

— Cu cea mai mare plăcere, draga mea! Despre ce este vorba?

— Interesează-te despre casa de filme Movie Nice, pentru care lucrează regizorul Giuseppe Milano şi încearcă să dai de el. Ne interesează interpreta Tamara Ralphs — poate fi numele real sau un pseudonim — din filmul „Dă-mi mugurii iubirii tale", apărut pe piață în 1996. În caz că face pe nebunul, vezi dacă este cu taxele şi impozitele plătite la zi. Poți apela la serviciile nepoatei căpitanului, Bonnie West, dacă individul nu vrea să coopereze. Doar ştii că ea lucrează la Controlul Financiar al Poliției!

— Bineînțeles! Cum aflu suficiente detalii, vă caut eu. Altceva?

— Nimic, pe curând, bunule prieten! Era să uit: berea o treci în contul lui Eric.

— Deosebit de încântat, stimată doamnă!

Tamara se plictisea de moarte. Giordano Mantini plecase fără măcar să-i facă favorul de a-i dărui o singură noapte în doi. Nici nu îşi amintea de când nu mai dormiseră împreună. El apărea de obicei fără să anunțe. Se ivea ca un fulger pe uşă, îi comunica partea ei din scenariu — niciodată mai mult — apoi dispărea, după cel mult o felație.

Italianul era convins că procedează corect. Cu cât actorii din piesa lui ştiau mai puțin despre jocul celorlalți, cu atât succesul spectacolului era mai sigur. Uneori, femeii îi venea greu să accepte acest *modus vivendi* al iubitului său. Ar fi dorit să fie amanta lui oficială, nu doar o rotiță dintr-un mecanism oarecare. Dar n-avea încotro.

Păcătosul! — bombăni Tamara în sinea ei — face din mine ce vrea şi asta numai din cauză că mă regulează ca un zeu...

Amantul ei avea, chipurile, o agenție de *public relation*, care organiza de la simple serate mondene, până la petreceri în toată regula, cu *call-girls* ocazionale. Cum nu era un tip care să se lase demolat de scrupule, bărbatul îşi dedicase activitatea flagrantului delict vizând: adulterul, compromiterea unor funcționari şi înscenări de tot felul. Apoi urma necruțătorul şantaj, de pe urma căruia reuşea să obțină o grămadă de bani. Din păcate, în ultima vreme afacerile nu-i merseseră prea bine şi, din acest motiv, trebuise să recurgă la vânzarea celor două podoabe de colecție.

În scenariile imaginate de italian, Tamara juca întotdeauna rolul principal. La început, sirena se amuzase cu această activitate, dar de curând se cam plictisise de ea. Avea nevoie de ceva nou în viață.

Trebuia neapărat să se schimbe. Gata, data viitoare când el va apărea, îi va spune tot ce avea pe suflet, riscând chiar o ruptură. Adrenalina provocată de luarea acestei hotărâri îi declanşa o irezistibilă poftă de voluptate, însă prin apropiere nu se afla niciun bărbat. În locuință nu se găsea decât drăguța şi devotata Lily, menajera care o asista în permanență pe Tamara. Sirena o căută înfierbântată, surprinzând-o în timp ce făcea baie în cada stăpânilor.

— Nu te speria, că n-am să mă supăr! încântată, blonda îşi privi servitoarea în toată splendoarea ei. Deşi aceasta avea o constituție mai degrabă fragilă, sânii îi erau destul de mari şi puternici, iar sfârcurile vineții stăteau orientate înainte cu mult curaj.

— Au început să mă treacă fiori la vederea ta! — o încurajă stăpâna.

O fierbințeală plăcută începu să-i inunde întregul trup, dar mai ales zona pântecelui. Ea îşi lepădă halatul şi intră în cadă alături de Lily. Luă săpunul, dădu drumul la duş şi orientă jetul cald al acestuia spre pubisul fetei. Apoi îşi aşeză partenera cu fundul pe marginea căzii şi începu să-i alinte sexul cu pasiune.

După cinci minute de eforturi susținute — vreme în care Lily dăduse de mai multe ori ochii peste cap — ele se şterseră una pe cealaltă şi se îndreptară, giugiulindu-se, spre dormitor.

Se lăsară să cadă în aşternuturile primitoare şi îşi dădură una alteia primul sărut. Buzele moi şi senzuale ale menajerei o făcură pe Tamara să tremure din toată ființa ei. Avea impresia că Lily ştiuse dinainte ce avea să se întâmple. Menajera îşi răstigni stăpâna pe spate, iar gura ei înfometată începu să se plimbe pe trupul pe care intenționa să-l devoreze. În dreptul stomacului făcu o mică escală, apoi coborî spre buric şi se îndreptă spre sexul fierbinte, ce abia aştepta să fie iubit.

În urma câtorva minute bune de desfătare, corpul sirenei se contractă subit, începând să tremure spasmodic din toate încheieturile. Îşi împinse şi mai mult pubisul în sus, o prinse cu putere pe Lily de sfârcurile excitate şi începu să țipe într-un extaz vecin cu nebunia. Atunci avu primul orgasm, iar privirea ei ațintită în creştetul menajerei fu plină de recunoştință: fata în casă îşi transformase gura într-o veritabilă ventuză, pentru a-i dărui plăcerea supremă.

Nici nu apucă să îşi revină complet, că Tamara se trezi cu Lily deasupra sa. Aceasta se aşeză cu fesele pe sânii ei, supunând-o.

— Vreau să te simt! — strigă servitoarea extaziată, mişcându-şi bazinul circular. În ultimul moment, sirena se cabră ca un cal pur sânge în fața obscenului spectacol care i se înfățişa, juisa cu propria mână între picioare, iar în cele din urmă fu zguduită de un isteric hohot de râs. Avea de ce să fie fericită!

Noaptea începea să se lase peste Long Beach şi detectivii hotărâră că nu vor mai ieşi din locuință. Oricum n-ar fi ştiut încotro s-o apuce, fiindcă, deocamdată, nu dăduseră peste niciun fir mai important. Eric tocmai îşi prepara o băutură cu gheață din belşug, când sună telefonul. Era sergentul Steve Mann, unul dintre cei mai descurcăreți investigatori ai Diviziei „Cazuri Speciale”.

— Cum a mers, bătrâne?

— Deloc simplu, dar am reuşit în cele din urmă. Dacă îmi promiți o bere, ca de obicei, pun banda cu rezultatul cercetărilor mele.

— Mai încape vorbă? Promit! Acum apasă pe start.

— Tamara Ralphs a fost declarată sub acest nume la 23 aprilie 1973, la starea civilă din San Angello, statul Texas. Nu este un pseudonim. Când avea 5 ani, părinții ei s-au mutat în San Francisco, unde fata a locuit până la vârsta de 16 ani. Apoi a abandonat o carieră promițătoare de soprană, încercându-şi norocul pe platourile de filmare ale Hollywood-ului. Dar speranțele şi aşteptările ei nu s-au materializat decât într-un lung metraj fără pretenții. Regizorul, care încă mai lucrează pentru această casă de filme, spune că era o angajată instabilă psihic şi capricioasă, motiv pentru care i-a refuzat un alt angajament după finalizarea primei pelicule. Asta a făcut-o pe sirenă să joace, pentru scurt timp, în filme porno.

— Interesant!

— Ar mai fi de adăugat că atât Tamara, cât şi actualul ei amant, Giordano Mantini, se află în vizorul FBI-ului, datorită unor şantaje de natură adulterină. Cam atât am reuşit să aflu până în acest moment. Să extind cercetările?

— Dacă nu ai altceva important de făcut! Poate afli mai multe despre amantul ei.

— OK!

— Steve, îți mulțumesc foarte mult pentru informații! Îi voi propune căpitanului West chiar azi să te recompenseze cu o noapte în compania a două tailandeze de 18 ani. Acum te las, ca să-i povestesc şi lui Jane ultimele noutăți. În mod cert va trebui să luăm urma acestei Tamara Ralphs. Află-i adresa. Oricum, altă pistă nu avem, deocamdată. Pe curând!

— Eric! — se auzi strigătul polițistei din dormitorul de la etaj. Vino repede aici!

Bărbatul se precipită pe scările interioare ale vilei, pregătindu-şi îngrijorat pistolul Browning, model GP DA, calibru 9 mm. Intră precaut în încăpere, întrebând:

— Jane, eşti OK?

— Ce fel de detectiv mai eşti şi tu? — râse polițista de el. Nici Columbo, nici Sherlock Holmes nu cred că ar fi fost la fel de superficiali ca tine!

— Te referi la faptul că m-ai speriat şi m-am năpustit gata să împuşc pe cineva?

— Nici pe departe, ia priveşte aici!

Şi Jane îndepărtă un banal tablou, scoțând astfel la iveală un seif dintre cele mai obişnuite.

— Cum de n-ai dat de el până acum? Doar spuneai că ai cercetat cât de cât locuința.

— Nu mi-am închipuit că, în ziua de azi, oamenii îşi mai ascund seifurile în spatele tablourilor, ca pe vremea bunicilor.

— Cu siguranță că nici cei care au cotrobăit vila înaintea noastră nu şi-au închipuit. Nu se observă semne că seiful ar fi fost forțat.

— Bun şi acum ce facem? Îl forțăm noi sau chemăm un specialist?

— N-ar fi mai bine să-l sunăm pe Henry Springfield, tatăl reporterului? Poate că ştie el unde găsim cheia şi care este cifrul. Din câte îmi dau seama, seiful nu este conectat la un sistem de alarmă.

— Ai dreptate, am să-l sun. Nu este încă prea târziu.

Nicio problemă! Bătrânul ştia şi cifrul şi unde se afla cheia. Dar fiul său nu ținuse niciodată lichidități sau obiecte de valoare în casă. Documente, CD-uri sau fotografii? Asta da, s-ar putea găsi în seif. Avea toată încrederea în cei doi detectivi, fără îndoială, numai să-i găsească până la urmă pe cei vinovați de moartea singurului său fiu.

CAPITOLUL 8

Jane Heron şi Eric Black îşi petrecură mai bine de jumătate din noapte în faţa computerului, trecând în revistă conţinutul a două CD-uri foarte interesante. Era vorba despre cazul la care lucrase James înainte de a fi executat. Oricum, era o pistă extrem de tentantă. Dar, oare de ce reporterul nu le spusese criminalilor despre seif? Poate că şi-ar fi scăpat pielea sau măcar şi-ar fi prelungit viaţa cu puţin timp.

În mare, era vorba despre furtul unei preţioase şi misterioase colecţii de diamante, estimată la peste 4 milioane de dolari şi despre un asasinat petrecut în urmă cu 6 luni. Milionarului Samuel Lee Donovan îi fusese luată viaţa o dată cu impresionanta sa colecţie, iar FBI-ul nu reuşise să facă lumină în acest caz, clasând dosarul, în cele din urmă, din lipsă de probe. În afară de câteva seturi de amprente şi de certitudinea că ucigaşul nu avusese complici, nu reuşiseră să dea peste altceva.

James Springfield se documentase şi în privinţa diamantelor blestemate, dovedind încă o dată că era un bun profesionist în meseria care-i fusese fatală.

— Hai să recapitulăm! — zise Eric, citind însemnările pe care şi le făcuse pe o foaie, din ceea ce urmărise pe monitorul computerului. Colecţia de diamante a fost confecţionată undeva în jurul anului 1902, la comanda unui mareşal francez şi este semnată de un bijutier prusac care trăia la Paris. Multă vreme s-a crezut că bijuteriile au dispărut pentru totdeauna o dată cu scufundarea Titanicului, în noaptea de 14 spre 15 aprilie 1912. Dar acestea au reapărut ca prin minune în 1927, la Londra, într-o colecţie particulară, în 1980, întreaga colecţie a fost câştigată la licitaţie de milionarul Samuel Lee Donovan, pentru o sumă cu multe zerouri. Din nefericire, diamantele nu i-au purtat noroc, fiind ucis pentru ele, după ce a fost torturat de un odios criminal. De atunci nu s-a mai auzit nimic despre podoabe, până de curând, când două piese, un colier şi o broşa, au fost scoase la licitaţie de doi italieni dubioşi.

— Iar acestea au fost achiziţionate de un personaj misterios cu foarte mulţi bani.

— Va trebui să aflăm mai multe despre cei care au scos diamantele la licitaţie şi despre cel ce le-a cumpărat, din câte îmi dau eu seama.

— Apelăm la Mann, ca de obicei, nu-i aşa?

— Desigur! La cine altul? Poate mai află ceva şi despre amantul Tamarei Ralphs.

— Ştii la ce m-am gândit, Eric?

— Sunt numai ochi şi urechi!

— Ce-ar fi să încercăm să dăm de urma rudelor lui Samuel Lee Donovan, în vreme ce sergentul Mann îi caută pe cei care au vândut diamantele şi pe cumpărător?

— Strălucită idee! Şi-aşa nu aveam altceva mai bun de făcut.

— Să mergem, deci, la casa de licitații de pe San Diego Avenue!

— Ştim că numele celor care participă la licitații sunt absolut confidențiale, însă ați scăpat din vedere faptul că noi anchetăm o crimă, ba chiar două, care sunt legate de aceste diamante! — îi spuse Jane, pe un ton arțăgos, unuia dintre reprezentanții casei de licitații.

— Îmi pare foarte rău că vă dezamăgesc, însă...

— N-are rost să mai continuați! — îl întrerupse Eric pe bărbatul înalt şi bine îmbrăcat, dar care avea mai degrabă un aer de cioclu decât de specialist în bijuterii şi obiecte de artă. În acest caz, vom fi nevoiți să cerem un control financiar amănunțit la firma dumneavoastră şi să apelăm la judecător pentru a obține datele care ne interesează.

Bărbatul începu să-şi frece mâinile nervos şi în cele din urmă zise, scoțând un celular din buzunar:

— Îmi permiteți să dau un telefon? Casa de licitații nu este numai a mea, sper că înțelegeți...

Convorbirea purtată de Adriano Carucci cu persoana de la celălalt capăt al firului dură numai un minut. Cu o mutră spăşită, omul se apropie de detectivi cu brațele întinse.

— Cred că nu v-ați supărat pe noi. Doar ştiți cum este în afaceri...

— Aveți ceva să ne comunicați înainte de a ne despărți? — îl obligă polițista să nu mai tragă de timp.

— Da. Colierul şi broşa au fost cumpărate pentru suma de 3 milioane de dolari de Edward Lee Donovan, din Los Angeles. Vreau să vă mai spun că acest cumpărător a ținut foarte mult să-i fie păstrat anonimatul.

— Bine, vă mulțumim! în măsura în care acest lucru este posibil, vom păstra discreție absolută asupra identității lui, îl asigură Eric, fără să creadă un cuvânt din ceea ce spusese.

Nici nu ieşiră bine din casa de licitație Spaceland House, că detectivul Black şi formă numărul de telefon al sergentului Mann.

— Bătrâne, cred că atunci când vom finaliza această anchetă îți voi fi dator cu o cisternă de bere.

— Am înțeles! Ai nevoie de noi informații. Despre cine este vorba?

— Edward Lee Donovan, din Los Angeles. Trebuie să fie un tip cu foarte mulți bani.

— Asta e o treabă simplă pentru unul ca mine. Te sun în zece minute.

Şi sergentul se ținu de cuvânt.

— Eric, îți notezi sau memorezi ceea ce am aflat?

— Spune, că văd eu!

— Tipul este acționar la două bănci şi la mai multe companii de construcții, fiind plin de bani, aşa cum mi-ai spus. S-a născut din părinții Samuel şi Henriette, la 15 august 1961, în Elveția.

— Prietene, mulțumesc din inimă! Dacă îmi spui şi cum să dau de el, e suficient.

— Simplu. Îl găseşti zilnic ori la International City Bank ori la Bank Sam Co.

— OK! Aştept un semn de la tine dacă dai de italienii care au scos bijuteriile la licitație sau de amicul sirenei.

— Jane, trebuie să-i facem o vizită lui Lee Donovan Jr. El este cumpărătorul a două dintre bijuteriile pentru care tatăl său a fost omorât.

— Ce ți-e şi cu hazardul ăsta! În urmă cu o zi habar n-aveam pe ce lume ne aflăm, iar acum nu ştim ce pistă să urmăm mai degrabă. Nu-i aşa că e amuzant?

Detectivii rulau deja cu Fordul Mondeo al primăriei spre băncile lui Donovan, care erau amplasate în centrul oraşului, pe aceeaşi stradă. O dată ajunşi, trebuiră să aştepte zece minute până când să fie primiți de acesta. Supărați din cauza timpului pierdut, cei doi parteneri îşi uitară politețea la intrarea în biroul bancherului şi îl luară în primire de la început.

— De ce ați dorit să ascundeți cumpărarea a două dintre bijuteriile pentru care a fost ucis tatăl dumneavoastră, domnule Lee Donovan?

Eric fusese cel care vorbise, pe un ton răstit, fără a avea un motiv foarte întemeiat de a proceda aşa.

— Bună ziua, domnilor! Vă rog să luați loc! Doriți o cafea sau poate o altă băutură mai tare? îi întâmpină bancherul serviabil, dar fără a exagera.

Eric îşi aprinse o țigaretă Camel fără filtru, simțind cum se calmează datorită bunăvoinței cu care fuseseră primiți de bogătaş.

— Vă rog să mă scuzați că a trebuit să mă fac aşteptat, însă n-am avut încotro! Tocmai am semnat un contract destul de important pentru bancă. Deci, cu ce vă pot servi?

— Câte o cafea ar fi foarte potrivită, încercă Jane să calmeze spiritele.

Bancherul transmise secretarei lui comanda polițiştilor şi ceru pentru el un whisky cu gheață.

— Vă stau la dispoziție! Spuneați ceva despre bijuteriile care au aparținut tatălui meu?

— Murim de curiozitate să aflăm care este motivul discreției dumneavoastră în privința cumpărării diamantelor la licitație.

— E o poveste lungă şi...

— Puteți să ne-o spuneți! Nu suntem grăbiți deloc.

— Bine. FBI-ul s-a chinuit 6 luni de zile să dea de urma tâlharului care mi-a omorât părintele, însă fără niciun rezultat. Cu acest gând eu nu m-am putut împăca, aşa că am început propriile investigații. La 4 luni de la moartea bătrânului, mi-am angajat doi detectivi particulari şi m-am pus pe aşteptat. Unul dintre ei a reuşit să afle despre licitație şi eu am cumpărat diamantele, considerând acest fir foarte important. Mai rămânea să aflu identitatea celor în posesia cărora erau bijuteriile şi astfel să ajung la asasin. Din nefericire, strădaniile detectivilor mei în această direcție s-au lovit ca de un zid puternic de discreția administratorilor casei de licitație.

— Şi acum ce aveți de gând să faceți? — vru să ştie Jane.

— Să intru în contact cu patronii Spaceland House şi să le fac o ofertă pe care nu o vor putea refuza. Ar fi bine să ştiți că sunt foarte hotărât să-l descopăr pe criminal, chiar dacă pentru asta aş cheltui şi jumătate din averea moştenită de la tatăl meu.

— Înțeleg, zise polițista, luând o gură din cafeaua pe care secretara i-o adusese între timp.

— Dacă nu vă supărați, acum ați vrea să-mi răspundeți şi dumneavoastră la o întrebare?

— Vreți să ştiți cum am ajuns aici?

— Exact.

— Nu văd de ce nu. Numele de James Springfield vă spune ceva?

— Bineînțeles! Este reporter la Los Angeles Times. M-a vizitat acum vreo lună şi jumătate, punându-mi întrebări în legătură cu dispariția bijuteriilor şi cu decesul tatălui meu.

— A fost reporter la Los Angeles Times, îl corectă Jane.

— Vreți să spuneți că nu mai este în viață?

— Întocmai. O singură dată ați stat de vorbă cu el?

— O dată ne-am întâlnit, dar mi-a telefonat de vreo 2-3 ori.

— Din câte îmi dau seama, eforturile lui de a se implica în această afacere v-au cam deranjat.

— Nu este cuvântul potrivit. Ştiți, eu nu am luptat niciodată pentru o cauză pierdută dinainte.

— Adică nu ați avut încredere în abilitatea lui de a descoperi adevărul?

— Dumneavoastră ați fi avut, atâta timp cât întreg FBI-ul n-a reuşit să descopere mai nimic timp de 4 luni încheiate?

— Nu, ce-i drept.

— Dar nu mi-ați spus cum a murit Springfield!

— Se pare că reporterul a descoperit nişte lucruri foarte fierbinți, iar acestea i-au adus moartea, înainte de a fi strangulat, a fost torturat cu bestialitate. Din păcate, deocamdată n-am reuşit să aflăm dacă asasinii au obținut ceea ce doreau de la el sau dacă dovezile compromițătoare se află încă într-un loc secret, minți Jane Heron. Aşa am ajuns la dumneavoastră!

— Interesant! Asta înseamnă că aveți ceva ai multe date decât FBI-ul. Cum spuneați că se numeşte divizia din care faceți parte?

— „Cazuri Speciale”.

— Bun. Şi în situația în care aş înțelege să colaborez cu dumneavoastră, căci presupun că asta îmi veți cere, ce-ar trebui să fac?

— Nici noi nu prea ştim, ridică Jane din umeri.

— O listă cu toate piesele colecției cred că ne-ar fi de ajutor, zise Eric.

— Am să mă gândesc.

— Gândiți-vă bine şi repede, căci timpul lucrează, ca de obicei, în detrimentul nostru.

— Ați descoperit şi altceva până acum?

— Se pare că, în curând, vom pune mâna pe femeia care a avut rolul principal în răpirea reporterului. Vă dați seama că între ea şi criminalul tatălui

dumneavoastră trebuie să fie o legătură, chiar dacă nu strânsă, cel puțin una tangențială.

— În acest caz, aveți tot concursul meu. N-aş fi crezut niciodată că Poliția Los Angeles are angajați mai abili şi mai bine pregătiți decât FBI-ul.

— Ne flatați, domnule! — cochetă Jane cu gazda lor. Oricum, mă bucur că ne-am putut înțelege, adăugă ea ridicându-se. Aveți aici numerele noastre de telefon. Nu ezitați să ne sunați, chiar şi pentru un amănunt care nu vi se pare relevant în ancheta noastră.

— Aşa voi face! — se angajă bancherul, în timp ce-i petrecea zâmbitor către uşă.

CAPITOLUL 9

Rulau numai de câteva minute, când detectivul Black semnaliza dreapta şi opri lângă bordură.

— Jane, oare ce se întâmplă cu noi? Ne-am pierdut mințile sau am înnebunit?

— De ce nu vorbeşti numai în numele tău când lansezi asemenea aprecieri?

— Pentru că idioțenia la care mă refer am comis-o împreună.

— Atunci nu crezi că e cazul să-mi spui şi mie despre ce e vorba?

— De ce dracului n-am cerut cioclului de la casă de licitații să ne spună şi numele celui care a vândut diamantele, punându-l în schimb pe Mann să afle asta?

— Chiar că am comis o idioțenie, colega. Nu mai sta, hai la el s-o reparăm!

— Ca să nu avem surprize, mai bine îi dăm un telefon lui Steve. Hai că-l sun eu.

Eric Black formă numărul de telefon al sergentului, iar acesta răspunse imediat:

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Nimic grav, bătrâne.

— Şi eu voiam să vă sun. Am aflat cine a vândut bijuteriile.

— Cum aşa? De la cine?

— De la Adriano Carucci, directorul de vânzări-cumpărări al casei de licitații de pe San Diego Avenue.

— Atunci, dă-i drumul!

— Frații Mantini Luigi şi Vittorio, de 56, respectiv 59 de ani, sunt cei care au vândut bijuteriile prin intermediul casei de licitații Spaceland House. Originari din Sardinia, cei doi au un trecut mai mult decât dubios. Deveniți americani în urmă cu mai bine de 20 de ani, fiecare are câte un cazier destul de voluminos. Experiența acumulată i-a făcut precauți de-a lungul vremii, astfel explicându-se faptul că în ultimii 5 ani nu au mai suferit condamnări. În prezent se ocupă cu traficul de arme spre America Latină, dar fac asta sub o acoperire destul de legală. FBI-ul bănuieşte că nici afacerile cu droguri nu le sunt străine, însă este doar o presupunere logică. Până acum nu i-au putut prinde în flagrant.

— Ia te uită! Mantini ai spus, nu? La fel îl cheamă şi pe amantul Tamarei Ralphs. Cu siguranță că sunt rude. Povestea începe să prindă contur. Cum putem da de ei?

— Au un birou pe Tachevan Street, iar firma se numeşte L & V Ltd.

— OK. Mi-am notat. Altceva?

— Cam asta ar fi tot. Vrei să aflu şi câți nepoți au?

— Nu cred că ne-ar ajuta la ceva. Mulțumesc pentru informații, bătrâne!

Jane îşi aruncă ochii pe însemnările partenerului ei, iar când termină convorbirea telefonică îl întrebă:

— Crezi că ei sunt criminalii?

— Da, însă dacă până acum nu s-a putut găsi nimic împotriva lor, nu cred că vom reuşi noi să aflăm mai multe.

— Şi-atunci ce e de făcut?

— Eu zic să îi supraveghem în chip ostentativ, astfel încât să-şi dea seama că se află în vizorul nostru. Poate vor comite vreo greşeală dacă se ştiu urmăriți. Deja au făcut una, atunci când s-au hotărât să vândă diamantele la licitație. Se puteau gândi că poliția sau FBI-ul le va lua urma. Nu-i aşa? Ce părere ai de ideea mea?

— Că e una proastă, dar cum alta mai bună n-avem...

— De ce crezi că e proastă?

— Aşa cum se pot da de gol ştiindu-se supravegheați, la fel de bine îşi pot lua unele măsuri de precauție, ca să nu putem afla niciodată adevărul. Tu crezi că nişte profesionişti ca ei sunt atât de tâmpiți încât să comită asemenea erori? Este ca o armă cu două tăişuri.

— Ce-ar fi să-i dai un telefon căpitanului şi să-i ceri părerea! Tot trebuie să-l informăm despre mersul anchetei.

— Nu cumva vrei să-l suni tu?

— Nu, mulțumesc! Nu vreau să-i stric seara.

— Bine.

— Între timp îi dau şi eu un telefon lui Steve, ca să-l rog să facă de pândă pe Tachevan Street dintr-o maşină cu însemnele poliției.

— Nu va fi deloc încântat să ardă gazul de pomană şi pe uscat...

— Lasă că-l recompensez eu după aceea, la barul Monica's! O să-i treacă supărarea.

— Spune-i să facă şi nişte copii după fotografiile de la dosar ale fraților Mantini. Poate o să avem nevoie de ele.

— Idiotule! Cum ai putut să faci una ca asta? De ce nu ne-ai spus nimic despre proveniența blestematelor de diamante?

— N-aveți de ce să vă îngrijorați! Ce dacă e o maşină de poliție pe strada voastră?

— Ție ți-ar conveni să fii supravegheat?

— Nu, însă n-ar trebui să vă impacientați. Poate poliția tocmai asta aşteaptă. Adică, n-a reuşit FBI-ul nimic şi reuşesc amărâții ăştia acum?

— Bine, gata! Lasă că mai vorbim mâine. Să treci seara pe la noi, însă ai grijă să nu vii cu „codiță". Asta ar mai lipsi, ca polițiştii să facă legătura între tine şi noi!

— Voi fi atent, nicio grijă! — îi asigură Giordano Mantini pe verii săi.

— Dacă nu mai treceați şi voi pe la sediu, aş fi zis că v-ați luat concediu de odihnă, îi apostrofă căpitanul West de cum intrară în biroul lui.

— N-am avut timp, şefu', am muncit de dimineață până noaptea târziu, minți Eric cu neruşinare, fără şansa de a fi crezut de superiorul lui.

— Hai, lasă prostiile! Ce ați aflat până acum mi-a raportat detectiv Heron. Spuneți-mi ce aveți de gând în continuare?

— În primul rând să-i facem o vizită sirenei Tamara Ralphs şi să încercăm s-o strângem cu uşa, spuse Eric optimist.

— Şi să aflăm în ce medii se învârte, cu ce se ocupă amantul ei etc., îl completă Jane.

— De asemenea, la cea mai mică greşeală a fraților Mantini ne gândeam să trecem la o supraveghere de 24 de ore din 24.

— Da, şi eventual să-mi cereți tot personalul diviziei pentru rezolvarea cazului, nu-i aşa? — se enervă căpitanul.

— Nu pe tot, şefu', glumi Eric, făcându-i cu ochiul complice. Pe frumoasa secretară Melanie v-o lăsăm dumneavoastră!

Pentru a-şi menaja nervii, căpitanul West scoase o acadea cu gust de cafea dintr-un sertar şi începu s-o sugă. Trebuia să-şi păstreze calmul în orice situație, după cum îi recomandase medicul. N-avea niciun rost să pună la inimă tot ce spuneau subalternii lui.

— Ştiți la ce mă gândeam eu? — zise Jane. Poate că ar fi mai bine să declarăm oficială ancheta noastră, dacă tot aşteptăm greşeala adversarilor.

— Eu ştiu? Am să vorbesc cu directorul Tillman, însă nu cred să am prea multe şanse de a-l convinge. La el, discreția este un cuvânt de ordine bine imprimat în memorie şi în comportament. Nu mi-ați spus cum vă simțiți în vila defunctului?

— Lui Jane îi place piscina şi patul din dormitor, dar eu nu m-am obişnuit încă cu canapeaua pe care sunt nevoit să dorm. Dacă ar fi vreun hotel prin apropiere...

— Mă faci să râd! — ripostă şeful la această aluzie, fără însă a schița vreun zâmbet. Crezi că ți-aş aproba fonduri să huzureşti în Long Beach? Doar n-am înnebunit!

— Asta-i bine! — conchise detectivul. Veți ieşi la pensie sănătos.

— Dacă nu mai aveți nimic să-mi spuneți, sunteți liberi. Vedeți că sergentul Mann v-a lăsat un plic pe birou. Înăuntru sunt pozele fraților Mantini şi adresa la care poate fi găsită Tamara Ralphs. Din câte am înțeles, n-ar putea plăti o asemenea locuință din mijloace proprii. Aflați cu cine este încurcată.

— Desigur, boss, dar cred că ştim deja! Îi vom face o vizită chiar mâine dimineață. Dacă nu o determinăm să se dea de gol, măcar o speriem.

— Sunteți liberi!

Ajuns în pragul uşii, Eric se întoarse şi îndrăzni să-şi tachineze şeful încă o dată:

— Să vă aducă Melanie o acadea sau să o trimit să vă facă o frecție?

— Afară! — urlă căpitanul de zbârnâră geamurile.

Ceea ce detectivul se şi grăbi să facă, uitând de politețe şi luând-o înaintea partenerei lui.

Toți colegii din birou se uitau insistent la el, zâmbindu-i prietenește. Se amuzau copios când Black reuşea să-l enerveze pe căpitan. Iar asta se întâmpla destul de des...

În trecere, polițista luă un plic galben de pe biroul sergentului Mann şi scoase fotografiile dinăuntru. După ce admiră fizionomiile celor doi, aprecie:

— Puteam să jur că ăştia sunt italieni şi fără să-i cunosc. Uite ce mutre de macaronari au!

Dar Eric era mai interesat de adresa sirenei. Oare chiar are acele calități fizice pe care le-a descris Pepino? — se întrebă el.

Din păcate era prea târziu ca să-i mai facă o vizită chiar în acea seară.

Parcă citindu-i gândurile, Jane îl întrebă:

— De ce n-o arestăm noi pe Tamara Ralphs, ca să-i luăm nişte interogatorii dure?

— Sub ce acuzație? Că a făcut sex pe plajă fără autorizație? Ia gândeşte-te ce procuror ne-ar elibera mandat pentru aşa ceva!

— Nu putem găsi altceva?

— Nu cred, cel puțin deocamdată. Împotriva ei n-avem nimic altceva decât mărturia a doi minori.

— Bine, atunci hai acasă, că sunt ruptă de oboseală.

— Nu mai trecem pe la Butch, să vedem dacă a aflat ceva noutăți?

— În caz că află, crezi că nu ne-ar fi căutat?

— Ai dreptate! Dar lasă-mă 5 minute să caut date în computer despre Giordano Mantini.

CAPITOLUL 10

— Nenorocito, ai spus că n-ai cum să fii recunoscută şi uite că polițaii au dat de tine!

— Nu se poate! De unde ştii?

— Patronul localului Fish Fresh l-a văzut pe puşti când a înmânat o casetă video detectivului acela înalt cu început de chelie.

— Şi de unde ştii că e unul dintre filmele porno în care am jucat eu acum câțiva ani?

— Că doar n-o fi vreun lung metraj de animație! Ce, mă crezi prost?

— Nu.

— Cred că cel mai târziu de mâine te vor pune şi pe tine sub supraveghere, după care vor ajunge la mine. S-a ales praful de toate planurile mele de viitor şi asta doar din cauza ta!

— Poate că situația nu e atât de neagră precum o vezi tu, Giordano.

— Ar fi bine, însă nu cred să mă înşel. Dacă nu erai atât de fraieră încât să te laşi văzută de acei martori minori, acum n-am fi avut nicio problemă. De fapt, eu am fost prostu', că m-am luat după tine. Degeaba am înscenat noi înecul acela, dacă până la urmă cadavrul reporterului a ajuns tot în ocean, dar sugrumat. Doar nu crezi că medicii lor legişti sunt imbecili şi nu-şi vor da seama. Aşa se întâmplă când te iei după femei!

— N-ar trebui să te nelinişteşti într-atât. În afară de declarațiile a doi puşti minori, ce alte dovezi au împotriva noastră? Absolut niciuna!

— Le vor obține ei pe parcurs, ce, crezi că e mare lucru? Din câte mi-am dat eu seama, cei doi polițişti sunt unşi cu toate alifiile.

— Atunci, poate n-ar fi rău să îl seduc şi pe copoiul acela şi să i-o trag. Poate se mai înmoaie…

— Da? Dar dacă figura nu va ține şi te ia la un interogatoriu? Ai să rezişti?

— Eu zic că da.

— Ce vorbeşti? Te-ai confruntat cu vreo situație similară până în prezent?

— Sinceră să fiu, nu. Îmi voi angaja un avocat scump, iar acesta îmi va reprezenta interesele aşa cum doresc.

— Angajezi pe dracu'! Dacă procedezi aşa, vei atrage şi mai mult atenția asupra ta, iar agenții Poliției Los Angeles nu te vor mai pierde din ochi nici ziua, nici noaptea. Am impresia că se duc la fund corăbiile noastre…

— În acest caz, dacă tu eşti sigur că nu mai am nicio şansă, poate ar fi mai bine să dispar, îşi dădu sirena cu părerea.

— Să dispari?… Mmmm!.. Ar fi o idee, dar cum?

— Aş putea face puțină paradă prin fața puştilor, după care m-aş arunca în valurile Pacificului şi aş înota spre larg, prefăcându-mă la un moment dat că mă înec. După aceea aş înota pe sub apă, până când aş ieşi din raza de acțiune a

oricărui binoclu şi aş veni la mal prin alt loc. Putem face chestia asta fără probleme chiar mâine dimineață, spre exemplu.

— Bun. Şi mai departe?

— A doua zi, tu sau altcineva ar aduce costumul meu de baie pe mal, plin de sânge, astfel încât să se creadă că am fost devorată de rechini nemiloşi. După aceea, îmi schimb identitatea, locuința, culoarea părului, hainele şi îmi pierd urma.

— Mda..., articula Giordano destul de absent. S-ar putea să țină.

— Vezi, acum nu mai eşti atât de supărat, iubitule! Mai bine te-ai relaxa puțin cu mine. Nu vrei să-ți fac un masaj?

Italianul nu mai ştia ce să facă. Era clar că Tamara dăduse dovadă de o mare doză de idioțenie, însă acest lucru n-ar fi fost posibil fără concursul lui. Deci ar trebui s-o ierte. Numai că mai erau la mijloc şi verii lui. Iar de aceştia trebuia să-i fie mult mai frică decât de puşcărie.

El comisese deja o greşeală şi anume aceea de a nu le spune rudelor sale că în spatele diamantelor pe care le dăduse spre vânzare se afla o tâlhărie urmată de o crimă. Iar pentru această faptă a lui, pedeapsa avea să vină cât de curând. Ştia că asprimea ei va fi direct proporțională cu consecințele pe care le vor avea de suportat frații Mantini din partea legii.

Ce mai, fusese un imbecil când acceptase planul de răpire a reporterului care îşi vârâse coada în afacerea lor. N-avea nici cea mai mică scuză. Tamara îl scufundase pe James Springfield, iar după numai 2 minute acesta fusese preluat de un scafandru cu un tub de oxigen de rezervă. De aici şi până la locul în care a fost executat în cele din urmă, n-au întâmpinat niciun obstacol de netrecut. Se părea că totul decursese normal, dar în final s-a dovedit că nu era tocmai aşa.

Dacă polițiştii vor pune mâna pe târfulița asta proastă de Tamara, e absolut cert că vor scoate tot ce vor de la ea. Sirena gândise, aşadar, perfect: trebuia să dispară...

— Mai bine am bea câte un păhărel. Ce zici?

— Cu plăcere! Mă duc să le pregătesc!

— Lasă că mă ocup eu de asta! Tu relaxează-te între timp.

În vreme ce pregăti băuturile, bărbatul revizui încă o dată planul pe care tocmai îl pusese la punct pentru suprimarea Tamarei. Păcat de ea. Era o ființă atât de apetisantă din punct de vedere fizic! Cu greu îi va putea găsi o înlocuitoare.

Giordano se aşează pe canapea şi începu să soarbă din paharul de whisky, privindu-şi cu regret amanta, de care trebuia să se despartă în curând. Poate că n-ar fi rău să o mai posede o dată înainte de a o scăpa de toate mizeriile vieții.

Zărindu-i încordarea şi concentrarea din priviri, sirena înțelese că partenerul ei avea nevoie să fie destins. Goli paharul ce-i fusese oferit cu generozitate şi se aşează pe covor, la picioarele lui. Apoi scoase la vedere acel falus care îi provoca atâta plăcere şi prinse a-l alinta. Bine că se terminase cu bine, se gândi ea, în timp ce îşi făcea de lucru cu gura între coapsele lui.

La un moment dat, Giordano Mantini o apucă de păr pe amanta lui, trăgând-o în sus:

— Mă doare şi nu pentru asta sunt aici! Tamara lăsă falusul inflamat să-i scape şi astfel putu să-i răspundă, cu reproş:

— Până acum nu te-a mai durut.

Totuşi, fata ştia că dialogul n-are niciun sens atunci când era vorba de amor. Şi de aceea îşi reluă activitatea întreruptă mai înainte, de astă dată într-un chip mult mai delicat.

Această creatură este mai bună decât toate pastilele antistres din lume! — îşi spuse italianul în sinea lui. Totul îi mersese prost în ultima vreme şi era clar că avea nevoie de o relaxare. Dacă n-ar fi trebuit să-l omoare pe idiotul de Springfield, nu s-ar fi ajuns până aici.

— Da, Tamara! Aşa!... Nu te opri, mergi până la capăt!

Fata îşi strânse buzele şi mai tare împrejurul organului, iar mâinile ei experimentate nu conteneau să-i maseze testiculele înfierbântate.

Când bărbatul fu gata, ea zăbovi docilă între picioarele lui până în momentul în care fu îndepărtată. Ştia că italianului aşa îi place. Oricum, această primă ejaculare nu era decât prologul partidei de sex pe care ea i-o propusese.

E drept, Giordano Mantini avea micile lui ciudățenii, dar treaba ei nu era alta decât să-l facă să se simtă cât mai bine.

Bărbatul începu să-şi masturbeze alene mădularul flasc, spunându-i Tamarei:

— Pune nişte muzică şi dansează-mi! Ştii că asta mă excită!

Ca de fiecare dată când i se cerea ceva, sirena se execută imediat, dovedindu-şi docilitatea, începu să se unduiască lasciv pe acordurile melodioase, devenind din ce în ce mai excitată. În realitate, nici ea nu mai ştia dacă ceea ce simțea era real sau doar juca teatru. O făcuse de atâtea ori...

După aproximativ 10 minute de vizionare erotică pe viu, Giordano se ridică din pat, o prinse pe Tamara de talie şi o sili să se aşeze cu spatele la el, aplecată din trunchi pe pat. Apoi se aşează în genunchi, îi depărtă fesele şi îi admiră intimitatea în toată splendoarea ei. Era încântat de ceea ce vedea, iar fesele acelea tari şi bombate îl scoteau din minți. Ce păcat că idila lor era pe cale să se încheie! Dacă nu s-ar fi luat după ea, poate că totul nu s-ar fi terminat aici.

Se ridică, îşi potrivi falusul şi o pătrunse dintr-o singură mişcare, adânc, până la scrot. Apoi prinse a o penetra cu forță, ținând-o în acelaşi timp de umeri.

Tamara se bucură când îl simți în interiorul ei şi răspunse cum se cuvenea atacurilor posterioare. Pentru o clipă crezuse că va fi sodomizată, dar nu se întâmplase acest lucru.

— Dă-mi, iubitule! Dă-mi-o toată şi cu putere!

Grimasa de pe fața ei aducea a fericire, iar corpul i se unduia de parcă n-ar fi avut oase.

Mantini adora aceste mişcări şi de aceea îşi vedea conştiincios de treabă în spatele ei.

Deodată simți că membrul i se întăreşte încă şi mai mult şi accelera ritmul penetrărilor. Ştia că a doua oară ejaculează mai greu şi nu se temea că partida se va termina prea curând. Bărbatul transpira din abundență, dar asta îi provoca un alt soi de plăcere; un fel de mândrie personală amestecată cu puțină poftă de violență, fiindcă efortul îl făcea să se simtă mai bărbat.

Strânse din dinți şi rămase înfipt în interiorul ei, în vreme ce Tamara îşi acceleră unduirile, combinându-le cu mici zvâcnituri ale bazinului în sus şi în jos. Femeia percepea că Giordano se afla în culmea extazului şi asta o făcea să fie foarte mândră de priceperea ei. Era un armăsar pe cinste, ce mai!

Bărbatul se extrase din ea, iar sirena se prăbuşi răvăşită pe pat, cu mâna între propriile picioare. Fără un cuvânt, el căută ceva în haină şi se apropie de Tamara.

— Îmi pare rău, draga mea gâsculiță! — mai auzi fata înainte ca jetul provenit din spray-ul paralizant să-i inunde căile respiratorii.

Incapabilă să mai facă vreo mişcare, sirena rămase înțepenită pe o parte, cu ochii larg deschişi, în care se putea citi groaza. Un firicel de salivă i se scurgea din gură pe obraz, fără a putea fi oprit. Giordano o părăsi pentru a se deplasa la baie, de unde se întoarse cu o sticlă de acetonă şi o batistă în mâini. În mai puțin de un minut, Tamara Ralphs fu adormită, după care mafiotul îi injecta o altă cantitate apreciabilă de acetonă în vene. În scurt timp, femeia muri, fără a apuca să conştientizeze prea bine ce se întâmplase cu ea şi mai ales unde greşise.

Trecuse încă o noapte în care detectivul Black nu se odihnise deloc bine pe canapea, spre deosebire de partenera lui, care beneficiase de somptuosul pat din dormitor. Îşi făcură cafelele împreună, luară micul dejun şi tot împreună înotară în piscină. Se făcuse deja ora 09:00 şi ei leneveau încă la soare.

Mobilul lui Eric sună, scoțându-i pe amândoi din amorțeală. Era Metanie Pullman, secretara locotenentului West.

— Vă aflați pe teren sau sunteți încă în cuibuşorul vostru de nebunii din Long Beach?

— Pe teren, unde altundeva?! — minți detectivul cu seninătate, nemulțumit fiind că până şi această fată îi suspecta de inactivitate.

— Bine, nu insist. Şefu' vrea să vorbească urgent cu unul dintre voi. E groasă...

— I-o dau pe Jane îndată! Pa, frumusețe mică!

Eric întinse receptorul colegei lui, zicându-i cu o mină nevinovată:

— Nu ştiu ce vrea boss-ul să vorbească cu tine...

— Da! Să trăiți, şefu'!

— Mergeți imediat pe plajă! A fost găsit cadavrul Tamarei Ralphs printre stânci. Pe urmă îmi dați un telefon sau veniți la sediu, ca să stăm de vorbă.

— E ceva grav?

— Faptul că oamenii mor pe capete în jurul nostru? Glumeşti?

— Absolut deloc!

— Bineînțeles că e grav. Cum nu se poate de grav! Directorul Tillman, care abia a plecat de la mine, e negru de furie. Acum doreşte mai mult decât oricând ca ancheta să se desfăşoare cu maximum de discreție. Vă dați seama ce ar scrie ziarele dacă ar afla şi numai un sfert de adevăr? Şi-acum, dați-i drumul! Nu uitați să-mi pregătiți o variantă plauzibilă, care să justifice de ce nu ați ajuns la suspectă înainte de a fi omorâtă.

— Butch, până faci tu autopsia cadavrului, noi mergem în birou la şefu' să-i dăm raportul. Ziceai că l-ai trimis pe detectivul criminalist Brian Benett la Tamara Ralphs acasă, pentru a aduna probe?

— De mult. M-a şi sunat de acolo. În afară de amprente şi de faptul că fata a fost ucisă în propria locuință, n-a descoperit mare lucru. Deocamdată, nici nu avem cu ce compara urmele papilare. Poate mai încolo. Oricum, sirenei i-a fost injectată o substanță otrăvitoare în vene. Vă voi spune mai multe după autopsie.

— Bun, se declară Jane mulțumită pentru moment. Deci, concluzia ta preliminară este că Tamara Ralphs a fost ucisă cu sânge rece, nu-i aşa?

— Conform urmei de înțepătură din antebraț şi după indiciile găsite prin locuința ei, aşa se pare.

— Bine, vorbim mai încolo!

— Vă ascult! De ce erați încă în pat după ora 09:00? Lucrați cumva doar o jumătate de normă?

— Şefu', spun tot! — îşi luă Eric inima-n dinți.

— Te ascult cu mare interes, detectiv Black!

— Am fost obosiți. Faceți-ne ce ne-ați face, dar ăsta este adevărul! Tocmai ne pregăteam să plecăm la Tamara Ralphs acasă, când ne-a sunat Melanie.

— Şi dacă plecați, ați fi ajuns pe la miezul nopții, nu-i aşa?

Căpitanul era extrem de supărat pe ei. Avea şi de ce. Orice polițist ştie că, în timpul unei anchete — când situația o cere — nu e timp pentru odihnă. Şi tocmai atunci îşi găsiseră detectivii să obosească. Aşa ceva era de neconceput.

— Ce aveți de gând în continuare? — întrebă tot Corky West, îmbufnat.

— Să urmăm cele două piste care ne-au mai rămas: amantul Tamarei Ralphs şi frații Mantini, care au vândut bijuteriile din diamante, răspunse Jane.

— Dați-i drumul, ce mai aşteptați? Ziua Judecății de Apoi?

— Am zburat! — se precipită Eric spre uşă, bucuros că au scăpat uşor de astă dată.

Nici Jane nu îndrăzni să-i arunce căpitanului vreo ironie. Atmosfera era şi aşa destul de încărcată emoțional şi oricând se putea lăsa cu o suspendare.

Dr. Harrison era ocupat cu microscopul său electronic asistat de calculator şi nu-i auzi pe detectivi când intrară. Pe una dintre mesele speciale pentru necropsii, aşezată cu fața în sus, se afla frumoasa sirenă cu pieptul şi abdomenul despicate în două.

Pentru detectivul Black era absolut sigur că, până a doua zi, nu va pune nimic în gură, în afară de cafea şi țigări. Asemenea imagini îi întorceau întotdeauna stomacul pe dos. Deja micul dejun înfulecat la repezeală în compania lui Jane i se urcase în gât. Pentru a uita această grea suferință, îl întrebă pe legist:

— Doctore, mai ai de lucru, sau ai ajuns la o concluzie finală?

— Am ajuns, răspunse „Specialistul", după care nu mai scoase nicio vorbă, văzându-şi liniştit de treabă în continuare.

Încercând să nu-i dea satisfacție, cei doi detectivi nu mai rostiră niciun cuvânt preț de vreo 3 minute, dar în cele din urmă Jane cedă nervos:

— Şi când ai de gând să ne spui şi nouă despre ce este vorba, ca să ne putem continua treaba?

— Ah, erați încă aici? — se arătă Butch surprins, făcând pe neatentul. Credeam că ați plecat când ați aflat despre descoperirea mea.

— Care descoperire? — întrebă Eric, simțind cum sângele i se urcă la cap.

— Aceea că am ajuns la o concluzie finală.

— Bine, dar amănuntele interesante pe care ni le furnizezi de obicei...

— Vă trebuie şi amănunte? Şi-atunci de ce nu spuneți aşa? — îşi continuă legistul sadicul său joc, întorcându-se la monitor şi continuând să apese rapid pe taste.

— În altă situație te-aş amenința cu pistolul ca să ne spui ceea ce ne interesează, însă acum sunt cu nervii la pământ. Tocmai am încasat-o de la şefu'...

— Mă bucur...

— Şi nu cred că m-aş putea abține să nu apăs pe trăgaci până când nu aş goli întregul încărcător, îți dai seama că ar fi păcat să te trimit pe lumea cealaltă, mai ales pentru că am fi nevoiți să împrumutăm un legist de pe la vreun spital ca să-ți facă autopsia...

— Dacă ai ajuns într-un stadiu foarte avansat de nervozitate, atunci ia loc! Şezi şi tu, Jane, te rog! Sincer să fiu, mă bucur că mi-am atins scopul de a vă scoate din pepeni. Asta e mica mea distracție! Mai bine zis, o compensație pentru orele petrecute în laborator în compania cadavrelor pe care trebuie să le disec. Acum vă pot oferi câte amănunte doriți.

— Începe cu cauza morții Tamarei Ralphs!

— V-ați înarmat cu răbdare?

— Da! — răspunseră detectivii la unison.

— Atunci încep. Studiind istoria omenirii, rezultă că otrava a fost folosită din cele mai vechi timpuri în scop criminal. Dar stăvilirea intoxicațiilor ucigaşe n-a fost posibilă decât atunci când s-a putut demonstra, în mod indubitabil, prezența otrăvii în cadavru. La început, chimia a fost ştiința care a încercat să-şi ofere cunoştințele şi metodele în scopul demonstrării obiective a intoxicației. Apoi a apărut o nouă specialitate numită toxicologie, menită să facă posibilă aplicarea chimiei analitice propriu-zise la recoltatele cadaverice, în scopul demonstrării prezenței toxicului în cadavru. În cele aproape 2 secole de existență, toxicologia medico-legală a rămas fidelă obiectivului său de bază şi anume demonstrarea intoxicațiilor.

— Foarte interesant! — încercă Eric să-i întrerupă legistului tirada. Dar...

— Ştiu ce vrei să spui! Că în ultima vreme crimele prin otrăvire s-au diminuat în mod considerabil. Aşa e! Însă suspiciunea şi ipoteza otrăvirii în cazuri de decese cu cauză necunoscută mențin şi în prezent numărul solicitărilor pentru examen toxicologic la circa 40%.

— Butch, nu te supăra! — i se adresă Jane. Vrei să ne spui, de fapt, că Tamarei Ralphs i-a fost injectată o otravă în vene şi din această cauză a dat ortul popii?

— Exact, acetonă. Dar...

— Mulțumim, prietene! Este tot ce doream să aflăm de la tine. Ai fost nemaipomenit de amabil cu umilele noastre persoane. Pe curând!

Şi zicând acestea, făcu stânga-împrejur, îndreptându-se spre ieşirea din Laboratorul criminalistic, urmată îndeaproape de partenerul ei. Ajunşi pe hol, polițista vorbi prima.

— Eric, îmbătrânesc eu de nu mai am răbdare, sau Butch a devenit paranoic?

— Aş zice că amândouă alternativele ar fi valabile. Spun asta pentru ca nu cumva să fiți invidioşi unul pe celălalt...

— Ai rămas la fel de imposibil cum te ştiam!

— Mă bucur să te aud spunând asta. Şi-acum ce facem?

— Îl sunăm pe Lee Donovan Jr., ca să vedem dacă ne-a întocmit lista cu bijuteriile tatălui său şi încercăm să aflăm de la FBI mai multe despre Giordano Mantini, fu de părere Jane.

— Crezi că avem şanse de reuşită cu federalii?

— Nu cu toți. Ocupă-te tu de bancher şi eu mă interesez de afacerile amantului sirenei. Nu numai sergentul Mann are antene speciale, să ştii!

Pentru Eric a fost floare la ureche să îşi ducă misiunea la bun sfârşit. Bancherul pregătise lista pentru ei şi în câteva secunde aceasta îi parveni detectivului prin intermediul faxului diviziei. Tabelul însuma peste 20 de piese, la care se adăugau mai multe diamante dispersate, de diferite dimensiuni.

La rândul ei, polițista îşi sună ultimul partener de nebunii erotice, mai precis pe agentul special Georges Scotty, care se arătă foarte surprins că a fost căutat.

— După plecarea ta precipitată din week-end-ul aflat abia la jumătate, nu credeam că te voi vedea sau auzi prea curând. Îmi era teamă să nu te fi supărat cu ceva.

— Nici vorbă, iubitule! De fapt, aş avea nevoie de sprijinul tău într-o chestiune de serviciu. Crezi că m-ai putea ajuta în mod discret?

— Mai încape vorbă? Fac orice pentru tine! Sunt gata să îți îndeplinesc orice dorință, oricare ar fi aceasta, dacă înțelegi ce vreau să spun!

— Nu fi pervers! Problemelor personale le vom găsi rezolvarea când vom fi între patru ochi, dacă şi tu înțelegi ce vreau să spun?!

— Înțeleg, doar nu sunt tâmpit! Spune-mi cu ce te pot ajuta.

— Am nevoie de informații despre un oarecare Giordano Mantini. Nu are cazier, dar poate fi rudă apropiată cu frații Vittorio şi Luigi Mantini, care au aşa ceva. De asemenea, tipul a fost amantul Tamarei Ralphs până de curând, când aceasta a fost trimisă în mod brutal în lumea celor drepți.

— Despre cei doi mafioți am auzit de mai multe ori de-a lungul vremii. Dar în privința primului individ, va trebui să mă informez.

— Şi ai s-o faci pentru mine?

— Cu condiția obligatorie de a-ți respecta promisiunea şi de a petrece o săptămână cu mine pe plaja însorită de la Miami.

— Ştii bine că îmi doresc asta foarte mult! Dar mai întâi am un caz de rezolvat.

— Desigur! Te sun peste 5 minute! Înțeleg că te grăbeşti, nu?

— Al dracului de tare, prietene! Oamenii mor pe capete în jurul nostru şi noi nu reuşim să dăm de urma criminalilor.

O dată convorbirea încheiată, polițista parcurse şi ea lista bijuteriilor, gândindu-se că niciodată nu-şi va putea permite măcar o piesă din această colecție. Dar amintindu-şi de blestemul acelor diamante, îşi zise că mai bine era săracă decât să fie omorâtă pentru câteva podoabe. Ca vulpea ce n-ajunge la struguri şi se consolează cu gândul că şi aşa erau acri...

— Jane, văd că tu mai ai treabă pe-aici. Eu dau o fugă până la ziarul iui Springfield ca să-i scormonesc printre hârțoage, poate găsesc ceva interesant. Pe urmă, dacă nu mă întorc să te iau cu Fordul Mondeo ce mi-a fost repartizat, îți dau un telefon.

— OK! Du-te cu Ford cu tot, nesuferitule!

Răsuflând uşurată, polițista încercă să se concentreze asupra cazului, însă gândurile îi zburau aiurea. De fapt, nu chiar aiurea, ci cu o țintă precisă. Ea rememora cu plăcere orele petrecute în compania lui Georges care, deşi era cam încrezut din fire, se dovedea, totuşi, un tip simpatic şi un amant destoinic. Măcar o dată se va mai întâlni cu el, de ce nu, chiar la vila lui din Miami...

— Jane, am aflat ce mi-ai cerut! — o anunță, telefonic, cel la care tocmai se gândea.

— Şi ai să-mi comunici, nu-i aşa?

— Negreşit. Giordano Mantini şi amanta acestuia, Tamara Ralphs, sunt suspectați de câtva timp că se ocupă cu extorcarea de bani prin şantaj, folosind drept acoperire o firmă de *public relation*. În ultima vreme s-au mai potolit, ce-i drept, lucru care i-a făcut pe cei ce îi supravegheau să creadă că şi-au schimbat domeniul de activitate.

— Interesant! Altceva?

— Într-adevăr, acest Mantini nu a suferit nicio condamnare pe teritoriul american, dar se pare că a avut ceva probleme în Italia şi Franța. Dacă vrei, extind cercetările în acest sens.

— Nu cred să fie nevoie. E rudă cu frații Mantini?

— Sunt veri primari. Tații lor au fost frați, însă din câte am aflat nu se aveau prea bine. Au existat chiar unele conflicte între ei.

— Mulțumesc, iubitule! Informațiile tale îmi sunt de mare ajutor.

— Mă bucur!

— Te mai caut eu după ce îmi termin treaba, iar dacă vei fi şi tu liber...

— Abia aştept! La revedere!

CAPITOLUL 11

— Eşti absolut sigur că n-ai adus nici o „codiță” cu tine?

— Absolut sigur! — răspunse prompt Giordano, îngrijorat că verii lui erau atât de încordați.

Le luase frica în urmă cu câțiva ani, când aceştia îi suprimaseră un prieten, pentru a-i da astfel un avertisment. Cadavrul amicului său nu fusese găsit niciodată, însă hoțul de diamante ştia că frații Mantini nu obişnuiesc să se țină de farse mondene.

— Te-am chemat ca să ne povesteşti totul de la început, vorbi Vittorio.

— Ai grijă, spre binele tău, să nu omiți vreun amănunt! — îl completă Luigi pe un ton grav şi amenințător în acelaşi timp.

— OK. De unde vreți să încep?

— Exact de la început.

— Pusesem ochii pe colecția de bijuterii a bătrânului Lee Donovan de mai mult timp. De fapt, pontul îmi fusese vândut de o fostă menajeră a lui, o portoricană, cu care am avut o relație intimă. Fata a fost dată afară de moşneag pentru că nu era destul de harnică.

— Unde poate fi găsită femeia? — îl întrerupse Vittorio.

— S-a întors în țară ca să-şi îngrijească părinții bătrâni, bolnavi şi neajutorați. Pot să vă dau adresa ei chiar acum dacă doriți,

— Continuă!

— Am pândit locuința bătrânului câteva săptămâni la rând, pentru a-i cunoaşte obiceiurile, după care, într-o noapte când era singur în casă, i-am făcut o vizită. Milionarul era atât de îndrăgostit de diamantele sale, încât dormea cu colierul pe care-l ştiți pe perna alăturată. N-a fost uşor să aflu unde îşi ținea restul colecției, dar după ce l-am şifonat puțin, a mărturisit. Pe urmă, l-am trimis în lumea celor drepți fără remuşcări. Trăise suficient şi era destul de bătrân, iar eu nu-mi puteam permite riscul de a-l lăsa în viață.

— De ce ți-au trebuit diamantele?

— Aveai un cumpărător?

— La început nu m-am gândit că le voi înstrăina prea curând. Ştiam că valorează o avere şi mi le-am dorit din prima clipă în care am aflat despre existența lor. De ce să nu recunosc, mi-am imaginat că posesia lor îmi poate asigura o existență mai confortabilă la bătrânețe. Le puteam vinde la zile negre, trăind fără probleme cu banii astfel obținuți.

— Şi ce te-a determinat să le vinzi până la urmă, înainte de sorocul propus inițial?

— FBI-ul era pe urmele mele, iar înscenările amoroase cu care mă ocupam nu mai erau sigure. Încet, încet am ajuns la fundul sacului şi aveam nevoie de bani.

— Desigur, pentru curva aia proastă a ta, pe care tot ai făcut-o îngeraş în cele din urmă! De ce n-ai omorât-o de prima dată?

— Țineam la ea şi mă gândeam că îmi mai poate fi de folos în viitor. Era o femeie cu foarte multe calități, ăsta e un lucru cert.

— Povesteşte mai departe! — îl îndemnă Luigi. De ce ne-ai dat să-ți vindem colierul şi broşa din diamante, fără să ne spui despre proveninețа lor?

— Am avut mai multe motive. Dar cred că nu v-a deranjat frumuşelul comision pe care l-ați încasat din chestia asta, nu-i aşa?

— Crezi că e momentul să fii insinuant cu noi? — se enervă Vittorio. Eu te asigur că nu, adăugă acesta, izbind cu pumnul în masă.

— Haideți, nu vă supărați dintr-o nimica toată! Fiind supravegheat de federali, riscam să fiu prins cu mâța-n sac. Nu v-am spus nimic despre proveniența diamantelor, căci ştiam că nu le veți mai scoate la licitație, ci le veți vinde la negru, cum s-ar spune. Ori dacă ați fi procedat aşa, mie nu mi-ar mai fi revenit nici măcar jumătate din banii pe care i-am încasat. Pe deasupra, aveam nevoie de o sumă destul de mare pentru a-mi achita datoriile de onoare. Altfel aş fi putut vinde câteva zeci de diamante dispersate la bucată, fără niciun risc. Colierul este piesa de rezistență a colecției şi am fost nevoit să mă despart de el pentru că aveam nevoie de mulți bani. La fel şi de broşă.

— Nu ți-ai putut imagina că poliția va da de urma bijuteriilor, dacă acestea vor fi puse din nou în circuitul comercial?

— Riscul era minor. De fapt, puteam avea toată încrederea în Adriano Carucci, care este tot italian. Ştiam că la el vă veți duce să-i cereți ajutorul şi mă bazam pe discreția lui.

— Dar până la urmă, omul a vorbit. Altfel nu intram în vizorul polițiştilor.

— Asta nu e foarte sigur. Până acum nu avem confirmarea că Adriano a trădat.

— Nu o ai tu, poate! Aşa cum reporterul a obținut informația de la el pentru 3000 de dolari, la fel de bine putea să ne toarne şi polițiştilor. Dar asta e o altă problemă.

— Unde se află bijuteriile şi banii în acest moment?

— Am achitat aproape un milion din datoriile de onoare pe care le aveam, iar restul de bani şi diamantele se află în locuința mea, într-un seif secret.

— Nu cumva în acelaşi loc în care ai ucis-o pe gâsculița aia?

— Bineînțeles că nu, doar nu sunt imbecil! În casa în care m-ați vizitat şi voi de câteva ori.

— Cred că îți este clar că, cel puțin pentru câțiva ani de aici înainte, nu te mai poți atinge de blestematele astea de bijuterii.

— Ce vrei să spui? — îl întrebă Giordano pe Vittorio.

— Că va trebui să ni le dai nouă spre păstrare. Le vom transporta cât se poate de discret în Italia şi le vom vinde numai atunci când vom fi absolut siguri că nu mai există niciun fel de pericol. Bineînțeles, în acel moment îți vei primi şi tu partea.

Pentru câteva clipe, Giordano Mantini îşi lăsă îngândurat capul în piept. Dacă spunea nu, risca să îşi încheie socotelile pe această lume chiar atunci. Dacă accepta, ştia că nu va primi mai mult de un sfert din valoarea diamantelor şi asta nu prea curând. Dacă nu cumva verii lui se hotărau să facă economie şi să-l ucidă

între timp... A doua variantă i se păru mult mai bună decât prima. Cel puțin rămânea în viață. Oricum, se putea gândi şi mai târziu la amănunte. Zise:

— De acord! Când vreți să vi le aduc?

Luigi scoase o cheie din buzunarul pantalonilor şi i-o dădu vărului său. Pe brelocul acesteia era inscripționat numărul 213.

— Te duci chiar în seara asta, până la miezul nopții, în Gara Abraham Lincoln şi depui toate diamantele în această casetă. Dis-de-dimineață, un om al nostru, care are o dublură a cheii, le va lua şi va pleca cu ele în Italia.

— Altfel să nu faci, îl avertiză Vittorio.

— Am înțeles, fiți fără grijă! Doar nu sunt tâmpit.

— Ar mai fi un singur amănunt de discutat. Pentru faptul că ne-ai atras într-o afacere riscantă fără să ne aduci nimic la cunoştință, drept pedeapsă, partea ta din prețul diamantelor va fi de numai o treime de aici înainte. Ai ceva de comentat?

— Nu, mi se pare echitabil, răspunse Giordano, înjurându-şi rudele în gând. Am greşit, trebuie să plătesc. Acum pot să plec?

— Da, însă grăbeşte-te, ca să poți respecta condițiile pe care ți le-am pus. Pentru noi sunt foarte importante şi sperăm că ne-ai înțeles cât se poate de bine.

Frații Mantini se despărțiră de vărul lor, îmbrățişându-se şi sărutându-se pe obraji, după obiceiul italian. Dar niciunul dintre ei nu avea în minte sentimente prea ortodoxe.

În momentul în care Giordano ieşi din casă, Luigi formă un număr de telefon şi spuse doar atât:

— Ia-te după el şi nu-l scăpa din ochi! Ne suni la fiecare jumătate de oră ca să ne spui ce se întâmplă sau atunci când intervine ceva neprevăzut.

Mai trecuse o zi în care ancheta avansase foarte puțin. Cei doi adolescenți nu-şi mai aduseseră aminte de vreun detaliu, altfel i-ar fi contactat pe detectivi. Ajunşi în vila defunctului Springfield, polițiştii se odihneau pe terasa de lângă piscină, cu câte un pahar de bere rece în mână. Noaptea se anunța foarte călduroasă şi ei nu se încumetau încă să meargă la culcare.

— Zici că n-ai făcut nicio brânză la redacția cotidianului Los Angeles Times?

— Ceva, ceva tot am făcut: m-am certat cu portarul, m-am luat în bețe cu agenții de pază şi era să-l înjur pe redactorul-şef. Abia după aceste eforturi susținute am reuşit să obțin ceea ce îmi propusesem.

— Adică?

— Să cotrobăiesc prin hârțoagele lui James Springfield, sub supravegherea atentă a numeroase perechi de ochi şi urechi.

— Şi ai descoperit ceva?

— Doar adresele locuinței şi a biroului fraților Mantini.

— Eric, tu cine crezi că l-a omorât pe Samuel Lee Donovan?

— Ar fi două variante, nu-i aşa?

— Da. Ori i-a omorât Giordano Mantini, ori unul dintre verii acestuia.

— Sau, poate, au pus lovitura la cale împreună.

— Nici această ipoteză nu este exclusă, acceptă Jane. La fel cum este de presupus că tot mafioții sunt cei care l-au ucis şi pe reporter.

— Apropo de acesta, parcă scafandri îi găsiseră brățara agățată de grilajul unui iaht, ancorat destul de aproape de mal...

— Exact.

— Nu ne-am întrebat, însă, cui aparține ambarcațiunea?

— Aşa e! — zise polițista. Apelăm tot la Steve pentru a afla?

— Păi, el e ocupat cu supravegherea sediului unde-şi desfăşoară activitatea frații mafioți.

— Şi ce, n-are telefon? Eu cred că e suficient să aflăm dacă nu cumva proprietarul iahtului e tot italian. Aşa s-ar putea explica răpirea lui Springfield.

— Nu crezi că această variantă e cam cusută cu ață albă?

— Ba da, însă numai la prima vedere. Ai uitat de intuiția mea feminină? Hai să ne bazăm încă o dată pe ea! Ştii că ne-a fost de folos în multe ocazii!

— Fie! îl voi suna mâine pe sergent. Dacă mai apelez de multe ori la Mann, ori dau faliment, ori el devine alcoolic. Una din două...

— Crezi că Giordano va face aşa cum i-am spus noi?

— N-ai auzit ce zicea? Că nu e tâmpit. Deci, va încerca să spele putina.

— În consecință, îi vom face de petrecanie, nu-i aşa, Luigi?

— Doar după ce ne convingem că a vrut să ne tragă clapa. E, totuşi, vărul nostru primar, ce dracu'!

— Ai dreptate! Cu rudele nu trebuie să te ai rău.

— Cu condiția ca acest lucru să fie posibil.

În timp ce vorbea, Luigi Mantini scoase dintr-un sertar un pistol Colt, model Anakonda 4, cu butoiaş, montându-i un amortizor. Luă apoi un pumn de cartuşe dintr-o cutie cu muniție, se aşeză pe canapea şi deschise televizorul.

— Mai sunt două ceasuri până la ora stabilită. Sper ca Dumnezeu să-i lumineze mintea lui Giordano.

— Şi dacă nu i-o luminează, ce facem după ce îl lichidăm? Punem noi mâna pe diamante?

— Ce, ai înnebunit? Ca să ne trezim cu toată poliția pe urmele noastre?

— Ai dreptate! Le lăsăm la locul faptei, ca să se ştie că el le-a furat şi că, pentru asta, a fost executat. Noi ne alegem cu banii care i-au mai rămas şi scăpăm de balamuc.

— Ai înțeles perfect! Poliția ar putea crede chiar că a fost executat de altcineva. De exemplu, de vreo rudă a răposaților Donovan sau Springfield, care a vrut să se răzbune pe el.

— Sau de alți mafioți care au avut de reglat nişte conturi mai vechi cu verişorul nostru.

CAPITOLUL 12

— Vittorio, omul meu m-a sunat adineauri. Giordano n-a părăsit nici până la această oră locuința.

— Cât este ceasul?

— E miezul nopții.

— Mai are şansa de a pleca spre gară până ajungem noi la el. Circa o jumătate de oră. Ajută-l, Doamne!

Frații Mantini ieşiră în stradă şi se îmbarcară într-un Citroen Xsara de culoare neagră, cu Luigi la volan. Acesta conducea foarte prudent şi cu viteza regulamentară, pe artere de circulație bine iluminate, pentru a nu avea surprize pe drum. Ar fi fost ridicol ca planul lor să fie dat peste cap de cine ştie ce polițist excesiv de zelos.

Opriră la două sute de metri de locuința lui Giordano, continuându-şi drumul pe jos. Vittorio îşi pipăi înfrigurat buzunarul drept al pantalonilor, iar atingerea mânerului unui frumos pumnal — piesă rară de colecție — îl linişti de îndată. Rămăsese fidel acestei arme albe încă din copilărie, când se amenința şi se înțepa pe străzi cu copiii din cartier.

Automobilul omului lui Luigi era parcat, cu luminile stinse, într-o poziție favorabilă supravegherii intrării în imobil. Ceasul indica ora 00:30. Termenul expirase. Cu siguranță că Giordano îşi pusese în gând să le tragă clapa. Ghinionul lui...

— Vreo mişcare, Sergio?

— Niciuna, domnule!

— Stai în continuare la pândă! În cazul în care vezi ceva suspect, claxonezi de două ori şi ne aştepți cu motorul pornit.

— Am înțeles, şefu'!

— Sigur?

— Nu vă faceți griji!

Mafioții se apropiară alene de casa vărului lor, de parcă ar fi venit într-o vizită de curtoazie. Nimic nu era mai frumos decât ca rudele să se viziteze între ele, chiar şi la o oră ceva mai înaintată. Giordano venise la ei, acum veneau frații Mantini la el.

„Oaspeții" ocoliră casa, ajungând în spate, la o intrare secundară. Uşa era închisă, aşa că trebuia spart neapărat un geam.

— Vittorio, du-te în față şi sună la uşă! Spune-i că s-a schimbat ceva în plan şi că ai venit să iei chiar tu diamantele.

— Şi dacă mă împuşcă?

— Nu va apuca. Între timp intru şi eu. Voi ajunge la voi cu pistolul gata pregătit pentru tragere. El n-are de unde să-şi dea seama că-l bănuim de rea credință. Va ezita destul de mult până când va înțelege surpriza pe care i-am pregătit-o.

— Bine, frățioare, aşa am să fac!

Vittorio se îndepărtă, ajungând la intrarea principală în câteva secunde. Înainte de a suna, îşi introduse mâna în buzunarul pantalonilor, strângând din nou mânerul pumnalului, pentru a prinde curaj. Avea nevoie de aşa ceva, fiindcă vărul său nu era un tip prea blând din fire.

Dură aproape un minut până când Giordano întredeschise uşa.

— S-a întâmplat ceva? — se arătă el surprins de oaspete.

— Am făcut o modificare în plan şi Luigi m-a trimis să iau bijuteriile chiar acum, răspunse Vittorio pe un ton arțăgos. Ai ceva împotrivă?

— Nici vorbă! — răspunse vărul, gândindu-se pentru o clipă că va putea să-i facă față cu brio lui Vittorio.

Apoi, în vreme ce ascundea pistolul la spate, la curea, deschise larg uşa. Italianul era într-adevăr singur.

— Intră, vere! încă n-am ajuns la gară, dar să ştii că bijuteriile sunt pregătite. Mi-am zis să le duc mâine, la prima oră.

— Da' parcă noi altfel ne înțelesesem!

— Ei, şi tu! Ce mai contează câteva ore în plus? Şi-apoi, e periculos să circuli noaptea cu asemenea avere asupra ta. Sunt atât de mulți tâlhari în jurul gării...

În acest timp, Luigi reuşise să pătrundă în bucătărie fără să producă prea mult zgomot. Ajuns într-unui dintre holurile locuinței, auzi vocile celor doi. Veni tiptil şi se opri la trei metri în spatele lui Giordano, pe care-l avea acum în bătaia pistolului. De la acea distanță nu era chip să rateze.

— Bună seara, vere! — zise pistolarul, adăugând în grabă: Depărtează mâinile de lângă corp, dacă nu vrei să-ți zbor creierii chiar în acest moment!

Giordano abandonă intenția de a scoate pistolul de la spate şi se conformă ordinelor primite.

— Dar ce s-a întâmplat cu voi? Doar aveam o înțelegere!

— Pe care tu n-ai vrut s-o respecți.

— Cum aşa? Vreți să mă pedepsiți numai pentru faptul că am amânat depunerea bijuteriilor în Gara Abraham Lincoln cu câteva ore?

— Lasă trăncăneala şi du-ne la diamante!

— Zice că le-a şi pregătit pentru mâine dimineață, interveni Vittorio pe un ton zeflemitor, scoțându-şi pumnalul din buzunarul pantalonilor.

— Chiar aşa e! Am să vi le aduc chiar acum ca să le vedeți.

— Mergem împreună! De ce te grăbeşti aşa de tare să rămâi singur?

Toate planurile lui Giordano fuseseră date peste cap. Ar fi trebuit să-şi ia banii şi diamantele şi s-o şteargă de acasă în 5 minute. Dar el, nu. Se apucase să-şi facă minuțios bagajele, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Iar această prostie îi va aduce — mai mult ca sigur — moartea. Cum putuse să fie atât de dobitoc şi să se lase prins de aceşti criminali notorii?

Înainte de a porni spre dormitor, Vittorio îi smulse pistolul din curea, împungându-l brutal în coaste cu țeava acestuia.

— Dacă veneam singur, mi-ai fi făcut de petrecanie, nu-i aşa?

— Vere, cum poți gândi aşa ceva despre mine?

— Gura, că-ți scot mațele afară înainte de a apuca să spui Tatăl Nostru!

Mafiotul prins cu cioara vopsită tăcu, începând să numere în gând minutele pe care le mai avea de trăit. Ajuns la destinație, deschise una dintre cele două valize care se odihneau pe pat şi scoase din ea un săculeț voluminos.

— Vedeți că nu v-am mințit? Uitați diamantele! Erau pregătite pentru voi.

Vittorio răsturnă conținutul săculețului pe pat şi fluieră admirativ:

— Doamne, frumoase mai sunt!

— Şi multe, încercă vărul să mai destindă atmosfera. Pietricelele acestea ne vor asigura fiecăruia o bătrânețe liniştită.

— Ce spui? — se miră Luigi, făcându-l din nou pe Giordano să pălească. Ai o explicație pentru bagajele pe care ți le-ai pregătit în grabă, după cum se vede?

— Încercam să dispar pentru o vreme, desigur, după ce puneam toate bijuteriile în locul stabilit. E ceva rău în asta?

— Nimic. Doar faptul că nu ne-ai prevenit şi pe noi că vrei s-o întinzi. Asta nu ascunde cumva un gând necurat?

— Nu, pe onoarea mea! Nu faci aşa ceva cu propriile tale rude!

— Dar în porcăria asta ai putut să ne atragi fără să ne previi, nu-i aşa? Iar acum vrei ca noi să te iertăm, din câte îmi dau seama.

— Voi plăti! Uite, luați toți banii pe care-i am, zise vărul, precipitându-se spre cea de-a doua valiză pe care o deschise. Sunt toți ai voştri! Dar vă rog să mă credeți că n-am vrut să vă înşel!

— Tu îl crezi, Vittorio?

— Nici cât negrul de sub unghie.

— Ai auzit ce-a spus fratele meu! Fă-ți cruce, măgarule!

— Şi n-o uita pe Fecioara Măria în ruga ta, porcule!

Giordano Mantini se aruncă în genunchi la picioarele lui Luigi, cuprinzându-i-le şi implorând îndurare:

— Lăsați-mă să trăiesc! Nu veți mai auzi de mine niciodată, v-o jur!

— Dacă vrei să mori ca un păgân, treaba ta, rosti cel care-l amenința cu pistolul, însă depărtează-te puțin, ca să nu-mi murdăresc pantalonii cu sângele tău.

Bărbatul înțelese că nu mai avea nicio speranță, aşa că se îndepărtă în patru labe, se ridică în genunchi, îşi făcu o cruce mare, unindu-şi palmele a rugăciune. În acel moment se auzi o bufnitură seacă, urmată de încă una. Amortizorul pistolului din care țâşniseră cele două gloanțe aducătoare de moarte fumega. Corpul lui Giordano fu proiectat pe spate, prinzându-i picioarele sub el. Din frunte îi țâşnea un şuvoi de sânge, iar cămaşa i se umplu de sânge în dreptul inimii. Murise înainte de a atinge podeaua, sub privirile încărcate de ură ale verilor săi primari.

Cei doi frați scuipară pe cadavru, iar Vittorio zise:

— Ca un câine ai trăit, mori ca un câine!

— V-ați trezit, porumbeilor? Era bunul lor prieten, sergentul Steve Mann, care nu prea avusese somn în noaptea anterioară, după părerea detectivului Black.

— Nu. M-ai trezit tu. Dacă la vârsta ta n-ai somn, crezi că toată lumea se confruntă cu aceleaşi probleme de sănătate?

— Somn am eu! Liniştea îmi lipseşte! Am ajuns devreme la sediu şi am aflat că s-a primit un apel urgent. Amantul sirenei, Giordano Mantini, a fost găsit împuşcat în cap şi în inimă în propria locuință. L-a descoperit femeia care îi făcea curățenie de trei ori pe săptămână. În jurul lui zice că sunt o mulțime de pietre, posibil diamante, dar mexicanca nu se pricepe la aşa ceva.

— Nu mai spune!

— Chiar aşa! Eu ce fac? Îmi continui pânda sau vin la locul faptei? Căpitanul a zis să decideți voi ordinea priorităților.

După o secundă de concentrare, detectivul răspunse:

— Supraveghează-i în continuare pe mafioți. Acum este nevoie mai mult decât oricând să ştim fiecare mişcare a lor.

— Perfect!

— „Specialistul" a aflat vestea morții lui Mantini?

— O echipă condusă de criminalistul Benett a şi plecat într-acolo.

— Bun. Ştii ce te mai rog? Interesează-te cui aparține iahtul ce era ancorat în larg aproape de locul în care, chipurile, s-a înecat James Springfield.

Între timp apăruse şi Jane în pragul sufrageriei, frecându-se somnoroasă la ochi. Simțind că Steve ezită, Eric adăugă:

— Vasul de grilajul căruia a fost găsită agățată brățara de aur a reporterului.

— Aha! Acum mi-am amintit. Vă caut eu mai târziu.

— Bătrâne, de fapt ne interesează doar dacă proprietarul este sau nu de origine italiană.

— OK.

— Sună-ne şi în cazul în care frații Mantini fac vreo mişcare neobişnuită!

— Cum îl lichidăm pe Adriano Carucci? — îşi întrebă Vittorio fratele.

— Îi facem o vizită la domiciliu. E destul de devreme, nu cred să fi plecat.

Era abia ora 07:00, iar directorul de vânzări-cumpărări al casei de licitații Spaceland House îşi bea liniştit cafeaua în biroul său de acasă. Nu avea ce să i se întâmple pentru că divulgase nişte nume, dând dovadă de indiscreție. Nu avusese încotro; oricine putea înțelege acest lucru. Adriano Carucci se simțea cu conştiința împăcată.

Acest lucru nu era valabil şi în accepțiunea fraților Mantini, pentru care Omerta[2] — legea tăcerii — era un principiu de viață şi de onoare.

---

[2] Nota Editurii electronice Equinox: *Omerta* este regula sau codul care interzice transmiterea sau divulgarea informațiilor referitoare la anumite activități, în special cele despre activitățile de crimă organizata.
Etimologie: cuvantul „*Omerta*" s-a născut în Italia, probabil din alterarea dialectică a cuvintelor umil, umilință, modestie din latinescul „humilits" (smerenie). Altă teorie atribuie cuvântului origine spaniolă — hombredad — cu sensul de „virilitate", in combinație cu unul sicilian „Omu" — „pentru om".
Omerta este o atitudine, cunoscută în zonele din sudul Italiei, cum ar fi Sicilia, Calabria şi Campania, unde organizațiilor criminale (Mafia, 'Ndrangheta şi Camorra) sunt foarte puternice.

Sunară la uşă şi le deschise chiar fiica lui Carucci, pe nume Gabriella. Fără a spune vreo vorbă, Vittorio îi repezi un pumn în bărbie, care o ciulea instantaneu pe biata fată. Pentru a se asigura că efectul loviturii sale este cel scontat, italianul se aplecă deasupra ei şi o studie cu atenție. Fata nu mai mişca.

În acest timp, Luigi Mantini începu să-l caute pe stăpânul casei. Deodată, se auzi vocea acestuia dintr-una din camere:

— Gaby, s-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat, jigodie ce eşti! — vorbi mafiotul crispat, năpustindu-se în biroul stăpânului casei şi amenințându-l cu pistolul.

Victorio îşi depăşi fratele, cu pumnalul în mână, îndreptându-se amenințător spre Carucci.

— De ce ne-ai dat de gol, porcule?

— N-am avut încotro, începu bărbatul să se bâlbâie. Vă rog să înțelegeți! Vă pot explica totul!

Din nefericire pentru el, Vittorio, ca şi fratele său, nu era capabil să mai accepte vreo explicație. Pumnalul se înfipse cu un zgomot surd în pieptul directorului, după care îşi reluă orbeşte incursiunile ucigaşe în corpul victimei. Carucci se prăbuşi urlând pe covor, într-un lac de sânge. În acel moment, Luigi îşi vârî pistolul în toc, scoase o piatră de dimensiuni potrivite din buzunar şi o îndesă în gura mortului.

— Aşa pățesc cei care nu îşi țin gura şi trădează, mai zise mafiotul, scuipând pe proaspătul cadavru.

Fiind atât de concentrați asupra faptei lor, asasinii nu o văzură pe servitoarea de culoare, care urmărise întreaga scenă prin crăpătura uşii, iar mai apoi se ascunsese îngrozită sub scările interioare ale locuinței.

CAPITOLUL 13

— Eric, ai avut dreptate! Iahtul aparține unui italian get-beget, care se află în concediu pe Coasta Californiană, împreună cu soția şi fiica lui de 18 ani. Ambarcațiunea încă este staționată în acel loc, iar proprietarul nu dă semne că ar vrea să ridice ancora prea curând.

— Nu eu am avut dreptate! Jane a ghicit chestia asta cu ajutorul intuiției ei feminine. Ce părere ai despre treaba asta?

— Că mai ai de dat o bere.

— Crezi că nu ştiam? Numai bere am visat toată noaptea. Despre frații Mantini îmi mai spui ceva?

— Au venit la firmă ca de obicei, la ora 08:00. Nimic suspect.

— Bine, bătrâne. Stai cu ochii pe ei! Salutare!

Jane veni complet echipată în sufragerie, cu două căni de cafea aburindă în mâini.

— Este că nu m-am înşelat?

— Da. Hai să facem o plimbare pe ocean! Pe urmă dăm o fugă la sediu, ca să vedem dacă s-a aflat ceva interesant la autopsia lui Giordano Mantini.

— Mergem pe iaht fără mandat?

— La ce ne trebuie? Noi vrem doar să schimbăm câteva cuvinte cu proprietarul vasului, nimic altceva. Iar pentru vorbe, semnătura procurorului nu este necesară.

— Ai dreptate!

Peste o oră, detectivii se aflau în apropierea locului în care dispăruse reporterul Springfield. Mai precis, la o oarecare distanță, acolo unde se afla un mic port pentru acostarea ambarcațiunilor uşoare. Dar a găsi o barcă pentru a-i transporta la iaht se dovedi o mare aventură. În cele din urmă, polițiştii se văzură nevoiți să închirieze o mică şalupă cu 100 dolari.

— Crezi că şefu' ne va deconta plimbarea pe apele Pacificului?

— Doar dacă punem mâna pe criminal sau pe criminali, băiete. Aşa că ascute-ți simțurile de copoi, daca vrei să mai vezi banii înapoi. Taci, că am început să vorbesc în versuri!

— O fi de la soarele dimineții sau de la berea de aseară.

— Mai ştii?!

Şalupa condusă cu destulă stângăcie de Eric se apropia vertiginos de iahtul ce părea nou-nouț. Văzându-i apropiindu-se, o creatură superbă care se afla la bord le făcea de zor cu mâna.

— Trebuie să fie fiica macaronarului, îşi dădu cu părerea detectivul, plin de speranță.

— Iar te uiți după minore, căpcăunule!

— Ce minoră? N-ai auzit că are 18 ani? În Italia asta e vârsta majoratului. Ca să fiu sincer, peste vreo trei ani... e bună şi-acum!

Bărbatul opri motorul din timp, pentru a nu se izbi de coca ambarcațiunii şi manevră cârma şalupei, astfel încât să ajungă la scările de acces. Când se opri destul de aproape de acestea, un bărbat matur se postă lângă fată, petrecând-o pe după umeri.

— Bună ziua! — țipă Jane pentru a se face auzită. Căpitanul ne acordă permisiunea de a urca la bord? — adoptă ea un limbaj marinăresc.

— În ce scop? — întrebă italianul într-o engleză greoaie, bolovănoasă.

— Suntem detectivii Jane Heron şi Eric Black de la Poliția Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale" şi am vrea să vă punem câteva întrebări în legătură cu misterioasa dispariție a bărbatului care se zice că s-a înecat în apropiere. Nu vă răpim prea mult timp.

— Dar am spus tot ceea ce ştiam polițiştilor. Nu mai am ce adăuga.

— Am avea nevoie de câteva răspunsuri suplimentare. Putem urca la bord?

— Aveți mandat?

— Nu ne-am gândit că este necesar pentru câteva întrebări nevinovate.

— Nu? Atunci luați legătura cu avocatul meu. De-aia îi plătesc o grămadă de bani. Vă dau cartea lui de vizită.

Zicând acestea pe un ton care nu admitea replică, proprietarul iahtului coborî pe scară câteva trepte şi îi întinse polițistei o bucățică de carton. Jane o luă, oferindu-i cartea ei de vizită, pe care erau trecute şi numerele de telefon ale lui Eric. înainte ca detectivul să pornească motorul, Jane mai spuse:

— Îmi pare rău că nu ne-am putut înțelege! Sper să ne întâlnim şi în alte circumstanțe!

— Adică?

— Adică noi sus şi dumneavoastră jos, zise Jane nervoasă. Cât mai jos posibil, dacă se va putea. Porneşte vaporul, colega!

Eric îşi dezlipi cu greu privirea de la pieptul opulent al tinerei navigatoare şi făcu ceea ce i se ceruse. Fata îi zâmbi fără niciun fel de pudoare, până când el nu îi mai putu distinge drăgălaşele trăsături ale chipului. Bună bucățică! — îşi zise bărbatul încântat, în vreme ce partenera lui dăduse drumul la o serie de înjurături de îți era mai mare dragul...

Nici nu intrară bine în sediul diviziei, că secretara Metanie îi şi interpelă:

— Şefu' vă aşteaptă la el! Voiam să vă telefonez; e ceva urgent!

— Atunci spune-i că am venit! — i se adresă Jane.

Auzindu-le vocile pe hol, căpitanul Corky West ieşi în întâmpinarea lor. Era negru de supărare.

— Intrați!

Eric se dădu la o parte pentru a-i face loc partenerei lui să intre prima, după care o urmă tiptil, ca să nu-şi enerveze şeful încă de la început.

— Ați aflat că amantul Tamarei Ralphs, americanul de origine italiană Giordano Mantini, a fost găsit împuşcat mortal în propria locuință?

— Da, ne-a sunat sergentul Mann ceva mai devreme.

— Mai avem un cadavru. Acum cinci minute am fost anunțat.

— Despre cine e vorba?

— Despre unul dintre patronii casei de licitații Spaceland House, pe nume Adriano Carucci. Tot un american de origine italiană. Curios, nu?

— Cel care ne-a furnizat informațiile despre cumpărătorul şi vânzătorii celor două bijuterii? — se miră Jane pe bună dreptate.

— Chiar el! A telefonat fiica lui, anunțându-ne tragedia. Zicea că i-a văzut foarte bine pe cei doi mafioți. În acest caz avem de-a face cu o răzbunare. Ați auzit de Omerta?

— Legea tăcerii? Cum să nu! — se arătă Eric foarte bine informat. De obicei, cadavrelor li se introduce o piatră în gură în mod sugestiv.

— Aşa s-a şi întâmplat. Gabriella Carucci susține că în gura victimei se află o piatră năclăită cu sânge şi salivă. N-a îndrăznit să i-o scoată.

— A fost de față la asasinarea tatălui ei?

— Ea nu, căci a zăcut leşinată după ce a fost lovită de unul dintre criminali. Dar o servitoare a asistat la întreaga scenă. Biata femeie, fiind ceva mai în vârstă, se află încă în stare de şoc.

— Atunci să zburăm şi noi până acolo, poate aflăm ceva în plus, fu de părere Jane. Apropo, dimineață am încercat să stăm de vorbă cu proprietarul iahtului de care s-a agățat brățara de aur a reporterului James Springfield. Ştiți ce am pățit?

— Ce?

— Nici măcar nu ne-a permis să urcăm la bord fără mandat. Zicea că a declarat tot ce ştia cu ocazia primelor cercetări, iar dacă mai avem nevoie de alte informații, să luăm legătura cu avocatul lui.

— Credeți că are ceva de ascuns sau este doar rău intenționat?

— Şi una şi alta, după părerea mea, aprecie Jane răutăcioasă. Tare aş mai vrea să-l văd băgat la apă pe acest macaronar dubios.

— Bine, vorbim mai târziu! Acum mergeți la locuința familiei Carucci! Adresa o luați de la secretara Melanie Pullman.

— OK, *boss*!

Detectivii ieşiră în linişte din biroul căpitanului, spre surprinderea celorlalți colegi, care se aşteptau să-l audă pe West urlând la ei. De astă dată fură frustrați de spectacol.

— Jane, situația se împute pe zi ce trece. Plouă cu cadavre în jurul nostru.

— Ai dreptate! Dacă nu reuşim să facem câteva arestări, ăştia se omoară între ei şi nu vom mai avea pe cine trimite în fața judecătorului.

— Başca faptul că nu vom afla niciodată adevărul!.

— Aşa e! Trebuie să ne grăbim, altfel directorul Tillman ne va scoate la pensie sau, în cel mai bun caz, ne va pune pe linie moartă.

Cu girofarul aplicat pe capota maşinii, Eric conducea în viteză spre adresa ultimei victime. Niciunul dintre detectivi nu scotea vreo vorbă, încercând să scormonească în minte indicii care îi scăpaseră până atunci. Afacerea era mai încurcată ca un nod gordian.

Luxul ce putea fi observat încă de la intrarea pe proprietatea familiei dovedea că directorul de vânzări-cumpărări al casei de licitații de pe San Diego Avenue nu o dusese deloc rău cu banii. Grădina era bine întreținută, casa fusese zugrăvită de curând, iar aleile sclipeau de curățenie. Un Mercedes CL 600 nou-nouț aştepta în fața garajului să fie scos la plimbare.

— Eric, îți spun eu că ne-am greşit vocația! Milionari trebuia să ne facem!

Detectivul parcă Fordul primăriei alături de cele câteva maşini ale poliției şi coborî, aprinzându-şi o țigaretă Camel fără filtru. Coborî şi Jane, care-şi întrebă coechipierul:

— Căpitanul ne-a spus cum a fost ucis Carucci, că eu nu-mi mai amintesc?

— A omis, dar vom vedea îndată.

În camera de primire a oaspeților, o tânără domnişoară plângea cu capul în piept, fiind consolată de o polițistă în uniformă. Ceva mai încolo, pe un scaun, o femeie mai în vârstă stătea nemişcată, cu privirea ațintită în gol. Probabil că era servitoarea ce asistase la odiosul omor.

Detectivii intrară fără zgomot în biroul directorului şi văzură trupul răstignit al acestuia zăcând într-o baltă de sânge. Avea o piatră îndesată în gură. Apoi îl zăriră şi pe criminalistul Brian Benett, cu care schimbară câteva cuvinte pe un ton scăzut.

— Din câte îmi dau seama, victima a fost ucisă cu un pumnal sau cu o armă asemănătoare, i se adresă Eric întrebător.

— Este perfect adevărat, colega! Acest bărbat a primit pe puțin 15 lovituri, mai mult de jumătate dintre acestea fiind mortale.

— Ceva amprente?

— Sunt, însă nu cred că aparțin asasinilor. Din spusele martorelor, întreaga grozăvie nu a durat mai mult de două minute. Criminalii nici n-au avut timp să lase urme.

— Ai aflat pe la ce oră a avut loc execuția? — îl întrebă Jane.

— Din spusele fiicei lui, Gaby, între 07:00 şi 07:05.

— Eric, eu încerc să stau de vorbă cu menajera. Vezi dacă poți afla mai multe de la Gaby Carucci, dar nu o stresa prea tare. Şi aşa este destul de afectată de cele întâmplate.

— De acord!

Detectivul se apropie de fata ce plângea liniştit sub supravegherea polițistei, îşi trase un scaun şi se aşeză în fața ei.

— Îmi pare rău de cele întâmplate! Vă rog să primiți condoleanțele mele!

— Mulțumesc! — zise fata, ridicând o privire întrebătoare spre el.

— Sunt detectivul Eric Black, de la Poliția Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”. Poftiți cartea mea de vizită.

Şi cum Gaby tăcea în continuare, polițistul vorbi din nou:

— Îmi puteți spune în două cuvinte cum s-a întâmplat?

— Simplu şi macabru. A sunat cineva la uşă şi m-am dus eu să deschid. Erau doi bărbați în jur de 50 de ani. N-au spus absolut nimic, unul dintre ei m-a lovit în bărbie şi am leşinat. Mi-am revenit fiind zgâlțâită şi stropită cu apă de

menajera noastră, arătă ea spre femeia care şedea pe un scaun din apropiere, cu privirea ațintită în gol. Apoi am telefonat la poliție.

— Am înțeles că i-ați putea recunoaşte pe asasini.

— Dacă i-aş vedea!...

Eric scoase fotografiile fraților Mantini din buzunar, iar Gaby exclamă imediat:

— Ei sunt! Nu am nici cel mai mic dubiu.

— Cam asta ar fi tot. Vă mulțumesc pentru efortul depus, domnişoară!

Detectivul se ridică, îndreptându-se spre colega lui, care încerca să stea de vorbă cu menajera.

— Cum merge?

— N-am reuşit să scot nicio vorbă de la ea. Trebuie dusă de urgență la spital pentru un examen psihiatric. Până atunci, nişte calmante nu i-ar strica deloc.

— Am o idee! — zise Eric şi-i puse femeii cele două poze în față.

Aceasta le privi câteva secunde, după care deschise gura pentru a țipa, însă din gâtlejul ei nu răzbătu niciun sunet. Groaza de pe chipul menajerei era, totuşi, elocventă şi ea îi recunoscuse pe criminalii stăpânului ucis cu bestialitate.

Nu mai avea niciun rost să zăbovească în locuința familiei îndoliate. Era mult mai util să se întoarcă degrabă la sediu, pentru a stabili împreună cu boss-ul ce aveau de făcut în continuare. Pe drum, Jane îl sună pe căpitanul West.

— Domnule, martorele i-au recunoscut pe asasini. Sunt frații Mantini, care se află sub supravegherea sergentului Mann. Ce credeți că ar trebui să facem?

— Unde vă aflați?

— În drum spre sediu. Ajungem în circa 15 minute.

— OK. Vă aştept în biroul meu!

La termenul stabilit, detectivii intrară în bârlogul căpitanului fără a mai fi anunțați. Înăuntru se afla şi directorul Poliției Los Angeles, Larry Tillman, care răsfoia încruntat un dosar voluminos.

— Am auzit că, pe oriunde ați trecut, ați lăsat cadavre în urma voastră.

Cei doi se foiră stingheriți pe scaunele pe care fuseseră invitați să se aşeze.

E absurd! — îşi zise Jane în sinea ei, încruntându-se. Țara arde şi baba se piaptănă! Noi, săracii, habar n-avem cum ar fi mai bine să procedăm de aici înainte, iar şefului cel mare îi arde de critică. De parcă de asta avem noi chef acum...

— Dar nici n-am scos pistoalele din toc, domnule director! — se dezvinovăți Eric Black, făcând pe supăratul. Vă dau cuvântul meu!

— Bine, bine! Pentru altceva am venit eu aici. Ca să vedem ce avem de făcut în continuare. Voi cum ați sugera să procedăm?

— Să-i arestăm pe macaronari cât mai urgent posibil, bineînțeles!

— Avem suficiente probe împotriva lor?

— Eu zic că declarațiile celor două martore ajung pentru a-i trimite după gratii pentru tot restul zilelor, îşi dădu Jane cu părerea.

— Nu se poate să nu mai găsim noi şi alte probe în urma interogatoriilor, adăugă detectivul Eric Black bombându-şi pieptul.

— Aveți dreptate! Ceva însă nu se leagă. Cine l-a ucis pe reporter?

— Poate că tot frații Mantini.

— Şi-atunci, rolul vărului Giordano Mantini în această mârşăvie de proporții care ar fi? — întrebă directorul Larry Tillman.

— Dacă ne faceți rost de un mandat pentru percheziționarea iahtului aflat în larg, s-ar putea să aflăm, insistă Jane Heron.

— Bine, aşa vom proceda! Căpitane, preia conducerea!

— OK.! Vedeți ce puteți scoate de la italianul acela îngâmfat, întoarceți-i barca cu susul în jos şi pe urmă ne întâlnim cu toții la sediul firmei fraților Mantini, la ora 11:00 fix. Aveți grijă ca sergentul Mann să fie prevenit între timp şi să-i fie trimişi opt polițişti civili ca întăriri. Ar fi culmea ca mafioții să dispară chiar acum, la final, şi să alergăm după ei prin toată țara!

— Am înțeles!

— Veniți cu mine la procuror ca să vă fac rost de mandat, le mai spuse directorul Larry Tillman, în vreme ce se pregătea de plecare.

Ridicându-se de pe scaun, Eric deschise gura cu gândul de a cere bani pentru şalupă, însă un cot primit în stomac de la Jane îl făcu să-şi înghită vorbele. Aşa că îl urmă în tăcere pe directorul Poliției Los Angeles, care ajunsese deja lângă biroul secretarei, Melanie.

Peste zece minute, detectivii se aflau în drum spre Long Beach. Jane ținea triumfătoare în mână mandatul de percheziție, pe care semnătura procurorului nici nu se uscase bine. Îi va arăta ea acelui arogant de mâncător de broaşte, nicio grijă...

CAPITOLUL 14

— Oare n-am greşit, frăţioare, că am lăsat-o în viaţă pe fata care ne-a deschis uşa? — îl întrebă destul de neliniştit Vittorio pe Luigi.

— Nu cred. Ai lovit-o atât de fulgerător, încât n-a apucat nici măcar să ne numere.

— Aşa să fie!

— Dacă ne vedea, acum eram arestaţi, nu crezi?

— S-ar putea să ai dreptate. Bine ar fi!

— După cum poţi observa, zise Luigi îndreptându-se spre fereastră, acelaşi bărbat ne supraveghează din maşina poliţiei. Cel puţin ar fi întărit paza, dacă ar fi aflat ceva.

— Eu mă gândeam că, având dolarii pe care i-am obţinut de la iubitul nostru văr, am putea pleca din ţară definitiv. Ne-am pierde urma pe undeva prin America de Sud, iar după câţiva ani ne-am putea întoarce liniştiţi în Italia. Ce zici, n-ar fi o alegere bună?

— Zic că nu-i o idee prea strălucită din partea ta. Ai uitat câte afaceri avem în derulare? Dacă ne lăsăm baltă partenerii de afaceri, despre care ştii că nu prea au scrupule, or să ne caute şi în gaură de şarpe. Te asigur că aceştia sunt mult mai periculoşi decât câţiva poliţişti impotenţi.

— Ai perfectă dreptate, însă eu n-aş vrea să stau după gratii tot restul vieţii, Luigi. Mai bine mor! După ce-am muncit atâţia ani, vreau să-mi trăiesc bătrâneţea în Sardinia, la umbra portocalilor. Aş fi dispus să fac orice pentru ca acest vis să mi se îndeplinească.

— Lasă, că mai vedem noi, frate! Nu intra în panică, fiindcă nu este cazul. O rezolvăm noi într-un fel. Atâta timp cât suntem împreună, nu avem de ce ne teme.

Vittorio Mantini îşi aprinse o ţigară, aşezându-se, sfârşit, într-un fotoliu din piele. Nu aşa îşi imaginase el că va ieşi din afaceri! Îmbătrânise înainte de vreme şi avea nevoie de odihnă. Trebuia să termine odată pentru totdeauna cu murdării de genul celor cu care se ocupase toată viaţa. Altfel spus, pe Vittorio Mantini începuseră să-l încerce remuşcările.

— E rândul tău să plăteşti barca, Jane! Eu oricum nu mai am decât 15 dolari.

— Nu trebuie să-ţi mai spun că eşti un nesuferit incurabil. Ştii foarte bine asta, nu-i aşa?

— Eu te-am pus să nu mă laşi să cer bani directorului?

— Mai bine te-ai gândi cum îl abordăm pe greţosul ăsta de macaronar!

Şi Eric se gândi profund, însă nu-i veni nicio idee mai acătării în minte.

Între timp se apropiaseră de iaht, iar fata italianului, care auzise zgomotul şalupei, se prezentă din nou la post, în capul scărilor de acces pe punte.

— Eşti fiica proprietarului ambarcaţiunii? — vru să ştie poliţistul.

— Da, domnule! Mă numesc Clara şi am 18 ani împliniți, răspunse fata cu bunăvoință, vorbind o engleză mult mai curată decât cea a părintelui său.

— Tatăl tău este la bord? — mai întrebă detectivul, care începu, tacticos, să urce scara ce ducea pe punte, umflându-şi în acelaşi timp pectoralii.

— Nu, a plecat cu o şalupă pentru nişte cumpărături, dar mi-a spus că se întoarce curând. Vreți să-l aşteptați? Vă pot servi cu o cafea sau o băutură rece până atunci, se arătă ea ospitalieră.

— După cum vezi — interveni Jane țâfnoasă — ne-am întors cu un mandat de percheziție. Înainte de a vă întoarce ambarcațiunea pe dos, aş vrea să ne răspunzi la câteva întrebări. Asta în cazul că nu ne vei trimite şi tu la un avocat. Dacă vei proceda aşa, te vom conduce la sediul Poliției Los Angeles, ca să nu-l mai căutăm noi pe avocat. Va veni el acolo, eventual însoțit de tatăl tău.

— De fapt, ce vreți de la noi? — păru Clara ceva mai cooperantă decât părintele ei după aceste amenințări. Eu chiar că n-am nimic de ascuns.

— Să ne spui dacă îi cunoşti pe aceşti doi inşi? — o întrebă Eric cu blândețe, arătându-i fotografiile fraților Mantini. Lasă, Jane, că vorbesc eu cu ea!

Fata luă pozele, le privi câte două secunde pe fiecare şi zise:

— Eu nu-i cunosc personal, doar i-am văzut fugitiv de două ori, însă tata îi ştie.

— Da? Interesant!

— Sunt nişte cunoscuți mai vechi, față de care el avea o obligație ce trebuia onorată.

— V-au cerut ceva anume?

— Ne-au rugat să le punem iahtul la dispoziție timp de o zi şi jumătate pentru pescuit subacvatic.

— Iar tatăl tău a acceptat, nu-i aşa?

— V-am spus că nu-i putea refuza din cauza acelei obligații. În plus, ei au plătit totul în locul nostru: camera noastră de la hotel, mesele şi câteva mici cumpărături pe care le-am făcut eu. Au fost foarte amabili şi deosebit de bucuroşi că nu au fost refuzați.

— Îți aduci aminte în ce zi ați stat la mal, tu şi tatăl tău?

— În ziua dispariției misterioase a bărbatului aceluia. Credeți că există vreo legătură între...?

— Cine ştie?! — o întrerupse Eric misterios.

— Ai văzut că n-a fost atât de greu? — vorbi Jane pe un ton mai amabil, pentru a-i distrage atenția de la întrebarea pe care o formulase. Dacă tatăl tău ar fi procedat la fel ca tine, ne-ar fi scutit de un drum şi nu ar fi atras suspiciuni asupra lui din partea poliției.

— Îmi pare rău!

— N-ai de ce, o linişti Eric părinteşte. Avem părinții pe care ni i-a dat Dumnezeu, nu pe cei pe care i-am vrea noi. E o regulă!

— Să ştiți că tatăl meu este un om foarte bun, însă...

— Se mai scoală câteodată cu fața la cearşaf, nu-i aşa? — o întrerupse Eric.

— Într-adevăr!

— Cât mai stați în apropierea coastei californiene?

— Vreo două, trei zile. De ce?

— Aşa, am vrut să ştiu şi eu, răspunse detectivul cu subînțeles. Poate ne mai vedem!

— Cine ştie?! Mie mi-ar plăcea!

— Îți urez o zi plăcută!

— Şi eu dumneavoastră. Ajunşi în barcă, Eric îi zise lui Jane:

— Povestea începe să se lege, după câte mi se pare.

— Într-adevăr. Ce alte motive ar fi avut frații Mantini să închirieze iahtul, dacă nu răpirea reporterului James Springfield şi eliminarea lui? Probabil că, după ce sirena l-a înecat, sub apă l-a aşteptat un scafandru cu un tub de oxigen de rezervă, târându-l până la iaht. Apoi l-au transportat în taină la mal şi l-au torturat pentru a obține informații de la el.

— N-ar fi exclus!

Mai aveau puțin până la mal. Fiecare se gândea la ale lui.

Jane îşi închipuia cum se va distra împreună cu agentul special al FBI, Georges Scotty, în vila acestuia de pe plaja din Miami. Dacă îi va plăcea prea mult, va renunța la el imediat după aceea, căci n-avea de gând să îşi pună pirostriile. Nu încă.

Eric îşi imagină trupul nud al tinerei cu care abia stătuse de vorbă, dar pe care o dezbrăcase din priviri. Ce s-ar mai fi jucat cu această ființă proaspătă, debordând de tinerețe!

Din nefericire pentru aceste gânduri erotice care îi încercau, detectivii se aflau în ziua cea mare. Urmau să aresteze doi mafioți notorii şi nu era timp pentru distracții deocheate. Poliția şi procuratura aveau suficiente motive ca să-i trimită în instanță pe frații Mantini, însă mecanismul tuturor fărădelegilor petrecute în ultimele şase luni nu fusese total demontat. Mai era destul de lucru.

La ora 10:45, detectivii ajunseră pe strada unde se afla sediul firmei L & V Ltd. Dintr-un semn discret transmis de Mann înțeleseră că totul era în regulă. Numeroşi polițişti se aflau la posturile dinainte stabilite, inclusiv căpitanul West, care nu se îndurase să rămână în birou cu ocazia acestei acțiuni. El se afla într-un bistro din apropiere, cu o ceaşcă de cafea în față şi un hamburger de pui.

— Ia te uită! — se miră Jane. Şefu' s-a apucat iar de băut cafea.

— Aiurea! Ce fel de polițistă mai eşti şi tu, dragă Jane? — o luă Eric în râs. Nu vezi acadeaua din colțul gurii lui? Precis că în ceaşcă este ori ceai ori apă minerală. Ți-ai cam pierdut spiritul de observație de când locuieşti într-o vilă din Long Beach şi circuli cu Fordul Mondeo al primăriei!

— Numai de tachinările tale n-aveam eu chef acum, imposibilule! Hai mai bine să vorbim cu el!

Adoptând o atitudine cât se poate de familiară, ca să nu bată la ochi, Jane se aşează în stânga căpitanului, surâzându-i bucuroasă, iar Eric vizavi. Comandară cafele, apă minerală şi câte un hot-dog. Între două zâmbete prefăcute, polițiştii începură o discuție foarte animată în realitate, însă pe un ton scăzut.

— Fraţii Mantini au închiriat iahtul în ziua dispariţiei reporterului, chipurile pentru pescuit subacvatic, zise Jane. Nu cred că proprietarul ambarcaţiunii are vreo legătură cu crimele săvârşite. Din păcate...

— Nici eu, se grăbi Eric să-şi facă cunoscută opinia.

— Bun. Acum să vedem cum acţionăm, vorbi căpitanul Corky West. Vreţi să solicit directorului Tillman nişte trupe speciale SWAT?

— Nu cred că avem nevoie de ajutor. Am eu o idee, se oferi Jane să rezolve problema.

— Spune!

— Intru în firmă cu detectivul Black la braţ, iar la două minute în spatele nostru vom fi urmaţi de alţi doi poliţişti. Ceilalţi vor încercui imobilul, astfel încât nimeni să nu poată scăpa cu fuga.

— Şi ce veţi face înăuntru?

— Eu ştiu? — ridică Jane din umeri. Ca de obicei, vom improviza. Să nu-mi spuneţi că n-aveţi încredere în noi, căci îmi dau demisia pe loc şi mă fac milionară! — râse poliţista, de astă dată într-un mod cât se poate de natural, fără a mai fi forţată de împrejurări.

— OK. Pare un plan simplu şi bun. Intraţi în clădire fix la ora 11:00! — ordonă căpitanul, scoţând de sub haină un mic aparat de emisie-recepţie, pentru a anunţa ora stabilită tuturor poliţiştilor.

Apoi împărţi sarcini întregii echipe de supraveghere, desemnându-i pe cei care urmau să-i secondeze pe detectivii Heron şi Black în imobil.

CAPITOLUL 15

— Frățioare, nu ți se pare că strada noastră este mai animată ca de obicei în această zi? — zise Vittorio Mantini îngrijorat.

— Nu, răspunse Luigi, după ce privi câteva clipe pe fereastră. În afară de prezența maşinii poliției, nimic nu mă deranjează.

— Nu crezi că ar fi mai bine să dispărem măcar într-un alt oraş, dacă nu în altă țară?

— Nu cred şi ar fi bine să încetezi cu aceste temeri nejustificate! Mă tracasezi inutil.

Pentru a nu ştiu câta oară în acea zi, Vittorio Mantini încercă să se calmeze, aprinzându-şi o nouă țigară şi constatând că fumase deja un pachet de dimineață şi până atunci. În mod cert, nu se simțea în apele lui. O presimțire nefastă îi dădea târcoale nemiloasă, fără a-l slăbi vreo clipă.

În acel moment intră secretara, după ce bătu politicoasă la uşă.

— Domnilor, o tânără pereche vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Este vorba despre o tranzacție, din câte am înțeles. Ce să fac?

— Spune-le să intre peste un minut. Secretara ieşi pe vârfuri, închizând cu grijă uşa în urma ei.

— Ți-am spus eu că dăm de dracu'! — începu Vittorio să vocifereze.

— Taci o dată din gură şi nu te speria înainte ca acest lucru să fie necesar! — îl apostrofă Luigi, scoțându-şi pistolul din toc şi verificându-i încărcătura. Vom trăi şi vom vedea ce se va întâmpla!

— Dacă vom trăi! — şopti fratele lui mai mult pentru sine, incapabil să se ridice din fotoliul în care se tolănise ceva mai devreme.

— Bună ziua, domnilor! — rosti Eric, intrând în biroul italienilor secondat de partenera lui.

În afara secretarei, în sediul firmei L & V Ltd. nu se mai afla nimeni. Jane îşi consultă cu discreție ceasul. Trebuia să mai treacă un minut până la sosirea celei de-a doua echipe de polițişti.

Bună ziua, luați loc! — îi invită Luigi, scrutându-i insistent, în vreme ce Vittorio le urmărea orice mişcare ca o panteră pregătită să atace. Despre ce este vorba?

— Am vrea să facem o afacere împreună. Una deosebit de profitabilă pentru ambele părți, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Şi cum ați ajuns la noi?

— Mi-ați fost recomandați de către un prieten comun.

— Ne-ați putea spune şi nouă numele acestuia?

Lui Eric îi veni ca prin minune în minte ideea salvatoare. Sau cel puțin aşa credea el.

— Bineînțeles! Giordano Mantini.

În acel moment se auziră voci ce proveneau din biroul secretarei. Fără să mai stea pe gânduri, Jane scoase de sub taiorul pe care-l purta pistolul Walter, calibrul 9 mm P.A.K., model PP, îl armă şi îl îndreptă spre Luigi Mantini, spunând:

— În numele legii, sunteți arestați! Puteți păstra tăcerea şi aveți dreptul la un avocat. În caz că vorbiți, datele furnizate pot fi folosite împotriva dumneavoastră la proces.

Apoi scoase şi o pereche de cătuşe, făcând doi paşi spre Luigi.

Concomitent, detectivul Black se întoarse cu spatele şi, cu propriul pistol în mână, îl luă în vizor pe Vittorio Mantini.

Deznădăjduit, acesta se afundă mai mult în fotoliul său, abandonând orice formă de protest. Era conştient că i se înfundase.

Luigi fu surprins în primă fază de formula standard folosită de femeia din fața sa, după care începu să zâmbească forțat:

— Este o glumă, nu-i aşa?

În acel moment, Jane văzu pistolul din mâna lui. Nu ezită nicio secundă. Azvârli cătuşele în fața italianului, făcu încă doi paşi spre el şi, fără pic de milă, îl lovi de două ori cu țeava pistolului în maxilar. În clipa în care îl imobiliza, în birou dădură buzna ceilalți doi polițişti cu armele pregătite.

— Nicio mişcare! — urlă primul dintre aceştia. Dezmeticindu-se după loviturile primite, ochii lui Luigi căutau disperați împrejur. Dar scăparea nu avea de unde veni. Fratele lui se afla sub amenințarea altei arme şi nu făcea niciun gest pentru a se salva. Luigi Mantini scăpase pistolul, aşa că nici el nu mai era în stare să se apere. Totul era pierdut, realiză el în acel moment. În ciuda acestui fapt, în vreme ce i se puneau cătuşele, începu să protesteze:

— Ce înseamnă asta? Este o înscenare! Am să vă dau în judecată pe toți pentru nerespectarea procedurii de arestare.

— Da? — se miră Jane. Şi care ar fi motivul?

— Nu v-ați prezentat înainte de a scoate armele.

Jane căzu pe gânduri. Mafiotul avea dreptate. Noroc că lui Eric îi veni o idee strălucită.

— Poliția! Detectivii Eric Black şi Jane Heron de la Poliția Los Angeles!

— Ha, ha, ha! — râse Luigi fals. Ați spus formula magică abia la sfârşit.

— Da? Cine zice asta? Eu şi colegii mei suntem siguri că am rostit-o încă de la început.

— Ticăloşilor! — mai apucă macaronarul să scuipe printre dinți, înainte de a fi înşfăcat şi percheziționat de alți polițişti care pătrunseseră în încăpere.

Acelaşi tratament îi fu aplicat şi fratelui său, dar acesta nu opunea nici cea mai mică rezistență.

— Vă felicit sincer pentru operațiunea reuşită, însă greul situației poate de-abia acum începe, spuse directorul Tillman pe un ton grav.

Biroul căpitanului Corky West era înțesat de polițiști. Înăuntru se aflau doar câțiva dintre cei care participaseră la prinderea periculoşilor mafioți.

Ce-o vrea să spună directorul? — se întrebă Jane curioasă. Spre deosebire de ea, Eric îşi exprimă nedumerirea cu voce tare:

— Noi credem că, dacă am pus mâna pe criminali, afacerea s-a încheiat.

— Şi ce vor trece în dosarele lor? — întrebă Corky West. Doar faptul că l-au ucis pe Adriano Carucci? Pentru moartea acestuia fiți siguri că nu vor face atâta puşcărie câtă merită.

— Aveți dreptate!

— Căpitane, formează o echipă care să se ocupe de interogarea fraților Mantini şi alta pentru verificarea informațiilor obținute de la ei! — ordonă directorul. Poate avem noroc şi îşi mărturisesc faptele. Mafioții au cerut avocați?

— Doar Luigi Mantini, răspunse căpitanul West. Celălalt s-a mulțumit cu un avocat din oficiu. Vă dați seama că n-a procedat aşa din lipsa banilor.

— Dar din ce cauză? — întrebă directorul?

— Deocamdată nu pot să-mi dau seama.

— Poate e dispus să colaboreze cu noi, formulă Jane Heron o părere optimistă. Aş vrea să stau eu de vorbă cu Vittorio Mantini, dacă se poate.

— De ce nu? — se arătă de acord Corky West.

— Bine ar fi să-l facem pe unul dintre frați să vorbească! — zise Tillman. Declarațiile acestuia ne-ar scăpa de toate necazurile. Acum vă las, ca să vă puteți vedea de treburi. Mafioții să nu fie ținuți împreună. Se pot vedea doar în trecere, dar n-au voie să-şi vorbească. Ne-am înțeles?

Fără a mai aştepta un posibil răspuns, directorul dădu să părăsească bârlogul căpitanului, dar ajuns la uşă, se întoarse din drum.

— Încă o dată felicitări tuturor! Apoi îşi văzu de drum cu pas grăbit.

— Suntem destul de aglomerați luna aceasta, spuse West, aşa că echipele despre care vorbea Tillman vor fi... una singură. Iar aceasta va fi formată din Jane Heron, Eric Black şi sergentul Steve Mann. Dar am o mare rugăminte la voi toți.

Dacă persoanele desemnate de mine vă solicită ajutorul, dați-le tot concursul, ca să-i vedem o dată pe mafioți după gratii! E o rugăminte personală. Şi-acum, gata, la treabă!

— Ne-am văzut şi polițişti-anchetatori, făcu Eric pe supăratul.

Rumoarea care se produse în birou demonstra că polițiştii vor da curs rugăminții *boss*-ului în caz de nevoie. Fiecare se duse la treburile sale într-o atmosferă prietenească, rar întâlnită într-o secție de poliție. Mai puțin Eric, care aştepta ca toată lumea să plece.

— Nu vii? — îl întrebă Jane, luându-l de braț.

— Vreau să-i cer căpitanului banii pe care i-am dat pe şalupă. Acum e momentul, fiindcă, după cum vezi, se află în toane bune.

— Detectiv Black, nu cumva ai înnebunit? De asta îți arde ție acum? Mai bine l-ai suna pe Henry Springfield, tatăl reporterului, ca să-l anunți că am pus mâna pe posibilii asasini ai fiului său. Omul merită măcar atâta efort din partea noastră, nu crezi?

— Desigur, desigur! — bombăni polițistul, făcând pe supăratul şi îndreptându-se către biroul lui.

CAPITOLUL 16

— Amice, noi o să avem multe de vorbit de-acum înainte, i se adresă Eric americanului de origine italiană Luigi Mantini pe un ton amical.

— Nu spun nimic decât în prezența avocatului meu, îi replică acesta.

— Normal. Nu vezi că pe el îl aşteptăm? Şi nu ne grăbim deloc. Din păcate, eu voi fi cel care va trebui să te interoghez în prezența apărătorului tău şi a procurorului.

— Te deranjează respectarea procedurii?

— Al dracului de tare! Preferam să-ți iau interogatoriul între patru ochi. Dacă acest lucru era posibil, te asigur că în două ore ai fi spus şi laptele pe care l-ai supt de la distinsa ta mămică.

— Vrei să mă intimidezi sau ce? Din acest moment nu mai scot nicio vorbă!

— Dar cine te-a rugat să trăncăneşti, jigodie? O să ai tot timpul din lume să o faci, până la sfârşitul zilelor tale, în spatele gratiilor. Am auzit că mâncarea de cazan e a naibii de bună!

— Aş putea primi o țigară? — ceru Luigi.

— De la mine în niciun caz! Eu fumez fără filtru, zise Eric, aprinzându-şi un Camel şi suflându-i fumul în nas, iar asemenea mahoarcă nu cred că este de nasul tău. Trebuia să-ți fi adus de-acasă de-alea de lux.

Procurorul şi avocatul apărării intrară în camera de interogatoriu exact când detectivul îşi strivea țigara terminată în scrumieră.

— Luați loc, domnilor! — îi îndemnă Eric, pregătindu-se să pornească aparatul de înregistrare a convorbirii. Domnule avocat, dacă aveți țigări, îi puteți oferi câteva clientului dumneavoastră. Dintr-ale mele n-a vrut să fumeze, căci sunt fără filtru. Las la o parte faptul că m-a jignit refuzându-mă...

— Îmi pare rău, dar eu nu fumez! — zise avocatul. Aşadar, putem începe?

— Bineînțeles.

— Aş vrea să aveți în vedere, mai spuse apărătorul, că n-am primit niciun fel de dovezi privind vinovăția clientului meu din partea dumneavoastră.

— Le veți primi în cel mai scurt timp, îl asigură procurorul.

Fiecare dintre cei patru bărbați se prezentară la microfoanele aşezate în fața lor, pentru identificare, în acelaşi timp declinându-şi calitatea.

— Prima întrebare, zise detectivul Eric Black, în seara zilei de... la miezul nopții, l-ați vizitat pe numitul Giordano Mantini, vărul dumneavoastră, împreună cu fratele dumneavoastră, Vittorio Mantini?

Cel interpelat se sfătui cu avocatul în şoaptă, după care răspunse:

— Da. L-am găsit scăldat în sânge şi, după ce am încercat să-i acordăm primul ajutor, am părăsit locuința de teama repercusiunilor poliției, în cazul în care am fi rămas acolo, polițiştii ar fi dat cu siguranță vina pe noi. E un lucru bine-cunoscut de întreaga opinie publică.

— A doua întrebare. Cunoaşteţi cine l-a ucis pe vărul dumneavoastră?

— Nu.

— A treia întrebare. Ştiţi ceva despre moartea reporterului James Springfield?

— Nici n-am auzit de această persoană.

— A patra întrebare. Aveţi cunoştinţă despre asasinarea cu sânge rece a lui Adriano Carucci şi despre cel care i-a luat viaţa?

— Nu.

— A cincea întrebare. De unde aveaţi diamantele pe care le-aţi scos la licitaţie?

— De la vărul nostru, Giordano Mantini.

— A şasea întrebare. Aţi închiriat un iaht pentru pescuit acvatic în ultima vreme?

— Nu.

— Domnilor, vorbi Black, în aceste condiţii îl acuz pe Luigi Mantini de obstrucţionarea anchetei şi solicit amânarea interogatoriului până mâine dimineaţă. Veţi avea timp să studiaţi şi probele poliţiei până atunci, domnule avocat. De asemenea, veţi afla numele martorilor şi alte dovezi pe care le deţinem la ora actuală. Nu vă vom ascunde nimic, ca să nu aveţi de ce vă plânge în faţa instanţei de judecată.

Zicând acestea, Eric îşi mai aprinse o ţigaretă Camel şi părăsi încăperea, spunându-le poliţiştilor care aşteptau la uşă să-l ducă pe arestat în locul sigur din spatele gratiilor.

La numai o jumătate de oră distanţă de interogatoriul luat lui Luigi Mantini, alte patru persoane ocupau sala special amenajată în acest scop. Era vorba despre Vittorio Mantini, avocatul din oficiu al acestuia, procurorul de serviciu şi detectivul Jane Heron. Peste poate de îngândurat, italianul ocupă locul indicat de poliţistă şi ceru să vorbească primul.

— Aş vrea să propun un târg, dacă este posibil!

— Te ascultăm, zise Jane, încercând să pornească aparatul de înregistrare.

— Nu, deocamdată nu imprimaţi nimic, vorbi avocatul din oficiu al apărării.

— OK. Despre ce este vorba?

— Am de gând să spun întregul adevăr şi vreau să ştiu dinainte — în cazul în care mă decid să cooperez — cu ce sentinţă mă aleg?

— Depinde ce fapte ai comis şi cât de relevante vor fi declaraţiile tale, răspunse procurorul.

— Păi, să presupunem că am fost complice la uciderea reporterului şi a vărului Giordano, după care l-am înjunghiat pe Adriano Carucci. Cât primesc pentru asta?

— Cel puţin 20 de ani.

— E prea mult! în această situaţie, sunt mormânt. Nu spun o vorbă!

— Tu la ce pedeapsă te-ai gândit? — îl întrebă Jane.

— Între 12 şi 15 ani. Nicio zi în plus. Astfel mă pot elibera după 8-10 ani, ca să-mi trăiesc ultimele zile ale vieţii în orăşelul meu natal.

— Dar ne lămureşti despre absolut toate aspectele afacerii blestematelor de diamante, dacă parafăm înțelegerea! — îl constrânse procurorul.

— Absolut toate!

— Aşteptați-mă câteva minute! Am să-i dau un telefon onorabilului judecător, ca să vedem dacă este de acord cu această propunere.

Nerăbdător, Vittorio Mantini începu să-şi frece mâinile cu care nu ştia ce să mai facă, iar în cele din urmă ceru o țigară.

Jane îi anticipase dorința şi cumpărase pentru el un pachet de Marlboro, pe care i-l oferi. Dintre două rele o alegi pe cea mai mică, se gândi polițista. De aceea se gândise să-l atragă de partea ei pe Vittorio, care părea mai puțin ticălos decât fratele lui.

Aşteptarea procurorului se prelungea, dar tăcerea era păstrată aproape intactă în sala de interogatoriu. Aici putea avea loc finalul afacerii diamantelor sau, dimpotrivă, începutul altor necazuri.

În cele din urmă, procurorul reveni, aşezându-se destul de mulțumit pe scaunul său.

— Judecătorul este de acord cu 12 ani de detenție. Mai puțin n-am putut obține cu niciun chip. A trebuit să insist foarte mult. Dar trebuie să ştii că, în cazul în care vei coopera cu noi, fratele tău va primi pedeapsa cu închisoare pe viață. Am fost rugat să nu-ți ascund acest lucru.

— Mi-am imaginat şi îmi pare foarte rău pentru el! Dar şi mai rău îmi pare pentru mine!

— Deci, putem începe? — îi întrebă Jane.

Cum bărbații fură de acord, porni aparatul de înregistrare şi fiecare se prezentă la microfon.

— Vreți să răspundeți la întrebări sau ne povestiți dumneavoastră cele ce s-au petrecut în cazul afacerii diamantelor?

— Spuneți-mi doar cu ce să încep! E greu până îmi dau drumul la gură, căci sunt puțin emotiv din fire, spuse mafiotul.

— De acord. Cine l-a ucis şi l-a prădat pe Samuel Lee Donovan, în urmă cu şase luni?

— Vărul nostru, Giordano Mantini. A aflat despre bijuterii de la o fostă menajeră a bătrânului.

— De ce le-a scos la licitație, în loc să le vândă în secret?

— Din lăcomie, ca să obțină cât mai mult pe colierul şi broşa scoase de noi la licitație. Avea probleme financiare majore şi ne-a oferit nouă un comision substanțial, pentru a obține cât mai mulți bani pe bijuterii. Nu ne-a spus nimic despre proveniența diamantelor, dar nici noi nu ne-am înghesuit să-l întrebăm din două motive:

1. Eram bucuroşi că făceam o bună afacere;

2. Eram siguri de discreția directorului Adriano Carucci. Nu credeam că acesta ne va trăda.

— Despre răpirea şi asasinarea reporterului James Springfield ce ne poți spune?

— Nefericitul a dat de urma noastră, semnându-şi astfel condamnarea la moarte. L-am răpit prin intermediul amantei lui Giordano, înscenând un înec. L-am scos din apă cu ajutorul unei măşti cu oxigen şi l-am suit pe iahtul ancorat în apropierea plajei. La operațiune am participat cu toții, însă fratele meu, Luigi Mantini, este cel care i-a luat viața reporterului.

— De ce a fost eliminată Tamara Ralphs şi cine a făcut-o?

— Din cauza trecutului ei pornografic, a fost identificată cu ajutorul junilor martori de pe plajă. Era clar că poliția va ajunge la noi prin intermediul ei. Nu o puteam lăsa în viață. Giordano este cel care a otrăvit-o cu acetonă, din câte ne-a spus.

— Bun, mai departe.

— Eram foarte supărați pe vărul nostru pentru că nu ne avertizase că diamantele erau fierbinți. Am vrut să-l ucidem imediat, însă fiindu-ne rudă, ne-am gândit să-i mai acordăm o şansă.

— Adică?

— Să ne cedeze nouă toate bijuteriile rămase în posesia lui, iar când apele se vor linişti şi vom reuşi să le vindem, să se mulțumească doar cu o treime din banii obținuți.

— Şi a fost de acord?

— Da, dar numai declarativ. Era clar că se temea al dracului de noi. I-am spus ce are de făcut, dar el nu a respectat planul. Ba mai mult, a încercat s-o şteargă cu diamantele şi să ne lase cu ochii-n soare. Numai că noi l-am urmărit, iar când ne-am convins că voia să ne tragă pe sfoară, fratele meu i-a luat viața.

— Ca între mafioți de onoare, nu-i aşa?

— Poate nu vă vine să credeți, însă onoarea este foarte importantă pentru noi.

— Despre ultima victimă, Adriano Carucci, ce ne poți spune?

— Acest trădător ne-a vândut şi reporterului James Springfield, pentru amărâta sumă de 3000 dolari şi dumneavoastră, în acest ultim caz din frică, după câte am înțeles. Fără îndoială, trebuia eliminat. Recunosc că eu sunt cel care l-am înjunghiat în repetate rânduri, răzbunându-mă astfel pe el. Nu ştiu dacă ați auzit de Omerta — legea tăcerii — însă el a scăpat ieftin, în asemenea situații nedorite, am fi fost îndreptățiți să-i lichidăm întreaga familie.

Înfrigurată de cinismul declarațiilor lui Vittorio Mantini, Jane sistă interogatoriul, considerând că mărturiile erau suficiente pentru acea zi destul de încărcată de evenimente.

— Propun să ne oprim aici! Vom continua mâine, pentru a afla toate amănuntele necesare încheierii dosarului de trimitere în judecată. Să vă mai aduc un pachet de țigări dimineață, domnule Mantini.

— Dacă sunteți atât de amabilă...

— Sunt!

Barul Monica's era aproape gol în seara aceea. Clienții obişnuiți ai localului nu îşi făcuseră încă apariția, cu excepția polițiştilor Jane Heron, Steve Mann şi Eric

Black. Acest fenomen se datora finalei de baschet a Americii, care avea să înceapă peste o jumătate de oră.

— După chipurile pe care le aveți astă seară, obosite însă destul de mulțumite, mi se pare că ați mai rezolvat un caz, îi întâmpină patronul Jimmy H. cu binecunoscutul său aplomb. Mă înşel cumva?

— Deloc, prietene! — răspunse Eric.

— Cu ce să vă servesc?

— Pregăteşte-ne un platou cu ce ai tu mai bun, adu-ne whisky cu gheață şi bere din belşug pentru amicul Steve. Sunt dator vândut la el.

— Am înțeles! Chiar eu vă voi pregăti nişte gustări copioase. Ce fel de bere să fie?

— Könenbourg, dacă se poate, zise sergentul Mann.

— Cum să nu se poată? Se poate! — râse Jimmy H. cu gura până la urechi. Poate mai încolo îmi povestiți şi mie despre cazul rezolvat. Mi-ați face o mare favoare, mai adăugă el înainte de a se îndrepta spre bar.

— Jane, ce-au zis Pepino şi Susanne când au aflat că i-am prins pe criminali?

— S-au bucurat, însă puştiul a fost şi mai fericit când i-am înapoiat caseta video cu sirena misterioasă într-unui din rolurile principale.

— Ce ți-e şi cu copiii din ziua de azi! — zâmbi Steve înțelegător.

Între timp, patronul cafenelei Monica's aduse în tăcere băuturile şi două boluri cu alune.

— Dar Henry Springfield cum a primit vestea prinderii asasinilor fiului său? — se interesă polițista.

— A fost şi el mulțumit, răspunse Eric. Ne-a spus că mai putem păstra cheile vilei până la sfârşitul lunii, dacă vrem să ne distrăm. Asta se numeşte cumva mită?

— Şi ce dacă se numeşte aşa? — ridică Jane din umeri nepăsătoare. Nu meritām?

— Hei, fraților! — interveni Steve. Am venit aici să ne cherchelim sau să desfăşurăm vreo nouă anchetă? Hai noroc!

— Ai dreptate! Noroc şi la mai multe cazuri rezolvate!

A doua zi de dimineață, jumătate din încăperea principală a Diviziei „Cazuri Speciale" era ocupată de imense buchete de flori. Jane nu mai văzuse atâtea, decât în marile florării. Pe cartea de vizită care însoțea acest cadou primit din partea lui Edward Lee Donovan scria: „Mii de mulțumiri!" Doar atât.

Cum Eric Black nu era un adept înfocat al plantelor, nu fu impresionat prea mult de acest gest. În schimb, pe fața lui apăru un zâmbet larg când citi mesajul lăsat de ofițerul de serviciu pe biroul lui: «Detectiv Black, ai primit un apel la ora 22:00. Ceva de genul: „Mâine debarc şi aş vrea să ne vedem. Iahtul poate pluti pentru trei ore şi fără mine. Sper că te voi găsi la telefon pe la prânz. Clara"»

- sfârşit -